

காவியமாய்... நஞ்சின் கூவியமாய்...

புலோலியூர் ஆ.காத்தினவேலோன்

தியாக்ராண

காவியமாய்... நஞ்சின் ஒவியமாய்...

புலோலியூர் ஆ. கிருத்தினவேலோன்

மீரா பதப்பகம்
கொழும்பு - 06

காலியமாய்... நெஞ்சின் ஒலியமாய்... சிறுகதைகள்

ஆ.இரத்தினவேலோன்

arvelone@gmail.com

கைபேசி: 0775 342 128

முதற்பதிப்பு	: 2011 மார்கழி
பதிப்புரிமை	: ஆசிரியருக்கு
பதிப்பு	: மீரா பதிப்பகம் (97ஆவது வெளியீடு) 291/6 - 5/3 A, எட்வேர்ட் அவெனியூ, கொழும்பு - 06. தொ.பே. : 2582539
அச்சிட்டோர்	: தரஞ்சி பிரின்டஸ், நாவின்ன, மஹரகம்.
விலை	: ரூபா 375/-
ISBN	: 978-955-53921-0-5

மீண்டும் மாண்பும் கோரிச்சு

கிள்ளூடு வயிலிய ரூபி - சமீபத்தி

நான் : புரிவத்தோ - என்ன என்று

நான் : கல்லில் புரிவதோ - என்ன என்று

நான் : கல்லில் புரிவதோ - என்ன என்று

நான் : கல்லில் புரிவதோ - என்ன என்று

கிள்ளூடுத்தான் கீழ்

நான்கும்புது நூற்றெட்டாறு புரிவதோ - என்று

[நூற்றெட்டாறு கிள்ளூடு]

நான்கும்புது நூற்றெட்டாறு புரிவதோ - என்று

நான்கும்புது நூற்றெட்டாறு புரிவதோ - என்று

கிள்ளூடு மீண்டும் கீழ் - கொட்டுக்கு

வேராக் நன்றோர்க்கு...

இரசியான் ஏனைய நால்கள்

கொழும்பு – மீரா புதிப்பக பிரசுரங்கள்

- புதிய பயணம்-முதற்பதிப்பு : 1996
 - இரண்டாம் பதிப்பு : 2011
 - விடியட்டும் பார்ப்போம் : 1997
 - நிலாக்காலம் : 2002
- வட கிழக்கு மாகாண சாகித்திய விருது பெற்றது.
- நெஞ்சாங்கூட்டு நினைவுகள் : 2006
- வட மாகாண சாகித்திய விருது பெற்றது.

புதித் திட்டங்கள்

- புதிய சகத்திரப் புலர்வின் முன் ஈழச் சிறுக்கைகள் [இரண்டு பதிப்புகள்]
- அண்மைக்கால அறுவடைகள்: தொகுதி 1
- அண்மைக்கால அறுவடைகள்: தொகுதி 2

சென்னை – மணிமுகலைப் பிரசுரங்கள்

- திக்கற்றவர்கள் [சிறுக்கைகள்]
- ஈழத்துச் சிறுக்கைகள் [பத்தி எழுத்துக்கள்]

- நேம்கறைய காற்று ● தாச்சீச் சட்டம்
- நொலவையும் பிரகவர்கள் ● வேராக நன்றாய் ● புத்திதநகல்
- கோபுரங்கள் சாப்கள்மறன...! ● கணவாய்..., கானவாய்... ● அழியாத தடங்கள்
- காவியமாய்... நெஞ்சன் ஓவியமாய்...

நன்ற

- தனக்குரூல் • மன்னைக் • கண்டன் மூபாள ராகங்கள்
- மலேசியா உங்கள் குரூல் • கூனாம் • ஜீவநத் • பருத்தித்துறை பிரதோச சபை
- நந்தன் சேவியர் • அன்றான் வைக்
- மீரா பந்ப்பகல்

கதைகள் சொல்லு முன்...

ஓன்று ஜந்தாவது சிறுகதைத் தொகுப்பின் மூலம் மீண்டும் உங்களைச் சந்திப்பதில் அகமகிழ்கின் ரேன். 1977 ஏப்ரல், அட்வான்ஸ் லெவல் பர்ட்சையில் தோற்றிய பின்னர், எழுத்துலகில் எனை ஈடுபடுத்திக் கொண்டதில் கடந்த 34 ஆண்டுகளாக, ஆக மொத்தம் 43 சிறுகதைகளையே நான் எழுதியிருப்பினும் சிறிய ‘Volume’ களாக அவற்றினைத் தொகுத்ததில் ஜந்து தொகுதிகளை வெளிக்கொணர முடிந்தது.

ஏலவே அறுவடையான பனுவல்களான ‘புதிய பயணம்’ [1996], ‘விடியட்டும் பார்ப்போம்’ [1997], ‘நிலாக்காலம்’ [2002], ‘நெஞ்சாங்கவட்டு நினைவுகள்’ [2006] ஆகியவற்றினுள் பின்னைய இரண்டும் முறையே வட கிழக்கு, வடக்கு மாகாண சாகித்திய விருதினைப் பெற்றுக்கொண்டமையையும் இவ்விடத்தே மனங்கொள்ளல் தரும்.

‘புதிய பயணம்’ நூலில் நான் குறிப்பிட்டது போலவே ‘autobiography’ மூலம் கதை சொல்லும் போதுதான் என் மனப்பதிவுகளை இயல்பானதாக வெளிக்கொணர முடிகிறது. அத்தகு தீட்சண்யமிக்க பொறிகளே வாசகர் மனதிலும் எளிதில் தொற்றிக் கொள்கின்றது. இத் தொகுதியில் உள்ளடக்கம் பெறும் ஒன்பது கதைகள் கூட சுயசரிதைப் பாணியில் அமைந்தவைகளே.

எனது சாதாரணமான வாழ்வியலினுடே, நான்கு தசாப்தங்களாக எமது சமூகத்தில் நிகழ்ந்த மாறுதல் களை, மேற்கிளம்பிய வெளிப்பாடுகளை இச்சிறுகதைகளில் சித்திரிக்க நான் எத்தனித்துள்ளேன். அந்த வகையில்

எனது வளரினம் பருவம் முதல் அகவை 52 வரை நிகழ்ந்த சம்பவங்களினாடாக இக்கதைகள் நகர்கின்றன.

இக்கதைகளில் பெரும்பாலானவை ஒற்றைத் தளத்தில் நிகழ்பவை. ரவிச்சந்திரன், பரமேஸ், சாவித் திரி, காஞ்சனா, பூங்கொடி, தடியன், கந்தவேள், கிளைப் பணையடி சிவகுமார், குண்டி, மூத்ததம்பி வாத்தியார், பெரியதம்பி வாத்தியார், ஆதவன் அண்ணா, ஆறு முகப்பா மற்றும் அப்பு, ஆத்தை, பெத்தாத்தை என சகல கதைகளிலும் வரும் பாத்திரங்களும் ஒரே முகங்கொண் டவை. கதைக்குக் கதை மைய இயக்கம் மட்டுமே வேறு படுகின்றன.

இவ்வாறு ஒற்றைத் தளத்தில் ஒன்பது கதை களைத் தனித்தனி சிறுகதைகளாக என் உணர்திறன் முறையைடுடன் எழுத முற்பட்ட இப் பரிசோதனை முயற்சி எளிமையான இன்ப வாசிப்பனுபவத்தினை வாசகர்களுக்கு ஏற்படுத்துவதோடு மிகுந்த கவனமும் பெறும் என்பதே எனது எதிர்பார்ப்பு.

ஒரு குறுநாவலில் இருந்து பிரித்தெடுக்கப் பட்ட ஒன்பது அத்தியாயங்கள் போலமைந்த இக்கதை களில் மட்டுமல்ல, நிஜத்திலும் என்னுடன் என்றும் உறையும் குடும்பத்தினருக்கும் குறிப்பாக என் பெற் றோர், என் துணைவியார், பாசமான என்னிடு குழந்தை கள், உடன் பிறந்த மூவர் ஆகியோருக்கும் வாசகர்களா கிய உங்களுக்கும் எனதன்பு என்றுமுண்டு.

மீண்டும் சந்திப்போம்!

“மீரா அகம்”

புற்றனள, புலோவி.

11.11.2011

- புலோவியூர்
ஆ.கிரத்தினவேலோன்

நேற்றைய காற்று

மிஞ்சி மிஞ்சிப் போனால் அப்போது
எனக்கு வயது பத்துத்தான் இருக்கும்.

திருவெம்பா பத்து நாட்களும் ஆளுக
 கொரு பன்னம் போட்ட முடிபெட்டி மூடலுடன்
 நானும் ரவிச்சந்திரனும் ஊரிலுள்ள கோயில்கள்
 சிறு தெய்வங்களுக்கெல்லாம் திரியும் போது பூங்
 கொடியும் எங்களுடன் தொத்திக்கொள்வாள்.
 காலம்பற வெள்ளன் ‘டாண், டாண்’ என்று
 கோயில் மணி அடிக்கவே ஏழுந்து வெளிக்கிட்டு,
 பொழுது மத்தியானமாகும் முன் குறைந்தது
 ஏழேட்டுக் கோயில்களுக்காவது சென்று வந்து
 விடுவோம்.

ஆசுப்பத்திரி ரோட்டிலிருந்து குண்டு
 கள் பாதி, குழிகள் பாதியாய் கிளைபிரிந்து வரும்
 ஊரிகள் குத்தும் தார் ரோட்டும் வயல் வெளியை
 உச்சிபிரித்தால் போல்வரும் மக்கிரோட்டும் சந்
 தித்துக் கொள்ளும் இடத்தில் கிழக்கைப் பார்த்த
 வாரே பிள்ளையார் கோயில் அமைந்திருக்கிறது.
 கோயிலைச் சூழ நான்கு வீதிகளிலும் சாமரை
 வீசமாப்போல் மகிழ்மரங்கள் சடைத்து வளர்ந்
 திருந்தன. ‘புற்றிலிருந்து தான்தோன்றியவராம்
 எங்கள் பிள்ளையார்’ நான் அரிவரி படித்தபோது
 அப்புதான் எனக்கு ஒரு நாள் சொல்லித்தந்தார்.

திருவம்பாக் காலங்களில் பிள்ளையார் கோயிலில்தான் முதலில் அபிஷேகம் ஆகும். அங்கிருந்து ஆரம்பித்தோம் என்றால் மாங்கனியுடன் விநாயகப் பெருமான் சிவனையும் உமையையும் சுற்றி வலம் வந்தது போல் ஊரை ஒரு சுற்றுச்சுற்றி நடுமத்தியானம் அளவில் எங்கள் வளவடியில் இருக்கும் நறுவிலி வைரவர் கோயிலடியில் வந்து நிற்போம்.

ஆலடிச் சந்தை, குறுப்பனின் கடையோடுதான் ஆசப் பத்திரி றோட் ஆரம்பிக்கிறது. ஆலடிச் சந்தைக்கு மேற்கே புதர் மண்டிக் கிடக்கும் ஆடுதின்னாப் பாலைகளுக்கு அப்பால் அம் மன் கோயில் இருக்கிறது. அம்மன் கோயிலுக்குச் செல்லவேண்டுமாயின் மெயின் றோட்டைக் கடக்க வேண்டும்.

“அம்மன் கோயிலுக்கும் போவமடா” என ரவி அடம் பிடிப்பான். அங்கு பந்தியில் கொடுக்கும் அரைத்த உருந்து வடையில் அப்படி ஒரு அலாதிப் பிரியம் அவனுக்கு. ஆனால், ஆலடிச் சந்தைக்கு அப்பால் காலடி வைத்தால் அம்மாவிடம் சாத்துப்படி கிடைக்கும் என்பதால் செவியைத் திருகிப்பிடித்து இழுக்காத குறையாக அவனைப் பரபரவென்று இழுத்துக்கொண்டு நான் வந்துவிடுவேன்.

வீடு திரும்பும் போது எனது வயிறும் ரவியின் வயிறும் பெரும்பாலும் ‘ஹவஸ்புல்’ ஆகிவிடும். மூடலுக்குள் பச்சையரிசிப் புக்கைத் திரணைகள் மாத்திரம் அநாதரவாய் அங்குமிங்கு மாக உருண்டு கொண்டிருக்கும்.

எப்போதாவது இருந்துவிட்டு மட்டும் இரண்டொரு மோதகங்கள் அக்காவுக்குக் கொண்டுவந்து கொடுத்ததாக ஞாபகம். ஆனால், பூங்கொடி வடை மோதகத்தைக் கூட வாயிலும் வைக்காமல் கனக்கும் மூடலைக் கொண்டு வந்து பத்திரமாகத் தாயிடம் கொடுத்து விடுவாள்.

இந்தப் பூங்கொடி அப்படி ஒன்றும் எனது ஒன்றுவிட்ட சகோதரியோதாரத்து உறவுக்காரியோ இல்லை. எங்கள் வளவுக்கு மேற்காய் நீண்டு கிடக்கும் ஒடைக்காணியில் போடப்பட்டிருந்த தகரக்கொட்டிலில் தங்கியிருந்த கணபதியின் மகளே அவள்.

பத்தாங்கட்டையில் இருந்து வந்து அப்புவின் தோட்ட வேலைக்கு உதவுபவரே இந்தக் கணபதி.

“தறை கொத்து வேலையோ, நாற்று நடுகையோ, தண்ணி வார்வையோ, கெட்டெடுப்போ, பொயிலை வெட்டோ, சோடெடுப்போ, பொயிலை உலர்த்தோ, தீராந்தி வேலையோ, பட்டி பெயர்ப்போ, செம்மறியாடு மேய்ப்போ எதுவெண்டாலும் கணபதியை நம்பி ஒப்படைக்கலாம். தொழிலிலை அவ்வளவு சுத்தமானவன்” என்று மயக்கும் மாலை வேளைகளில் அப்பு அடிக்கடி கணபதிக்கு ‘சேட்டிபிக்கட்’ கொடுப்பார்.

புகையிலை தீராந்திகளாலும், பொச்சுமட்டை, ஊமல் களாலும், புகையிலை கன்று மற்றும் கத்தரி மிளகாய்க் கன்று நாற்றுத் தட்டுகளாலும் அப்புவின் வளவில் அடிவைக்கவே இட மிருக்காது. போதாதற்கு மாட்டுக் கொட்டில் வேறு, அதனால் ஜயாவிடம் சொல்லி விட்டு ‘வடலிகள் பொழில் நிறை’ என எம் மால் பாடல்பெற்ற ஒடைக்காணியில் நடுக்கொள்ள ஒரு தகரக் கொட்டில் போட்டு அப்பு கணபதிக்குக் கொடுத்திருந்தார்.

‘சிவனே’ என கணபதி பெரும்பாலும் தனியாகத்தான் கொட்டிலில் தங்கியிருந்தார். வருசக் கடைசியில் மார்கழி லீவுக்கு மட்டும் வடிவேலன்னனின் வண்டிலைப் பூட்டிக்கொண்டு பத்தாங்கட்டை சென்று தனது மனைவியையும் மகள் பூங்கொடி யையும் கூடவே விறகுக்காக நாவல் தடிகள் சிலவற்றையும் ஒரு உமல் நிறைய நாவற் பழங்களையும் ஏற்றிக்கொண்டு வருவார். அவர் கொண்டுவரும் நாவற்பழங்களில் ஏறத்தாழ அரைவாசி

எங்களுக்குக் கிடைக்கும். தின்று அலுத்துப்போக, எஞ்சிய நாவற் பழங்கள் அக்காவின் தகரப்பெட்டிக்குள் நாலைந்து நாட்களுக்குக் கிடந்து காடும்.

நாச்சார வீட்டையும், வளவையும் அம்மாவுக்கும் ஐயா வுக்கும் சீதனங்கொடுத்து விட்டு அப்பு ஆத்தையவை நறுவிலி வைரவர் கோயிலுக்குத் தென்மேற்காய் உள்ள மாரக்காய் காணி யில் குடிசைகள் போட்டுக் குடியிருந்தார்கள்.

தோட்டத் தறையும் அதிலிருந்து கூப்பிடு தூரத்தில் தான் இருந்தது. காலைக் கருக்கலோடு கணபதி கொட்டிலை விட்டு வெளிக்கிட்டாரென்றால் மாரக்காய் காணியும் தோட்டத்தறை யுமே கதியென்று கிடப்பார். வேலையெல்லாம் முடித்து மைமல் பொழுதில்தான் திரும்புவார். புகையிலை உலர்த்தும் காலங்களில் அவர் வளவுக்கு வர நன்னிரவாகிவிடும். உரக்கத் தேவாரம் பாடியபடி வந்து சேருவார்.

பூங்கொடியும் தாடும் வந்திருக்கும் நாட்களில் மட்டும் மத்தியான வேளைகளில் கணபதி வந்து போவார். வரும்போது அப்பு வீட்டிலிருந்து ஒரு மூடல் சோற்றுடன் ஏதோ பின்னால் விசர்நாய் விட்டுக் கலைப்பது போல் ஓடியோடி வருவார். அந்தச் சோற்றையே மூவரும் வட்டிலில் போட்டு பங்கிட்டுத் தின்பார்கள். கைகழுவியதுதான் தாமதம் மீண்டும் ஓடி ஓடிச் சென்று விடுவார். கணபதி நடந்து சென்றதை ஒருபோதும் நான் பார்த்ததில்லை.

இடைசைகம் ஆத்தை வந்து அம்மாவிடம் ஏதோ சொல்ல அம்மாவும் தலையாட்டி விட்டு ஒற்றை ஒலைமூடல் ஒன்றில் சோற்றையும் அதன் மேல் பெரிய பூவரசம் இலைகளாய்ப் பார்த்து ஆய்ந்து வந்து வைத்துக் கறிகளையும் போட்டு, குஞ்சட்டி ஒன்றில் ஆனத்தையும் ஊற்றிக் கொண்டுபோய் பூங்கொடியின் தாயைக் கூப்பிட்டுக் கொடுப்பா.

சாப்பிட்டு முடிந்ததும் அந்த மூடலையும் குஞ்சட்டி யையும் பூங்கொடி கொண்டு வந்து அம்மாவிடம் கொடுப்பாள். அதை வாங்கிக் கொண்டு போய் அப்படியே அடுப்பு மேடைக் குக் கீழ் ஒரு மூலையில் வைத்து விடுவா அம்மா. பிறகும் அவர் களுக்கு ஏதாவது சாப்பாடு கொடுக்கும் நேரத்தில் தான் அதைத் தேடி எடுப்பா.

இரவுவேளைகளில் மட்டும் அவர்களது கொட்டிலி லிருந்து புகை மண்டிச் சுழன்று எழும்புவதை நான் கண்டிருக்கி ரேன்.

என்னதான் வீட்டில் தரித்திரம் பிடிங்கினாலும் பூங்கொடி பூப்போட்ட கூப்பன் சீத்தையில் நல்ல நல்ல பாவாடை சட்டையெல்லாம் போடுவாள். காலையில் ஒரு சருவச்சட்டி தண் ணீரில் முகங்கழுவி திருநீற்றுப் பூச்சுடனும் கறுத்த ரிப்பன்கட்டிய இரட்டைப் பின்னலுடனும் வெளிக்கிட்டு வந்து கொட்டிலின் முன்னால் உள்ள பனங்கொட்டில் இருந்தாள் என்றால் “ஆரது பெட்டை?” என அக்கா கூட அவளை அங்கலாய்ப்போடு பார்ப்பாள்.

பூங்கொடி ஊருக்கு வந்துவிட்டாள் என்றால் எனக்கு மட்டுமல்ல ரவிச்சந்திரனுக்கும் புது உற்சாகம் வந்துவிடும். அதை வெட்கத்தை விட்டு அவனே எனக்கு ஒருநாள் வாய்விட்டுச் சொல்லியும் இருக்கிறான். ரவி தன் அழாப்பல் வேலைகளால் அடிக்கடி எல்லோருடனும் கண்ணெக் கட்டிக் கோவம் போடுவான். நான் அறிந்த மட்டில் அவன் ‘கண்ணெக் கட்டிக் கோவம் செத்தாலும் பாவம்’ என்று சொல்லாதது எனக்கும் பூங்கொடிக் கும் மட்டும்தான். இப்பட்டியலில் மூன்றாவதாக காஞ்சனாவையும் சேர்த்துக் கொள்ளாவிட்டால் வரலாற்றில் நான் பெருந்தீங்கிளைத்தவனாகி விடுவேன்.

எங்கள் வீட்டுப் பக்கமே தலைவைத்தும் படுத்தறியாத கிளைப்பனையடி சிவகுமார் கூட பூங்கொடி வந்துவிட்டாள் என்று அசுகை அறிந்ததும் 'றவுண்டேஸ்' விளையாட தவறாது வந்து ஆஜராகிவிடுவான். எப்போது பார்த்தாலும் இழவுச் செய்தி சொல்ல வருபவனைப்போல முகத்தை 'முகாரி'யில் வைத்தி ருக்கும் ஆதவன் அண்ணா, பூங்கொடியைக் கண்டதும் பற்கள் முப்பத்தியிரண்டும் பணிய விழாத குறையாக 'எப்பவடி வந்தனி பூங்கொடி' என்று கேட்கும்போது சிரிப்புத் தாங்க முடியாது ரவிச் சந்திரன், தன் வாயைக் கைகளால் பொத்துவான்.

சேடம் இழாத குறையாக பாயில் படுத்திருக்கும் ஒடையம்மான் பூங்கொடி ஊர்வந்ததுமே புதுத்தெம்பு கொண்டவராக ஓடியாடி அலுவல்கள் பார்ப்பார். மத்தியானச் சாப்பாட்டிற்குப் பிறகு தினமும் பூங்கொடியைக் கூப்பிட்டு தனது வீட்டு விறாந்தையில் இருத்தி வைத்து அரைமணித்தியாலமளவில் கதைத்துக் கொண்டிருப்பதை எங்கள் வளவு முற்றத்து வேப்பமரத்தடியில் நின்று நான் பொறாமையுடன் பார்த்துக்கொண்டிருப்பேன்.

ஒடைக்காணி வடலியில் சத்தகக் கத்தியால் ஒலை அறுக்க வரும் மூத்ததம்பி வாத்தியார் கூட மூச்சவிடாது பூங்கொடி யுடன் கதைப்பதாக ஏக்கத்துடன் சிவகுமார் முறைப்பாடு செய்வான். “மூத்ததம்பி வாத்தியார்ப்பிள்ளை பள்ளிக்கூடத்திலும் அப்பிடித்தானே? காஞ்சனா, பரமேஸ் ஆக்களோடை தானே கூட வாரப்பாடு” என அதற்கு ரவி பதில் கூறுவான்.

ஒலை அறுத்தவாறே ஒருநாள் மூத்ததம்பி வாத்தியார் பூங்கொடியிடம் மனக்கணக்கில் ஒரு கேள்வி கேட்டிருக்கிறார். நெத்தியிலடித்தாற் போல் பூங்கொடி விடை சொன்னாளாம். “நானும் தான் தொண்டைகிழிய எத்தினையோ பேருக்குப் படிப் பிச்சிருக்கிறன். ஒரு கழுதைகூட இப்பிடி ஒருநாளும் சிந்திச்ச தில்லை. கடன் தனியைப் பட்டாவது உன்றை பொடிச்சியைத்

தொடர்ந்து படிக்கவை” என கணபதி பெண்சாதிக்கு முத்ததம்பி வாத்தியார் சொன்னதாக, பொயிலை உலர்த்தும்போது தீராந்தி வாசலில் வைத்து அப்பு பிறகொருநாள் எனக்குச் சொன்னார்.

“முத்ததம்பி வாத்தியார் அப்படி என்னடி கணக்குக் கேட்டவர்” என எவருமே விளையாட வராத ஒரு அடைமழை நாளன்று பூங்கொடியை நான் அருளாமல் கேட்டேன்.

“ஓ அதோ? எட்டுப்பேர் நாலு நாட்களிலை செய்யிற வேலையை இரண்டுபேர் செய்ய எத்தினை நாளாகும்? என்னு கேட்டார்.”

“அதுக்கு நீ என்ன சொன்னனீ?”

“நான் சொன்னன் அது அவையவை செய்யிற வேலை யைப் பொறுத்ததென்டு.”

“ஏன்றி அப்படிச் சொன்னனி?”

“கொத்துவேலை மேசன் வேலையெண்டால்சரி, இப்ப பனை தறிக்கிறது, மரமறுக்கிறது எண்டால் தனிய ரண்டேரண்டு பேர் நின்டு பதினாறு நாட்களிலை செய்ய முடியுமோ? அதுதான் அப்பிடிச் சொன்னனான்?” என்றாள் கண்ணத்தில் குழிவிழி சிரித்த வாரே.

இதைப் பின்னர் ஒருநாள் நான் வகுப்பில் என் பக்கத்தில் இருந்த ராமச்சந்திரனுக்குச் சொல்லிக்கொண்டிருந்தேன். முன் வாங்கிலிருந்து அதைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்து விட்டு, எப்பவும் வகுப்பில் முதலாம் பிள்ளையாக வாற பரமேஸ்வரி ‘உண்மை யிலை பூங்கொடி ஆள் சூரிதான்’ என சாவித்திரிக்குச் சொன்னது இப்பவும் என் மனதில் நிறைந்திருக்கிறது.

“கணபதி உன்றை பொடிச்சியை எங்கடை பள்ளிக் கூடத்திலை சேர்த்தால் என்ன? வேணுமெண்டால் உவன் சட்டம்பி முத்ததம்பியோடை நான் கதைச்சுப் பார்க்கிறேன். அவன் என்றை ஒண்டைவிட்ட குஞ்சியாத்தையின்றை மோன்தான். அவன் என்னை கந்தையாண்ணன் என்டு சொல்லவே மாட்டான். அந்த நாளையிலையிருந்து முத்தண்ணன் என்டு முறைசொல்லித் தான் கதைப்பான். அவ்வளவு மரியாதை என்னிலை. அவன் எனக் கெண்டால் என்னவும் செய்வான்” என அப்பு ஒருநாள் கணபதி யிடம் சொல்லியிருக்கிறார்.

“அது கமக்காரன், பொடிச்சியும் படிக்கவேணுமெண்டு தான் புரியப்படுகுது. ஆனால், என்றை நிலைவரத்துக்கு இஞ்சை வந்து படிக்கிறது தோதுவராது. அதுக்கேற்ற தத்துவம் எனக் கில்லை” என உடனேயே மறுத்துவிட்டாராம் கணபதி.

வயல்வெளியில் வாலாக்கொடி ஏற்றும் போது ஒருநாள் இந்தச் சங்கதியை நான் ரவிச்சந்திரனிடம் சொன்னேன். நான் சொல்லும்போது எதுவுமே பறையாது வாலாக்கொடிக்கு முச்சை கட்டுவதிலேயே அவன் முழுமூச்சாய் ஈடுபட்டுக் கொண்டிருந்தான். வாலாக்கொடி ஏற்றும்போது கொடியை நான் பிடித்துவிட்டுலை இளக்குவது பெரும்பாலும் அவனாகத்தான் இருக்கும். அவன்தான் வண்டி வைக்காது கொடியை எழும்பி நிற்கவைத்து நேராக ஏற்ற வல்லவன்.

அன்றும் நூலை இளக்கி வாலாக்கொடியை இரண்டு பனை உயரத்துக்கு ஏற்றி நூலை கிணுவை மரமொன்றில் கட்டி விட்டு வந்து எனக்குச் சொன்னான்.

“தேய், பூங்கொடியவையின்றை பள்ளிக்கூடத்திலை ஜிஞ்சாம் வகுப்புக்கு மேலை இல்லை எண்டபடியாலை அடுத்த வருசம் அவள் இஞ்சை தானேடா படிக்க வரோனும். வரவே

னூமென்ன... படிக்கவேணுமென்டு ஒற்றைக்காலிலை நிக்கிற அவள் எப்படியும் இஞ்சைதான் படிக்க வருவாள். வேணுமென்டால் நீ இருந்து பாரன்..." படிப்பு விடயத்தில் ரவி அப்பிடிக் கொஞ்சம் முன்னெ பின்னெ தான். ஆனால், இப்படியான யோசனைகளும் கெட்ட எண்ணங்களும் அவனுக்கு படபடவென்று வரும். அன்று அவன் அப்படிச் சொன்னது உண்மையில் எனக்கும் சற்றுப் புளுகமாகத்தான் இருந்தது.

அதன் பின்னர் ஒருநாள், அது தைப்பொங்கல் நாளென் பதாகத்தான் என் ஞாபகம்.

வழிமைபோல் வாலாக்கொடியை ஏற்றிக் கிணுவையில் கட்டிவிட்டு விண்கவிப் பறந்து கொண்டிருந்த பட்டங்கள் சில வற்றை நாம் அண்ணாந்து வேடிக்கை பார்த்துக்கொண்டிருந்தோம். ஆதவன் அண்ணா ஆக்கள் ஏத்தின பட்டந்தான் உயரத்தில் பறந்துகொண்டிருந்தது.

சத்தமாகக் கூவுற விண் ஆதவன் அண்ணாவின்றை பட்டத்திலை இருந்தா அல்லது கிளைப்பனையடி அண்ணாமார் ஏத்தின பட்டத்திலை இருந்தா என்ற ஆராய்ச்சியில் நானும் பூங்கொடியும், ரவ்யும் மிக மும்முரமாக ஈடுபட்டுக் கொண்டிருந்த சமயத்தில் திடீரென்று எமது வாலாக்கொடி தலைகீழாகக் குத்தி நூலை அறுத்து காற்றில் அள்ளப்பட்டுச் சென்றுகொண்டிருந்தது.

நாம் மூவரும் வயல் எல்லைவரம்பு வழியே வாலாக்கொடி பறந்த திசையை நோக்கி வேகமாக ஓடினோம். கைகள் இரண்டையும் முழங்கையோடு மடித்து முன்னுக்கும் பின்னுக்கும் அசைத்து சிக்குபுக்கு என வாயால் சொல்லியவாறே ரவி முன்னால் செல்ல அவனின் காற்சட்டையைப் பிடித்தவாறே நான் பின்சென்றேன். என் பின்னால் கைகளை என் முதுகில் பட நீட்டியவாறே பூங்கொடி வந்துகொண்டிருந்தாள்.

கொஞ்சத்தூரம் சென்றதும் “பங்கார் பாரடா அந்த வட வியிலை எங்கடை கொடிப்பிள்ளையர் தொங்கிக்கொண்டிருக்கி றார்” என்றான் சடின் பிறேக் அடித்தவாறே ரவி. பார்த்தால் அது ராமச்சந்திரன் வளவில் நிற்கும் முற்றத்து வடலி. வயல் வரம்பி விருந்து றைக் மாறி மக்கிறோட்டைக் கடந்து ராமச்சந்திரன் வளவுப்படலையடிக்கு வந்து ஒரு குலுக்கலுடன் நின்றான் ரவி.

ராமச்சந்திரனின் தகப்பனுக்கு இடாப்புப் பெயர் சிவ சம்பு. ஆனால், நமசி என்ற பெயர் தான் பிரசித்தம். குருநாகவில் சுருட்டுக் கடை வைத்திருப்பவர். குதியங்காவில் நடப்பவர். கல் லுப்போல தேகம். பார்ப்பதற்கு மகாதேவி படத்தில் வாற பி.எஸ். வீரப்பா மாதிரி இருப்பார். தைப்பொங்கல், அம்மன் கோயில் காவடி, பிள்ளையார் கோயில் திருவிழா, தீபாவளி போன்ற விசேஷங்களுக்கு முன்னெண் பின்னெண் யோசிக்காது பத்துநாட்கள் கடையை இழுத்து மூடிவிட்டு வந்து ஊரில் நிற்பார்.

அம்மன் கோயில் காவடிக்கு தவறாது ஒவ்வொரு முறையும் அலகு, செடில் எல்லாம் குத்தி காவடி எடுப்பார். அவரது காவடி ஆட்டம் பார்க்க ஆளையாள் தள்ளியவாறே கோயிலடியில் சனம் குவியும். பறைமேளம் உருவேத்த சுழன்று சுழன்று செடில் அறும் வரைக்கும் ஆடுவார். நமசியருக்கு செடில் பிடிக்க ஆலடிப் பள்ளி ஆழ்வாப்பிள்ளை வாத்தியாரைத் தவிர வேறையெந்தக் கொம்பனாலையும் முடியாது என ஊரில் ஒரு பேச்சும் இருந்தது.

வடலியில் தொங்கிய வாலாக்கொடியை எடுப்பதற் காக ராமச்சந்திரன் எனக் கூப்பிட்டவாறே அலம்பர் படலையைத் திறந்து வளவுக்குள் நுழைந்தோம்.

எங்களது குரலைக் கேட்டு வண்டியைத் தள்ளியவாறே வளவில் இருந்து முதலில் வெளிப்பட்டவர் நமசியர் தான்.

“ஆரடா தம்பியவை நீங்கள், என்ன வேணும்?” என்றார் கரகத்த குரலில். அவர் நின்ற கோலமும் உடுத்திருந்த கறுப்பு நிறத் துப்பெட்டியைப் பழிக்கும் சாரமும் தோளில் போட்டிருந்த துண்டும் “ஆரடி கள்ளி நீ?” என்றவாறே அரிச்சந்திர மயான காண்டத்தில் வரும் வி.வி.வைரமுத்துவை நினைவுட்டியது.

“நாங்கள் ராமச்சந்திரனேடை படிக்கிறனாங்கள். எங்கடை வாலாக்கொடி அறுத்துக்கொண்டு வந்து அந்த வடவியிலை தொங்கிக்கிடக்கு. அது தான்....” நமசியரின் தோற்றத்தையும் கோலத்தையும் கண்டதுமே அரைவாசி ரவிச்சந்திரனுக்கு கதி கலங்கிவிட்டது. கந்தப்பு வாத்தியருக்கு கணக்குப் பாடத்தில் விடை சொல்வது போல் தடுமாறிக் கொண்டிருந்தான்.

“ராமச்சந்திரனேடை படிக்கிறது சரி ஆற்றை மக்கள்?”

“நான் கூப்பன் கடை சண்முகத்தின்றை மகன். இவன் அரிச்சந்திரன்றை ஆறுமுகத்தின்றை மகன்” என்றான் ரவி சற்று உசார் வந்தவனாக.

“ஓகறுவல் ஆறுமுகத்தாற்றையும் சண்முகத்தாற்றையும் வாலுக்கோ? அதுசரி பின்னாலை நிற்கிறது எந்த முகத்தாற்றை பெட்டை?” என்று கேட்டுவிட்டு என்னையும் ரவியையும் மாறி மாறிப் பார்த்தார்.

“அது பூங்கொடி” உரத்த குரலில் நான் சொன்னேன். மகாசாதுவான் நானா இப்படி குரல் எழுப்புவது என்பது போல் ரவி என்னைப் பார்த்தான்.

“ஏதோ உன்றை குஞ்சியப்பன்றை பெட்டை மாதிரி உருகுகிறாய்” என்று என்னைப் பார்த்து முறைத்தவர், “நானும் தான்

கேள்விப்பட்டன். திருவெம்பாவுக்குக் கூட அவங்களோடை திரியிறியாம். எங்கடையாக்களின்றை பந்தியிலை போய் குந்து றியாம். என்ன பெட்டை இது எங்கத்தையில் வாகடம்?'' என்று கேட்டார் சன்னதம் பத்தாத குறையாக.

பூங்கொடியின் முகம் ஓடிக்கறுத்தது. கண்களில் நீர் கோத்தது. சொன்னைப் பற்களால் கடித்தபடி நின்றாள். எது வுமே பறையாது கொஞ்சநேரம் நின்றவள் பின்னடித்தவாறே படலையை நோக்கி ஓடினாள். நானும் ரவியும் அவளைப் பின் தொடர்ந்தோம்.

படலைக்கு வெளியே வந்ததும் குனிந்தபடி மக்கி ரோட்டைக் கடந்து வயலை நோக்கி ஓடினாள். எல்லை வரம்பைச் சென்றடைந்ததும் அப்படியே தொப்பென இருந்து 'குலுங்கிக் குலுங்கி' அழ ஆரம்பித்தாள். மூக்குச்சளியும் வீணியும் வழிந்து விழுந்து அவளது பாவாடையை ஈரமாக்கின.

பூங்கொடி அப்படி விக்கலெடுத்து அழுததை அதற்கு முன் நான் ஒருபோதுமே கண்டதில்லை.

செய்வதறியாது நான் ரவிச்சந்திரனைப் பார்த்தேன். மூத்தம்பி வாத்தியாரிடம் பிரம்பு முறிய அடிவாங்கிப்போட்டு நிற்கும் நிலையில் அவனது கோலம் இருந்தது. இன்னும் சில நொடி களில் அழுவிடுவான் போல....,

அலம்பர் வேலிக்கு அங்கால் இன்னமும் சுடலை காத்துக்கொண்டு நமசியர் நின்றுகொண்டிருப்பது தெரிந்தது. கெற்றப் போலால் அவரது பானைவயிற்றில் கல்லொன்று எடுத்து அடிக்க என் மனம் மிகவும் அங்கலாய்த்தது.

விம்மியபடி இருந்த பூங்கொடியை தூக்கி எழுப்பி ஒரு வாறாக வீட்டுக்குக் கூட்டி வந்தோம்.

அதன் பின்னர் எனது மனம் ஓர் நிலையில் நில்லாது இருந்தது. இரவு முழுவதும் “சும்மா இடிக்காமல் பட்டா” என்று அம்மா சொல்லிக்கொண்டிருந்தா.

“பள்ளிக்கூடத்திலை உடற்பயிற்சி பாடத்துக்கு கோயிலடி மகிழ்மரத்திற்கு கீழ், பாரதி, பரமேஸ், காஞ்சனா, சாவித்திரி எல்லாருந்தானே சேர்ந்து “சங்கிலி புங்கிலி கதவைத்திற” என்குசொல்லி பசுவும் புலியும் விளையாட்டு, வட்டமாக நின்று விளையாடுறனாங்கள். ஏன் திருவெம்பாவுக்கு பரமேஸ், சாவித்திரி ஆட்கள் இடைக்கிடை வரைக்குள்ளை எங்களோடை தானே பந்தியில் வந்து இருக்கிறவைகள். பரமேஸ் மாதிரிதானே பூங்கொடியும் அவையளின்றை வகுப்பிலை முதலாம் பிள்ளையா ஒவ்வொரு முறையும் வாறவள். மூத்ததம்பி வாத்தியாரும், பரமேசும் புகழுற அளவுக்கு எவ்வளவு கெட்டிக்காரி அவள். ராமச்சந்திரன் பிள்ளையைப் போல் சமயபாடத்துக்கே நாப்பது மாக்ஸ் எடுக்கிறவளோ பூங்கொடி? அப்படிக்கொத்தவளை எங்களோடை திரியக்கூடாதெண்டு ஏன் அந்த நமசியர் சொன்னவர்?” கந்தப்பு வாத்தியாரின் சில வீட்டுக் கணக்குகள் மாதிரி மறுநாள் விடிந்தும் என்னால் அதற்கு விடை காணவே முடியாதிருந்தது.

அந்தச் சம்பவம் நடந்த மறுநாளா அல்லது மூன்றாம் நான்காம் நாட்களிலா பூங்கொடி பத்தாங்கட்டைக்குத் திரும்பி நாள் என்பது எனக்கு மறந்து விட்டது. ஆனால், அதன் பின் நின்ற நாட்களில் எங்களோடு பூங்கொடி விளையாடவரவில்லை என்பது மட்டும் பசுமையாக நினைவில் இருக்கிறது.

சித்திரை வருசப்பிறப்பு, வைகாசியில் அம்மன் கோயில் காவடி, ஆனியில் பிள்ளையார் கோயில் திருவிழா, ஆவணியில்

பள்ளிக்கூட விடுமுறை என அந்த வருடமும் சுழன்று கொண்டிருந்தது.

‘இருந்துபாரன் ஆறாம் வகுப்புக்கு எங்கடை பள்ளிக்கூடத்திலை படிக்க இந்த வருச முடிவிலை ஒரேயடியாய் பூங்கொடி இஞ்சை வருவாள்’ என்று ரவிச்சந்திரன் ஐம்பது சதம் வைத்து என்னுடன் பந்தயம் கட்டியிருந்தான்.

“உவன் முத்தம்பியோடை கதைச்சிருக்கிறன். அவன் செய்துதாறன் என்னு சொல்லியிருக்கிறான். நீ பத்தாங்கட்டைப் பள்டத்து சேட்டியிக்கட்டை மட்டும் எடுத்துக்கொண்டு வந்து என்றை கையில் தா கணபதி. மிச்ச அலுவல்களை நான் நின்னு பார்க்கிறன்” என்று அப்புவும் அயராது சொல்லிக்கொண்டிருந்தார்.

நமசியர் வளவு வடவியில் சிதைந்துபோன நிலையில் இன்னும் எங்களது வாலாக்கொடி தொங்கிக்கொண்டிருப்பதாக ரவி சொல்லிக்கொள்வான்.

மாரிபிறந்து மார்கழியும் வந்தது.

‘இம்முறை கணபதியின்றை பொடிச்சி வராதே?’ என எங்கள் வளவுக் கிணற்றில் தண்ணீர் அள்ளவரும் போதெல்லாம் ஒடையம்மான் தன்னைக் கேட்பதாக அம்மா அடிக்கடி சொல்லிக்கொண்டிருந்தா.

‘பூங்கொடி எப்பவாம் வாறாள்?’ என ஆறுமுகப்பாகடையடியில் வைத்து ஆதவன் அண்ணா கடந்த நாலைந்து நாட்களாகத் தன்னைக் கேட்பதாக ரவிச்சந்திரன் சொல்வான்.

“இந்த முறை பூங்கொடி ஊருக்கு வரக்குள்ளை எங்கடை வீட்டுப் பக்கமும் ஒருக்கால் ஆளை விளையாடக் கூட்டிக்கொண்டு வாடா” என லீவுவிட முந்தியே பரமேஸ் எனக்கு சொல்லி வைத்திருந்தாள்.

ஒரு மழைநாள் மைமல் பொழுதில் வடிவேலண்ண னின் வண்டிலில் ஒரு உமல் நிறைய நாவற் பழங்களுடனும், தனது பெண்சாதியுடனும் கணபதி வந்து இறங்கினார்.

ஆனால்...பூங்கொடி மட்டும் வரவேயில்லை!

‘ஞானம்’ நடாத்திய ‘செம்பியன் செல்வன்’ நினைவுச் சிறுக்கதைப் போட்டியில் பரிசுபெற்ற சிறுக்கதை-2008

- தினக்குரல் : 20.01.08

தாச்சிச் சட்டி

நடுவிலம்மான் எங்கள் வளவில் இருந்த காலகட்டங்களில் தான் பெத்தாத்தை முத்ததம்பி வாத்தியார் வீட்டு முடக்கடியில் குடி யிருந்தா என ஏறத்தாழ நாற்பது வருடங்களின் பின்பும் இவ்வளவு ஞாபகத்துடன் நான் அடித்துச் சொல்வதற்கு ஒரு காரணம் உண்டு. “பெத்தாத்தை வளவுக்குப் போய் பத்து வடைவாங்கிக் கொண்டு வாடா தின்பம்” என நல்ல ‘முட்டில் இருக்கும் சமயங்களில் பத்துச் சத நாணயத்தை என் கையில் நடுவிலம்மான் தினித்து அனுப்பிய அந்த நாட்களை இலகுவில் மறந்துவிட முடியுமா, என்ன?

பெத்தாத்தை சுடும் தட்டை வடைக்கு அப்படி ஒரு கிராக்கி இருந்தது. ரவுணில் தேநீர்க்கடை வைத்திருப்பவர்கள் கூட, அரக்கப் பரக்க இரண்டரை மைல் தூரம் சைக்கிள் ஓடி வந்து முடக்கடி இலந்தை மரத்தின் கீழ் ‘ஸ்ராண்ட்’ போட்டுச் சைக்கிளை நிறுத்தி வைத்து விட்டு வடைக்கு ‘ஓடர்’ கொடுத்து விட்டுச் செல்வார்கள். குருநாகல், மகோ போன்ற இடங்களில் சுருட்டுக் கடை வைத்திருந்த எங்களுர்காரர்களும் சுருட்டுக் கொட்டிலிலிருந்து கோடாச் சுருட்டினை எடுத்துச் செல்லும் லொறிகளில் கூடவே, பெட்டி பெட்டி

யாகத் தட்டை வடையையும் பெத்தாத்தை வளவிலிருந்து ஏற்றிச் செல்வார்கள்.

வடைக்கு அடைமொழியாக ஊரின் பெயரினைக் கூறு மளவிற்குத் தட்டை வடைக்கு எங்களூர் மிகவும் பிரசித்தமானது. அதைப் பதமாகச் சுடுவதற்கான சூட்சமத்தை எங்களூர்க்காரர்கள் தான் கொண்டிருந்தார்கள். அதிலும், பெத்தாத்தை சுடும் ஒவ் வொருவடையும் வட்டாரிவைத்து வெட்டியதுபோல, வட்டவடி வாய் வரும், உப்பு, உறைப்பு எல்லாம் சொல்லி வைத்தது போல் இருக்கும். இத்தனைக்கும் வடை சுடும்போது, ஒரு துண்டை மறித்து வாயில் வைத்து ஒருநாளும் மனுசி பதம் பார்ப்பது கிடையாது. “ஒரு வடையைத் தானும் கருகவிடாது பொன்னிறத்தில் மொருமொருப்பாக எப்படித்தான் சுட்டுத் தள்ளுதோ?” என என் ஆத்தைகூட ஒருநாள் அம்மாவுக்குச் சொல்லி அங்கலாய்த்தது என் நினைவிற்கு வருகிறது.

பெத்தாத்தை, எனது ஆத்தையின் ஒன்றுவிட்ட அக்கா வாகவோ அல்லது நெருங்கிய உறவினராகவோ தான் இருப்பா என நான் நீண்டகாலமாக நினைத்துக்கொண்டிருந்தேன். பத்தாங்கட்டையில் இருந்து பிழைப்பிற்காக அவர்கள் எங்களூருக்கு வந்தார்கள் என அம்மா சொல்லித்தான் ஒருநாள் எனக்குத் தெரியவந்தது. பெத்தாத்தையின் உண்மைப் பெயர் நாச்சிப்பிள்ளையாம். சிறுமியாக இருந்தபோது பெற்றோர் ‘பெத்தாத்தை’ எனச் செல்லமாக அழைக்க, அதுவே நிரந்தரப் பெயராகவிட்டதாம். மூத்த தம்பிவாத்தியார் வீட்டு முடக்கில் சாவித்திரி வீட்டுக்குக் கிழக்குப் புறமாக இலந்தை மரத்தோடு செல்லும் நீண்ட குச்சொழுங்கையின் முடிவில் வரும் காணியில், பெத்தாத்தையின் குடிசை இருந்தது. இரண்டு அறைகள், முன்னுக்கு ஒரு மால் கொண்ட பனையோலையால் வேயப்பட்ட மண் குடிசை அது. பிற்புறமாக ஒத்தாப்பு இறக்கி, அதைஅடுப்படி ஆக்கி இருந்தார்கள். பெத்தாத்தை தன் கைவித்தையைக் காட்டும் கூடம் அதுதான்.

பெத்தாத்தை வளவுக்கு வடக்கே ஒரு பற்றைக் காணி. ஆமணக்கும், பாவட்டையும், கத்தாளையுமாப் புதர் மண்டிக் கிடந்தது. அந்தப் பற்றைக்குள் உடும்பு நிறைய இருந்தது. உடும்பு அடிப்பதில் ஊரை வென்ற வடலித்திடல் வீரனை அந்தக் காணி யில் தான் அடிக்கடி காண்பதாக ரவிச்சந்திரன் சொல்வான். அதற் குள் சென்று வருவதற்காகப் பெத்தாத்தை வளவு வேலியில் ஒரு கண்டாயமும் இருந்தது.

முடக்கிற்குத் தெற்குப் புறமாகச் சலவைத் தொழிலாளர்கள் சிலர் குடியிருந்தார்கள். அவர்கள் குடிசைகளுக்கு வண்டி வைத்தாற் போல் செல்லும் ஒழுங்கை பள்ளிக்கூடத்தை ஊடறுத்த படியே பிள்ளையார் கோவிலடியில் சென்று முடிவடைகிறது. பத்து ‘லோட்’குக்கு ஏற்றக்கூடிய குரு மணல் அத்தெருவில் குவிந்து கிடக்கும். ரவுணிலிருந்து கோவிலடிப் பக்கமாகச் சைக்கிளில் வருபவர்கள் வாசிக்காலையோடு ஓட்டியிருக்கும் சுருட்டுக் கொட்டிலைத் தாண்டியதும், சைக்கிளை விட்டு இறங்கி அதை உருட்டிக்கொண்டுதான் பெத்தாத்தை வளவிற்கு வரவேண்டி யிருந்தது.

பெத்தாத்தையின் புருஷன் இளவயதிலேயே காணாமல் போய்விட்டதாகவே ஊரில் ஒருக்கதை இருந்தது. அவர் மேசன் பார்ட்டி ஒன்றில் ‘முட்டாளாக’ வேலை செய்தவராம். “அந்தாளுக்கு ஏதோ ஒரு நல்ல பெயர். இப்பெனக்கு நினைவுக்கு வருகுதில்லை” என அம்மா சொல்வா. வேலைமுடிய தினமும் குடித்துவிட்டு, உலாஞ்சி உலாஞ்சி வீட்டுக்கு வந்து, உள்ள சட்டி பானைகள் எல்லாவற்றையும் ஓடாக்கி விடுவாராம். அவர் இரவில் போடும் சத்தம் எங்கள் வீட்டையும் தாண்டி நறுவிலி வைரவர் கோவிலடி மட்டும் கேட்குமாம்.

இப்படித்தான் வேலைக்கென்று சொல்லிவிட்டு ஒருநாள் கருக்கலோடு போனவர் தான் நடுச்சாமம் ஆகியும் வீடு திரும்ப

வில்லை. மறுநாள் காலை கைக்குழந்தையோடு பெத்தாத்தை மேசன் வளவில் சென்று விசாரித்தபோது தான், சில நாட்களாக அவர் வேலைக்கே செல்வதில்லை என்ற விடயம் தெரியவந்தது. “மை போட்டுப் பார் பெத்தாத்தை, ஆள் எங்கை எண்டு தெரியவரும்” என்று அயலவர்கள் அங்கலாய்க்கவே, பெத்தாத்தையும் மூண்டாங் கட்டை முனியப்பச் சாத்திரியாரிடம் சென்று மைபோட்டுப் பார்த்தா. “கிழக்குப் பக்கத்தாலை சில தடயங்கள் வரும். அவை உண்மையை உணர்த்தும்” என எண்ணி இருவரிகள் மட்டுமே சாத்திரியார் சொன்னார்.

சாத்திரியார் சொல்லி மூன்றாம் நாள், அவர் கடைசியாகக் காணப்பட்டபோது உடுத்திருந்த நாலுமுழு வேட்டியும் தோளில் போட்டிருந்த துவாய்த் துண்டும் கடற்கரையை அண்மித்த சவுக்கங் காட்டில் கிடந்ததாகச் செம்மறி ஆடு மேய்க்கச் சென்ற சிலர் விதானையாரிடம் வந்து சொன்னதாகவும், வேட்டியில் இருந்தசலவைக்குறியைக்கொண்டே, அது பெத்தாத்தையின் புருஷனது வேட்டிதான் என உறுதிப்படுத்தியதாகவும், செய்தி அறிந்து பெத்தாத்தை நெஞ்சு நெஞ்சாக இடித்துக் குளறி அழுததாகவும், அயலவர்கள் ஆறுதல் சொல்லி மனமாற வைத்ததாகவும், அதன் பின்னரே அவ வடை சுட்டு விற்கும் வியாபாரத்தில் ஈடுபட ஆரம்பித்தாகவும் ஊரில் கதைத்துக் கொள்வார்கள். ஆனால், இவற்றையெல்லாம் விரிவாகவும், விஸ்தாரமாகவும் எனக்குச் சொன்னது ஆதவன் அண்ணாதான். இப்பேர்ப்பட்ட கதைகளை சுவைபடச் சொல்வதில் அவர் மகா விண்ணன். ‘வில்லுப்பாட்டு’ சின்னமணி கூடத் தோற்றுப்போய்விடுவார்.

சுட்ட வடைகளை விற்றுத் தருமாறு முதன் முதலில் பள் விக்கூடத்துக்கு முன்னால் கூப்பன் கடை வைத்திருக்கும் ஆறுமுகப்பாவைத் தான் பெத்தாத்தை கேட்டாவாம். “இது விக்குமோ எணை? எதுக்கும் வைச்சிட்டுப்போ... வித்தால்... பிறகு காகசதாறன்” என்று சொல்லியபடி, ஐமிச்சத்தில் தான் ஆறுமுகப்பா

வடையை வாங்கிக் கடையில் வைத்தாராம். எல்லாருமே அதிசயிக்கும்படி விற்கக் கொடுத்த வடை மறுநாளே விற்றுத் தீரவே, ஆறுமுகப்பா பெத்தாத்தையின் வளவுக்கே ஆளனுப்பி வடை களைப் பெற்றுக் கொள்ள ஆரம்பித்தாராம்.

கூப்பன் எடுக்க வருபவர்களுக்கும் சுருட்டுத் தொழிலாளர்களுக்கும் பெத்தாத்தையின் வடை பற்றி ஆறுமுகப்பா வியந்து சொல்லியிருக்கிறார். அதன் விளைவால் பெத்தாத்தையின் வியாபாரம் சூடுபிடிக்க ஆரம்பித்தது.

“என்றை பிள்ளையின்றை கிரகபலன் தான் வேலை செய்யத் தொடங்கி இருக்கு. அந்தப் பிள்ளையை வறுமை தெரியாமல் வளர்க்கவேணும்” எனக் கூறிப் பெத்தாத்தை மகள்சாரதாவை ரவுண் பள்ளிக்கூடத்திற்கு அனுப்பித்தான் படிப்பித்தாவாம். சாரதா எஸ்.எஸ்.ஸி. இரண்டு தரம் எடுத்துப் பார்த்தாள். அவ் வளவு வாய்க்கவில்லை. பின்னர்தாய்க்கு உதவியாக வீட்டிலேயே இருந்துவிட்டாள்.

சாரதா அக்கா கறுத்தக் கொழும்பான் மாம்பழ நிறத்தில் ஆலடிக் கூப்பன் கடை மனேஜரைப் போல, வலு இலட்சணமாக இருப்பா. எங்களது பள்ளிக்கூடத்தில் பத்தாம் வகுப்புப் படிக்கிற அக்காமாரைப் போல, எப்போதும் நீட்டுப் பாவாடை சட்டையே அணிந்திருப்பா. அவவுக்கு ரவிச்சந்திரனை விட என்னைத்தான் கூடப் பிடிக்கும். ஆறுமுகப்பா கடையில் ஏதாவது வாங்கவேண்டும் என்றால் என்னிடம் தான் கேட்பா. சாமான்கள் வாங்கிக் கொடுத்தால், முடிவில் ஐந்து சத்துக்கு தோடம்பழ மிட்டாய் அல்லது ஐந்து வடை நிச்சயம் என்பதால், சாரதா அக்கா கடைக்குப் போக வரச் சொல்லிக்கேட்டால் என்ன தான் வேலை இருந்தாலும் நான் ஒடிச ஒடிச செய்து கொடுத்து விடுவேன்.

பெத்தாத்தையை எங்கள் ஆத்தையின் சகோதரி என

நான் நினைத்திருந்ததற்கு அவர்களிடையே இருந்த உருவ ஒற்றுமைக்கும் மேலாக, அந்தயோன்னியமும் ஒரு காரணமாக இருந்தது. ஒருவருக்கொருவர் “என்னடி ஆத்தை” எனச் சொல்லித்தான் கதைப்பார்கள். எங்கள் வீட்டிலிருந்து பெத்தாத்தை வளவு நாலைந்து வீடு தள்ளியிருந்தாலும் அத்தனை வீடுகளையும் தாண்டி எல்லாத் தேவைகளுக்கும் ஒடியோடி எங்களிடமே வருவா. தான் எங்காவது செல்ல நேர்ந்தால் சாரதா அக்காவுக்கு துணையாக வந்து நிற்கும்படி என்னையோ அல்லது அக்காவையோ தான் கேட்பா.

பெத்தாத்தை தினமும் பின்னேரம் நாலு மணிக்கு வடை சுடும் தனது வேலையை ஆரம்பித்துவிடுவா. எங்கள் வீட்டில் குளித்து விட்டு வந்து ‘சிவ சிவ’ என்றவாறே நெற்றி நிறைய விபூதி பூசி வலு ஆசாரத்துடன் தான் அடுப்படிக்குள் நுழைவா. என்னையும் ரவிச்சந்திரனையும் அக்காவையும் தவிர, வேறெந்தக் கொம்பனையும் பெத்தாத்தை அடுப்படிக்குள் அனுமதிப்பதில்லை. சாரதா அக்காவைக்கூட மாதத்திற்கு நாலைந்து நாட்கள் அடுப்படிக்குள் வர விடமாட்டா. அதற்கான காரணம் அப்போது எனக்குப் புரியாதேயிருந்தது.

வேலிப் பூவரசில் இலைகளை ஆய்ந்து வந்து குஞ்சடிக்குள் போட்டு நீரில் நன்றாகக் கழுவி, வடையைத் தப்பி மூன்று நான்கு சுளகுகளில் முதலில் அடுக்கி வைப்பா. என்ன மந்திரம் சொல்லி வடையை வட்டமாகத் தப்புகிறா? என ஒட்டில் குந்தி யிருந்து கொண்டே இமை வெட்டாது நான் பார்த்துக் கொண்டிருப்பேன். அந்த இரகசியத்தை இறுதிவரை என்னால் மட்டுமல்ல எங்களுரில் எவராலுமே அறிய முடியாதிருந்தது.

சுளகில் அடுக்கி வைத்த, தப்பிய வடைகளைக் கொதிக்கும் என்னையத்தாச்சிக்குள் ஒவ்வொன்றாக எடுத்துப் போடுவா. மடங்காமல், சுருளாமல் ஒவ்வொன்றும் ‘உஸ்’ ஒலியெழுப்பி

யவாறே சட்டிக்குள் வீழ்ந்து வேகும். வடை சுடும் நேரங்களில் வளவுக்குள் எவர் வந்தாலும் பெத்தாத்தை அவர்களைக் கணக்கி லும் எடுக்கமாட்டா. தனது வேலையிலேயே கண்ணும் கருத்து மாக இருப்பா.

பெத்தாத்தை வீட்டிலிருக்கும் அந்த இரும்புத் தாச்சி யைப் போல நான் வேறெங்குமே பார்த்ததில்லை. அவ்வளவு பெரிய தாச்சி. தட்டை வடை சுட ஆரம்பித்த நாட்களில் மாய வன் கோயில் திருவிழாவில் தேடி அலைந்து வாங்கிய சட்டியாம் அது. “இருபது வருஷமா என்னோடை மாயது. மாயவன் எனக்குத் தந்த சொத்து இது” என அடிக்கடி கூறிக்கொள்வா. எக்காரணம் கொண்டு எவருக்கும் அதை இரவல் கொடுக்கமாட்டா. ஒரு முறை எனது ஆத்தைகூட, ஏதோ ஒரு தேவைக்கு அதைக் கேட்டபோது; “எடி ஆத்தை, அதை மட்டும் கேட்காதை, வேறென் னெண்டாலும் கேள் தாறன்” என்று முகத்துக்கு நேரேயே மறுத்து விட்டா.

கொதிக்கும் தாச்சியில் வெந்த வடைகளை அகப்பையால் கோவி அள்ளிப் புட்டுக்குழல் பானைக்கு மேல் தவமியற்றும் நீத்துப்பெட்டிக்குள் போட்டுச் சிறிது நேரம் எண்ணெய் வடிய விடுவா. உலர்ந்த வடைகளை மூடுபெட்டி மூடல் ஒன்றிற்கு மாற்றுவா. வேலை முடிந்ததும் மூடலின் முக்கால் பங்கிற்கு நிரம்பியிருக்கும் வடைகளைப் பெரிய மெலிபன் ரின் ஒன்றிற்குள் போட்டு அறையின் பெரும்பகுதியை ஆக்கிரமித்திருக்கும் பெட்டகத்துக்குள் கொண்டு போய் வைத்துவிடுவா.

சனிக்கிழமைகளில் தாச்சிக்கு விடுமுறை. ஆனால், பெத்தாத்தை அன்றும் சில்லைக் கால்களில் பூட்டியதைப் போன்றே காணப்படுவா. சுட்ட வடைகளைப் பன்னம் போட்ட பெரிய கைப்பெட்டி ஒன்றினுள் நிரப்பி, அதன் மேல் சுளகு வைத்து மூடிக் கட்டி ரவுண் சந்தைக்கு எடுத்துச் செல்வா. காலை

எட்டு மணிக்கெல்லாம் புறப்பட்டு விடுவா. பிரதான வீதி வழியே பயணிக்காது குச்சொழுங்கைக்குள்ளால் சென்று மருதடி பஸ் டிப்போவடியில் மிதந்து, இரண்டரைக் கட்டைதூரத்தையும் கால் நடையாகவே சென்று வருவா. “உந்த இழவு விழுவாங் களின்றை தட்டி வானிலை போனால் பெட்டியைத் தூக்கி பின் னுக்குப் போட்டுவான்கள். வடையெல்லாம் சில்லவெல்லமாக உடைஞ்ச போகும். அதைவிட அறுபது பாகைக் கிணத்தடித் தெருவாலை நாலு கவடு வைச்சன் எண்டால் ‘டக்’கெண்டு பேயி டுவன்” எனச் சொல்லிக் கொள்வா. கொடுக்கல் வாங்கல்கள் முடிந்து உருந்து, மாவு என வடைச் சரக்குகள் எல்லாவற்றையும் வாங்கிக்கொண்டு அவ வளவு வந்து சேர பொழுது மத்தியான மாகிவிடும்.

அன்றும் ஒரு சனிக்கிழமை.

“பெத்தாத்தை சந்தைக்குப் போட்டா. தோசை சுட்டுத் தாறன், எழும்பிச் சாப்பிட்டுட்டு ஒடிப்போய்ச் சாரதா அக்கா வோடைதுணைக்கு நில்” என அம்மா என்னைத் துயிலெழுப்பிச் சொன்னா.

முதல் நாள் இரவிரவாகப் பிள்ளையார் கோயில் வடக்கு வீதியில் சின்னமணி குழுவினரின் ‘சத்தியவான் சாவித்திரி’ வில்லுப்பாட்டு பார்த்துவிட்டு வந்து படுத்தத்தில் உடம்பு ஒரே அசதியாக இருந்தது. எழும்பப் பத்து மணிக்கு மேலாயிற்று.

நித்திரைப் பாயால் எழும்பி, அவசரஅவசரமாக காலைக் கடன்களை முடித்து அம்மா சுட்டுத்தந்த ஆவி பறக்கும் தோசை யைப் பச்சடியுடன் உறைக்க உறைக்கத் தின்றுவிட்டுப் பெத்தாத்தை வீட்டுக்குச் சென்றேன். வளவுப் படலை உட்பக்கமாகத் தெண்டிக் கொழுவப்பட்டிருந்தது. காவோலை வேலிக்குள்ளால் கையை விட்டுக் கொழுக்கியை உயர்த்திப் படலையைத் திறந்

தவாறே உள் நுழைந்தேன். வளவு வெறிச்சோடிக் கிடந்தது. “சாரதா அக்கா, சாரதா அக்கா” எனச் சத்தமாக நாலைந்து தடவைகள் கூப்பிட்டுப் பார்த்தேன். வீட்டு அறைகள் பூட்டிக் கிடந்தன. கதவுகளிலும் திறப்பைக் காணோம். பூவரசம் சருகுகள் முற்றம் முழுவதையும் குத்தகைக்கு எடுத்திருந்தன.

சாரதா அக்கா எங்கு சென்றிருப்பா?

வளவின் பின்புறமாகச் சென்று பார்த்தேன். அடுப்படிப் படலையும் தெண்டிக் கிடந்தது. வளவுக்குள் வடக்கே கண்டாயத்துக்கு அப்பால் பாவட்டம் பற்றைக்குள் ஏதோ சரசரத்துக் கேட்டது. அங்கு தனிமையில் நிற்க எனக்குப் பயம் பிடித்தது. விறுவிறுவென நேராக நடந்து படலையைத் திறந்துகொண்டு குச்சொழுங்கைக்குள்ளால் மிதந்து ஓட்டம் பிடிக்க ஆரம்பித்தேன். மூத்ததம்பி வாத்தியார் வீட்டு வண்டில் படலையடியில் சென்றுகொண்டிருந்தபோது என் பெயரைச் சொல்லி யாரோ சத்தமாக அழைப்பது கேட்டது. திரும்பிப் பார்த்தேன். இலந்தை மரத்தடியில் சாரதா அக்கா, தலைமயிர் காற்றில் பறக்க நின்றுகொண்டிருந்தா.

திரும்பிச் சாரதா அக்காவை அண்மித்தேன்.

அவவின் முகம் முத்துமுத்தாய் வியர்த்திருந்தது. கேசம் கலைந்திருந்தது. மேற்சட்டை கசங்கி உட்சட்டை நாடா அரையும் குறையுமாக வெளியில் தெரிந்தது. சட்டென்று பக்கவாட்டில் திரும்பிய போது தான் கவனித்தேன். பிற்பாவாடை முழுவதும் பிசங்கிக் கிடந்தது.

‘‘எத்தினை தரம் கூப்பிட்டனான் அக்கா, எங்கை நின்ட னீங்கள்?’’

“அறையைப் பூட்டிப்போட்டு உள்ளைச் சட்டை மாத்திக் கொண்டு நின்டனானடா, அதுக்கிடையிலை நீ அவசரப்பட்டு வந்திட்டாய். நல்ல பிள்ளை எல்லோ? தேத்தண்ணி போடச் சினி வாங்கிக்கொண்டு வா. சந்தையாலை ஆத்தை வந்த உடனே காசு தாறாவாம் என்டு சொல்லு” தனது உட்சட்டையை கைகளால் இழுத்துச் சரிசெய்தவாறே சாரதா அக்கா சொன்னா.

தலையை ஆட்டியவாறே ஆறுமுகப்பா கடையை நோக்கி ஒடினேன்.

“ஓடாமல் ஆறுதலாய்ப் போய்வா அப்பு. கவனம் சயிக் கிணுகள் வீச்சா வரும். பாத்துப் போ” என்றவாறே சாரதா அக்கா குச்சொழுங்கை வழியாகத் திரும்பிக் கொண்டிருந்தா.

வாசிகசாலை, சுருட்டுக்கொட்டிலைத் தாண்டி ஆறுமுகப்பா கடையை வந்தடைந்தேன்.

கடையடியில் ஆறுமுகப்பாவைக் காணவில்லை. கதவுகள் யாவும் இழுத்து மூடப்பட்டிருந்தன.

பெரிய சங்கக்கடைக்கு அவர் கூப்பன் சாமான் எடுக்கக் கொண்டு செல்லும் ஒற்றை மாட்டு வண்டில் சுருட்டுக் கொட்டிலுக்கும் வாசிகசாலைக்கும் இடையில் நின்றுகொண்டிருந்தது. “அப்போ அவர் இங்குதான் எங்காவது நிற்க வேண்டும்” என்று நினைத்துக்கொண்டு கடைக்குத் தெற்கே, கேணிப் பக்க வாசல் வழியாகப் பின்புறம் சென்றேன். அங்கே அவர், வெற்றிலையை மென்றுகொண்டு நாம்பன் மாட்டுக்கு வைக்கோல் பரவிக்கொண்டிருந்தார்.

“என்னடா ஆறுமுகம்?” என்றார். என் ஐயாவின் பெயரைச் சொல்லித்தான் அவர் என்னை அழைப்பது வழக்கம். விட

யத்தைச் சொன்னேன். “கொஞ்சம் பொறு” என்றார். அவர் வரும் வரை காத்திருந்து சினியை வாங்கிக் கொண்டு முடக்கடியில் நான் வந்து கொண்டிருந்தபோது, குச்சொழுங்கைக்குள்ளால் வேர்க்க விறுவிறுக்க வடலித்திடல் வீரன் நெஞ்சை நிமிர்த்தியவாறே வந்து கொண்டிருந்தான். சீவலுக்குப் பண்யேறியதில் அவனது கைகளும் புயங்களும் புடைத்து உரமேறிப்போயிருந்தன.

‘ஆணமுகன்’ என்ற விச்சந்திரன் அவனுக்கு அர்த்தத்துடன் தான் பட்டம் வைத்திருக்கிறான் என நான் மனதிற்குள் நினைத்த வாறே, “ஏன் இன்டைக்கு உடும்பு பிடிபடேலையோ?” என்று கேட்டேன்.

பதிலேதும் சொல்லாது உதட்டைப் பிதுக்கியவாறே இலந்தை மரத்தை உரசிக்கொண்டு வந்து தெருவில் இறங்கி அவன் நடந்து கொண்டிருந்தான். அவன் உதட்டைப் பிதுக்கியதன் அர்த்தம் புரியாது விறு விறு வென நடந்து சாரதா அக்காவின் வளவை அடைந்தேன்.

அடுப்படிக்குள் மண்டிச் சுழன்ற புகை வரிச்சு மட்டைடக்குள்ளால் குபுகுபு என வெளியேறிக் கொண்டிருந்தது. சாரதா அக்கா திருகுபலகையில் குந்தியிருந்தவாறே முழங்காலில் நாடியை வைத்துக்கொண்டு சுவாலையை வெறித்துப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தா. முகம் வாடியிருந்தது.

“அக்கா....அக்கா” எனக் கூப்பிட்டேன்.

“எட நீ வந்திட்டியே...?” என்றவாறே தேநீர் தயாரிக்க ஆயத்தமானா.

“அக்கா, இன்டைக்கு வீரனுக்கு உடும்பு பிடிபடேலையோ?” வழைமையாக நானமரும் ஓட்டில் குந்தியபடியே கேட்

டேன்.

எதுவுமே பேசாது சொன்டைப் பிதுக்கியபடியே மூட
லைத் திறந்து நாலைந்து வடையை என்னிடம் நீட்டினா.

வடையை வாங்கி முறித்து வாயில் போட்டேன்.

“என்னடி பிள்ளை நீ இண்டைக்கு முத்தங்கித்தம் கூட
டேல்லையே? ஒரே சருகும் கஞ்சலுமாகக் கிடக்கு” என்றவாறே
படலையைத் திறந்தபடியே சந்தையிலிருந்து களைத்துப்போய்
வந்துகொண்டிருந்தா பெத்தாத்தை.

சாரதா அக்கா தந்த தேநீரைக் குடித்துவிட்டு, மிகுதி
வடையைக் காற்சட்டைப் பொக்கெற்றுக்குள் நிரப்பிக்கொண்டு
வீடு நோக்கி நகர்ந்து சென்றுகொண்டிருந்தேன்.

அன்று முழுவதும் மனது மிகவும் சங்கடப்பட்டுக்
கொண்டிருந்தது. ஆனால், அது எதற்கு என்பது தெளிவாக
வில்லை.

மூன்றோ அல்லது நான்கோ கிழமைகளின் பின்னர்,
அன்றும் ஒரு சனிக்கிழமை. அது சரியாக நினைவிருக்கிறது....

வறட்சியான காற்று வீசிக்கொண்டிருந்த அதிகாலை
நேரம் காலைக் கடன்களை முடித்த பின்னர் எங்கள் வீட்டு முன்
விறாந்தைப் படிகளில் இருந்தவாறே தேவாரம் ஒன்றினை நான்
மனனம் பண்ணிக்கொண்டிருந்தேன்.

வீட்டுக் கேற்றடியில் நின்றவாறே, “பாறுபதி... பாறு
பதி” என அவசர அவசரமாக அம்மாவை யாரோ அழைத்தது
கேட்டது. விறாந்தை விளிம்படிக்கு வந்து எட்டிப் பார்த்தேன்.

ஆதவன் அண்ணாவின் தாயார் தங்கம்மா மாமியின் தலை கேற் றிற்கு வெளியே தெரிந்தது. அழைத்த குரல் கேட்டு அடுப்படிக்குள் அரிசிப் புட்டுக் குழைப்பதில் மும்முரமாக ஈடுபட்டுக்கொண்டிருந்த அம்மா, புட்டுக் குழைப்பதை இடைநடுவில் நிறுத்திவிட்டு 'கேற்' பக்கமாக ஓடிச் சென்றா.

"எடியே பாறுபதி, உனக்குச் சங்கதி தெரியுமே?" என்று தங்கம் மாமி கேட்டது மட்டும் என் காதுகளில் தெளிவாக விழுந் தது. அதைத் தொடர்ந்து தணிந்த குரலில் இருவரும் ஏதோ குசுகுசுத்துக்கொண்டு நின்றார்கள். 'நேடியோசிலோன்' செய்திகளில் டட்லி சேனநாயக்காவின் பெயர் அடிக்கடி வருவது போல், அவர்களது பேச்சில் பெத்தாத்தை, சாரதா அக்கா ஆகியோரின் பெயர் கள் பரவலாக அடிபட்டுக்கொண்டிருந்தன.

"அப்பவேநான் பெத்தாத்தைக்கு ஆயிரம் தரஞ் சொல்லி யிருப்பன், அந்தக் கண்டறியாத கண்டாயத்தை அடைக்கச் சொல்லி!" என அம்மா சத்தமாகச் சொல்லிக்கொண்டு அடுப்படிக்குள் சென்றுகொண்டிருந்தா. அடுப்பில் கொதித்துக் கொண்டிருந்த புட்டுக் குலைப் பானையை இறக்கித் திருக்கணையில் ஏற்றி, குழைத்த மாவையும் அருகில் வைத்து கரப்பால் மூடிவிட்டு மீண்டும் வெளியே வந்தா.

"உதிலை பெத்தாத்தை வளவடிக்குப் போட்டோடி வாறன், படிச்சுக்கொண்டிரு" என்று எனக்குக் கூறிவிட்டுப் பாதுகாப்பு உத்தியோகத்தர்போல கேற்றநடியில் காவல் நின்ற தங்கம்மா மாமியுடன் தெருவில் இறங்கி, இருவருமாகப் பெத்தாத்தை வீட்டுப் பக்கம் சென்றார்கள்.

அவர்கள் சென்று பத்து நிமிடங்களும் ஆகியிருக்காது. நறுவிலிக்கு அப்பால் மாரக்காயில் இருக்கும் ஆத்தையும் தலைதெறிக்க ஓடிவந்து, அம்மா எங்கே என்று கேட்டா. "பெத்தாத்தை

வளவுக்கு...” என நான் கூறி முடிக்க முன்னரே, “அதுக்கிடையிலை போட்டாளோ...?” என்று வெடுக்கெனக் கூறியவாறே வந்த வேகத்தை இருமடங்காக்கிப் பெத்தாத்தை வீட்டுப் பக்கமாகப்போய்க் கொண்டிருந்தா.

‘பெத்தாத்தை வளவிலை என்ன பிரச்சினையாக இருக்கும்? இந்த நேரமென்டு பாத்து அண்ணனும் அக்காவும் பாடஞ் சொல்லிவிக்கப் போட்டினம். இவன் ரவிச்சந்திரனும் விளையாட வாறதுக்கு நேரங்கிடக்கு.... ஆரைக் கேட்கலாம்?’ எனச் சிந்தித்த வாறே ‘எதுக்கும் பெத்தாத்தை வளவுப் பக்கம் சென்று பார்த்தால் என்ன?’ என்றெண்ணியவனாகக் கேற்றைக் கயிற்றால் கட்டிவிட்டுத் தெருவில் இறங்கி நடக்க ஆரம்பித்தேன்.

முத்தம்பி வாத்தியார், சாவித்திரி ஆகியோர் வளவுகளைக் கடந்து முடக்கடியில் சென்றபோது, பெத்தாத்தை வளவுப் பக்கமாகதலைக் கறுப்புகள் தெரிந்தன. இலந்தை மரத்துக்குக் கீழ் நின்றவாறே எங்கள் வீட்டுக்குச் சலவை செய்யும் சிவலையும், எங்கள் வீட்டுக்குச் சவரஞ் செய்யும் பசுபதியும் ஏதோ கதைத்துக் கொண்டு நின்றார்கள்.

தங்கம்மா மாமி தவித்து விழுந்து குச்சொழுங்கைக்குள்ளால் வந்து கொண்டிருந்தா. “பாவம் பெத்தாத்தை காலம் பறயிலையிருந்து ஒரு தண்ணிவென்னியில்லாமல் கிடக்குது... அதுதான் உதிலை ஆறுமுகப்பாட்டை ஒரு பழச்சோடா வாங்கிக் கொண்ந்து குடுக்கலாமென்டு போறன்” என பசுபதிக்குக் கூறிய வாறே என்னருகே வந்தா.

“ஏன் மோனை இதிலை நீ நிக்கிறாய்? பெத்தாத்தை வீட்டை நீ போகக் கூடாது. மிலாந்திக்கொண்டு நில்லாமல், உங்கடை வளவுக்கை போய் இரு. கொஞ்சத்தையாலை கொம்மா வந்திடுவள்” என்று கூறியவாறே குருமண்ணலுள் கால்கள் புதைய ஆறு

முகப்பாகடையடிப் பக்கமாகச் சென்றுகொண்டிருந்தா.

அரைமனதுடன் ஒவ்வொரு ஒவ்வொரு அடியாக எடுத் துவைத்து வீடு நோக்கி நடந்தேன்.

எங்கள் வளவுக்கேற்றடிக்கு வந்தபோது, கேற் நான் கட்டியபடியே இன்னும் இருந்தது.

‘அண்ணனும் அக்காவும் இன்னும் படிப்பாலை வரே ஸைப்போலை கிடக்கு... இன்டைக்கெண்டு அறுந்த வாத்தியார் இன்னும் படிப்பிச்சுக்கொண்டு நிற்கிறார்.’

வாசல் வெளிக் குந்தில் இருந்தேன்.

முன்னால் பசுபதி வீட்டு நாய் ‘வள் வள்’ என்று ஆதவன் அண்ணா வீட்டுப் பக்கமாகப் பார்த்துக் குரைத்துக்கொண்டு நின்றது. ‘உந்த நாய்க்கென்ன விசர் பிடிச்சுப் போச்சுதோ?’

முத்ததம்பி வாத்தியார் வீட்டுப் பக்கமாகப் பச்சைச் சேலை அசைவது தெரிந்தது. அம்மாதான் வந்துகொண்டிருந்தா. அம்மாவை நோக்கி ஓடிச் சென்றேன்.

“என்னம்மா பிரச்சினை, எல்லாரும் ஓடித் திரியிறி யள்?”

“.....”

“அம்மாகேக்கிறன் பேசாமல் வாறாய். பெத்தாத்தைக்கு என்னம்மா?”

“பெத்தாத்தைக்கு ஒண்டுமில்லை... சாரதா...”

“சாரதா அக்காவுக்கு என்னம்மா?”

“நேற்று ராத்திரியிலையிருந்து அவளைக் காணேல்லையாம்.”

“ஏன்... எங்கை போட்டா?”

“.....”

“அம்மா, சாரதா அக்கா எங்கை போனவவாம்?”

“அது... அதுதான்... தெரியேல்லை... நீ வா உள்ளே... கொண்ணனும் கொக்காவும் இன்னும் பாடஞ் சொல்லிவிச்சுக் கொண்டு வரேலையே?” என்று கேட்டவாறே கேற்றில் நான் போட்ட கட்டை அவிழ்த்து உள்ளுழைந்தா அம்மா.

பசுபதி வீட்டு நாய் இன்னும் குரைத்துக்கொண்டு நின்றது.

“ஏன் இந்த அம்மா ‘உம்மாண்டி’ மாதிரி ஒண்டுஞ் சொல்லாமல் போறா...? சாரதா அக்கா ஏன் காணாமல் போய்விட்டா? அவவும் தேப்பனைப்போல சவுக்கங் காட்டுப் பக்கமாக... கடவுளே அப்பிடி எதுவும் அவவுக்கு நடக்கக் கூடாது....” நறுவிலிவைரவர் இருக்கும் திசையை நோக்கி மனதிற்குள் பிரார்த்தித்துக் கொண்டேன்.

இது நடந்து அடுத்துத்த நாள், அன்று திங்கட்கிழமை. நான் பள்ளிக்கூடம் சென்றபோது எனது வகுப்பில் பரமேசையும், சாவித்திரியையும் தவிர வெறவரையும் காணவில்லை. மேசைமீது எல்லோரினது புத்தகப்பைகளும் அனாதைகளாய்க் கிடந்தன. ‘பெடியங்கள் எல்லாம் பின்னுக்கு வகுப்பறைகள் கூட்டப்போயில்

ருப்பாங்கள் போலை' என்று எண்ணியவாறே புத்தகப் பையினை வைப்பதற்காக என் மேசையருகே சென்றேன்.

அப்போது என் மேசைக்கு நேர் முன்னாலிருக்கும் பர மேசைக்குப் பக்கத்திலிருந்தவாறே சாவித்திரி சொல்லிக் கொண்டிருந்தாள் “எடியே ரா முழுக்கப் படிக்கேலாமல் போச்சதடி. எங்கடை வீட்டுக்குப் பின்னாலை இருக்கிற வீட்டில் ஒரே சத்தமும் சச்சரவுமடி. அந்த வீட்டு அக்காவை இரண்டு நாளாகக் காணலை எண்டு வடைசுட்டு விக்கிற அந்தப் பெத்தாத்தைக் கிழவி ஒரே ஒப்பாரியடி. அது போதாதெண்டு, உன்றை அருமந்த பெட்டை செய்த வேலைக்கு இனி நீ வடை சுட்டு வித்தாலும் ஊருக்குள்ளள ஒரு சனமும் வேண்டமாட்டினம். மரியாதையா ரண்டொரு நாளிலை என்றை காணியை விட்டு வெளிக்கிடு. இல்லாட்டி வீட்டோடை கொழுத்திப் போடுவன் எண்டு அந்தக் காணிக்குச் சொந்தக்காறன் வந்து கத்து கத்தெண்டு கத்தி.....ஒரே பிரச்சினையடி..”

அதற்குள் காஞ்சனாவும், வடலித்திடல் விமலாவும் வகுப்பிற்குள் நுழையவே சாவித்திரி அந்தக் கதையை அத்துடன் விட்டுவிட்டாள்.

அச்சமயம் வாசலில் கூடிநின்ற பெண்பிள்ளைகளை விலக்கிக் கொண்டு அவசர அவசரமாக உள்நுழைந்த ரவிச்சந்திரன் புத்தகப் பையை மேசையில் வைத்ததும், வைக்காததுமாக என் காதுக்குள் குசுகுசுத்தான். “டேய் ஆணமுகனை ரண்டு மூண்டு நாளாகக் காணேலையாம். ஊருக்குள்ளள ஏதேதோ கதைக்கி னம்..”

சொல்லிவிட்டு ரவிச்சந்திரன் சிறிது நேரம் என் முகத் தையே உற்றுப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தான். பின்னர் சொன்னான். “இனி உடும்புகளுக்கு வலு கொண்டாட்டம் தான்..”

எனக்கு அப்போதுதான் மனதில் ஏதோ ஒரு பொறி தட்டிற்று. அவன் சொல்லி வாய் முடத் தலைமை வாத்தியாரின் அறையிலிருந்து முதலாம் மணி அடித்துக்கொண்டிருந்தது.

அப்போது ஜயர் வீட்டு விமலா எழும்பி தலைமை வாத்தியாரின் அறைப் பக்கமாகச் சென்று கொண்டிருந்தாள்... தேவாரம் சொல்வதற்காக.

அன்று பள்ளிக்கூடம் முடிந்து நான் வீட்டிற்குச் சென்றபோது முன் விறாந்தையில் நாங்கள் படிக்கும் மேசைக்கருகில் பெரிய தாச்சி ஒன்று கவிழ்த்து வைக்கப்பட்டிருந்தது. ‘இது பெத்தாத்தையின்ற தாச்சியெல்லோ?’ என நான் நினைத்துக்கொண்டிருந்தபோது, அடுப்படிக்குள் இருந்து வந்த அம்மா சொன்னா....

“பெத்தாத்தை இண்டைக்கு காலமை ஒன்பது மணி வச விலை தங்கடை ஊருக்குப் போட்டா. இனி இஞ்சை வரமாட்டா. இந்தத் தாச்சியை ஆத்தையிட்டைக் குடுக்கச் சொல்லித் தந்திடுப்போறா. அதோடை உனக்கும் கொஞ்சம் வடை தந்திட்டுப் போறா.”

பொங்கி வந்த அழுகை என் தொண்டைக் குழியில் வந்து தடுக்கிக் கொண்டு நின்றது.

‘தகவம்’ நிறுவனத்தின் ‘சிறப்புப் பாராட்டுப் பரிசு’

2009 இரண்டாம் காலாண்டு.

- மல்லிகை : ஜூன் 2009

தொலையும் முகவரிகள்

ஏறத்தாழ விழா முடிவுற்று விட்டது.

விழா ஏற்பாட்டுக்குமுத் தலைவர் நன் றியரையாற்றிக் கொண்டிருந்தார். இயல்பாக நகைச்சுவை ததும்பக் கதைகள் சொல்லும் அவர் மேடையில் வலு 'சீரியஸாக', தனது நன்றியுரை யில் எவரையும் தவற விட்டுவிடக்கூடாது என் பதிலேயே குறியாக இருந்தார். மண்டபத்தை நிறைத்திருந்த சனங்கள் இன்னும் கலைய ஆரம் பிக்கவில்லை. எங்களுரில், இலங்கையிலாக இருந்தால் நன்றியுரை கேட்க நாலைந்து பேர்தான் இருந்திருப்பார்கள். அவர்களும் அனேகமாக மேடையில் வீற்றிருப்போருக்கு மித வேண்டப்பட்டவர்களாகவோ அல்லது அவர்களது வாகனத்தில் வந்தவர்களாகவோத்தான் இருப்பார்கள். ஆனால் இங்கு, லண்டனில் இந்த நூல் வெளியீட்டு விழாவிற்கு வந்தவர்களின் எண்ணிக்கையைப் பார்க்கும்போது கூட எனக்கு சற்று வியப்பாக இருந்தது. நூற்றி ஐம்பது பேருக்கு மேலாவது இருக்கமாட்டார்களா?

தனது உரையில் ஆங்கிலப் பதங்கள் ஊடுருவி விடக்கூடாது என்பதில் விழாக்குமுத்

தலைவர் மிக்க அவதானம் பேணிவந்தார். எனது பெயரைக் கூட அழகு தமிழில் அவர் உச்சரித்தது என்னை அதிசயிக்க வைத்தது. எங்களூர் பள்ளிக்கூடத்தில் படிப்பித்த பெரியதம்பி வாத்தியாருக் குப் பிறகு எனது பெயரை இத்தனை அழகாகத் தமிழில் உச்சரித்தது இவராகத்தான் இருக்கமுடியும். இந்த விழாக் குழுவினர் கூட ஊரில் உள்ள ஆரம்பப் பாடசாலை ஒன்றின் பழைய மாணவர் சங்க லண்டன் கிளையினரே! தாயகப் பாடசாலையின் வளர்ச்சிக் காக இப்பேர்ப்பட்ட விழாக்கள் மூலம் நிதிதிரட்டி உதவி இன்று சர்வதேசப் புகழடைந்துள்ளார்கள்.

உலகளாவிய ரீதியில் நடாத்திய சிறுக்கைப் போட்டியில் பரிசுபெற்ற க்கைளைத் தொகுத்து இன்று நூலாக வெளியிடுகிறார்கள். எழுத்தாளன் என்ற ரீதியில் இந் நிகழ்விற்குச் சிறப்பு அதிதியாக இவர்களால் அழைக்கப்பட்டு லண்டன் வந்துள்ளேன்.

இங்கு வருவதற்கு விசா எடுப்பதற்கு முயற்சித்தபோது, இவர்களின் அனுசரணைக் கடிதத்தைப் பார்த்து விட்டு, “பத்து சத வீதம்தான் சாத்தியம், எதற்கும் போய் முயற்சித்துப் பார்!” என்று தான் அனேகமாக எல்லோரும் சொன்னார்கள். ரவல் ஏஜன்சியில் பணிபுரியும் பள்ளி நண்பன் சிவபாதம் மூலம் விசா விண்ணப்பப் பத்திரங்களை நிரப்பிக்கொண்டு ஒரு துணிச்சலுடன் தான் விசா எடுப்பதற்கென்று புறப்பட்டேன். விண்ணப்பத்தை ஏற்கும் அதிகாரிகளுக்கு விண்ணப்பதாரிகளுடன் சீரியஸாக இருக்குமாறு திரும்பத் திரும்பச் சொல்லிக் கொடுத்திருப்பார்கள் போலும். கடுகடுப்பாகவே அந்த அதிகாரி முகத்தை வைத்திருந்தார்.

விசா விண்ணப்பப் பத்திரத்தையும் அனுசரணைக் கடிதத்தையும் பவ்வியமாகச் சமர்ப்பித்தேன். அவற்றினை வாசித்துப் பார்த்துவிட்டு அதிகாரி ஓர் தடவை என்னை உச்சி முதல் உள்ளங்கால் வரை பார்த்தார். ‘சிறப்பு அதிதியாக அழைக்கப்பட உனக்கென்ன தகுதியிருக்கு?’ என்பது போலிருந்தது அந்தப் பார்வை.

கையோடு கொண்டு சென்ற நான் எழுதிய ஏழெட்டுப் புத்தகங்களையும் எடுத்து மேசையில் அடுக்கினேன். புத்தகங்களை ஒவ்வொன்றாக அட்டைப் படத்திலிருந்து பின் அட்டை வரை பனாட்டுத் தட்டைப் போல் புரட்டிப் புரட்டிப் பார்த்தார். புத்தகங்களின் தலைப்புகளோ அதிலுள்ள விடயதானங்களோ அவருக்கு விளங்கியிருக்க நியாயமில்லைத்தான். பின் அட்டைகளில் எனது புகைப்படங்கள்... அதிலும் ஒன்றில், 'கோட் சூட்' உடன் மிகவும் அண்மைக்காலத்தில் எடுத்த படமொன்று இருந்தது நல்லதாகிப்போய் விட்டது. அப்படங்களைப் பார்த்ததும் அவரது கடுகடுப்பில் கணிசமான வீதம் குறைந்திருந்தது.

அதன் பின்னர் லண்டனில் யார் யாரைத் தெரியும் என்று கேட்டார். அனுசரணை வழங்கியவர்களைத் தவிர வேறொரு காக்கா, குருவியையும் தெரியாது, என்று கற்பூரத்தில் அடித்துச் சத்தியம் பண்ணாத குறையாகப் பயபக்தியுடன் சொன்னேன். அனேகமாக அந்தப் பதில்தான் சாதகமாக அமைந்திருக்க வேண்டும். இரண்டு கிழமைக்குள் விசாகையில் கிடைத்துவிட்டது.

கையில் லண்டன் விசா குத்திய பாஸ்போட்டுடன் டுப் லிக்கேசன் வீதியிலிருந்து காலி வீதி வரை நடந்தபோது எனக்குக் காற்றில் மிதந்து செல்வது போல் இருந்து. சந்திரமண்டலத்தில் முதன் முதலில் காலடி பதித்த ஆம்ஸ்ரோங் கூட அங்கு மிதந்து திரிந்ததாக சின்னவயதில் எங்கோ வாசித்தபோது; சந்தோச மிகுதியால் தான் அவர் மிதந்திருப்பார் என பலநாட்களாக நான் எண்ணிக் கொண்டது ஏனோ அப்போது என் நினைவுக்கு வந்தது. எனது பதினெட்டு வயதில் முதலாவது கதை பத்திரிகையில் வெளிவந்தபோதும் இப்படித்தான் ஒரு தடவை ஆம்ஸ்ரோங்காக மாறியிருந்தேன்.

ஒரு வாரகால பயண ஆயத்தங்களின் பின்னர் ஒருவழி யாக விமானமேறி லண்டனை வந்தடைந்து விட்டேன். கீத்ரோ

விமான நிலையத்தில் குடிவரவு அதிகாரியிடம் பாஸ்போட்டை நீட்டியபோது அடுத்த தத்து காத்திருந்தது. இங்கும் அதிகாரியாக ஒரு நரசிம்மராவ்தான் இருந்தார். அவர் கிச்சஸ்மூச்சு காட்டினாலும் சிரிக்கவே மாட்டார் போல் தோன்றிற்று. லண்டனுக்கு எதற்கு வந்ததாகவும் எங்கு தங்கியிருக்கப் போவதாகவும் அவர் வின வியதை கஷ்டப்பட்டு விளங்கிக் கொண்டேன். லண்டனுக்கு என்ன புண்ணாக்கு வாங்கவா வந்திருப்பேன்? மூக்கு முட்ட வந்த கோபத்தை அடக்கிக் கொண்டு கைப்பைக்குள் தயாராக வைத் திருந்த அனுசரணைக் கடிதத்தின் நகல் பிரதியை நீட்டினேன். மளமளவென்று வாசித்துவிட்டு என்னை ஏறிட்டுப் பார்த்தார். கோட்குட்டுடன் சுமாராகத்தான் நின்றிருந்தாலும் என்னையே அறியாது எனக்குள் ஒரு பதட்டம் தொற்றிக்கொண்டது. இதயம் வேறு படக்படக் என்று தன் வேலையைக் காட்ட ஆரம்பித்தது. “எவ்வளவு காலம் தங்கியிருக்கப் போகிறீர்கள்?” என்று கேட்டார் ‘ஜஸ்ட் ரூ வீக்ஸ்’ என்றவாறே ‘றிட்டேன் ரிக்கெட்டை’ சமர்ப்பித்தேன். ‘ஓகே’ என்று கூறியவாறே பாஸ்போட்டில் திக தியைக் குத்தி பொத்தென்று என்முன் போட்டுவிட்டு ‘நெக்ஸ்ட் பிளீஸ்’ என்றபோது தான் எனக்கு இதயம் ‘நோமலாக’ அடிக்க ஆரம்பித்தது.

குகைபோல் நீண்டு சென்ற ‘எக்ஸிட்’, ‘வழியே புகுந்து வெளியே வந்தபோது ‘வெல்கம் ரூ லண்டன்’ என, எனது பெயரை கடதாசி மட்டையில் எழுதித் தாங்கியவாறே அனுசரணையாளர்கள் காத்து நின்றார்கள். தொலைபேசியில் கதைத்துப் பழகிய வர்களை முதன்முதலாக நேரில் சந்தித்தேன். கந்தசஷ்டி விரதம் இருந்து விட்டு வந்ததைப்போன்ற தோற்றங்கொண்ட என்னை தூரத்தில் வரும்போதே, தான் ஊகித்துக்கொண்டதாக தொலைபேசியில் என்னுடன் ‘அண்ணா, அண்ணா’ எனக் கதைக்கும் அந்த இளைஞர் கரன் சொன்னான். நான் எதிர்பார்த்ததை விட இன் னும் இளமையுடன் காட்சியளித்த கரன் கூடவே நின்ற, என்னைப்

போல் நடுத்தர வயது கனவானைக் காட்டி “இவர்தான் எங்கடை சங்கத் தலைவர் மிஸ்டர் நாதன், என்னுடைய அங்கிள்” என்றான். “ஆனால், ஒரு தூர் அதிர்ஷ்டம் பாருங்கோ எனக்கு மகள் ஒருதரும் இல்லை. ஒரு மகன் மட்டும்தான்” என்றார் மிஸ்டர் நாதன். மூவரும் விழுந்து விழுந்து சிரித்தோம்.

இப்போது சபையிலும் சிரிப்பொலி கேட்கிறது. அதே சங்கத்தலைவர் மிஸ்டர் நாதன் தான் தனது உரையின் இறுதியில் ஏதோ நகைச்சவையாகச் சொல்லியிருப்பார் போலும்.

“அடுத்த வருட எமது நிகழ்வில் மீண்டும் சந்திப்போம். அதுவரை உங்கள் அனைவரிடமிருந்தும் விடைபெற்றுக் கொள்கிறேன். நன்றி. வணக்கம்” என்றவாறே அவர் என்னருகே வந்தமர, “இத்துடன், அழைப்பிதழில் குறிப்பிட்டபடியே சரியாக ஏழுமணிக்கு இந் நிகழ்வினை நிறைவு செய்து கொள்கிறோம்” என விழாவிற்கு தலைமை வகித்த அறிஞர் கூறிய பின்னர் தான் சனங்கள் கலையத் தொடங்கினார்கள்.

மேடையில் இருந்து இறங்கிக் கொண்டிருந்த போது சபை முன் வீற்றிருந்த சிலர் என்னை நோக்கி வந்து கொண்டிருந்தார்கள். புலம்பெயர்ந்து இங்கு வந்த நம்நாட்டு எழுத்தாளர்கள், ஊடகவியலாளர்கள், நான் முன்னர் பணிபுரிந்த நிறுவனத்து நண்பர்கள், கல்லூரியில் என்னுடன் படித்தவர்கள், எங்களுரவர்கள் எனப் பல ரகத்தினராய் அவர்கள் இருந்தார்கள். “உங்கடை பேட்டி தீபம் தொலைக்காட்சியிலை நேற்றுப் பார்த்தம். அப்பத்தான் தெரிஞ்சுது நீங்கள் இங்கை வந்திருக்கிற சங்கதி” என்று கையைக் குலுக்கியவாறே நாட்டு நிலவரங்கள், இலக்கியப் புதினங்கள் என பத்தையும் பலதையும் கதைத்துக் கொண்டு நின்றார்கள்.

அப்போது தான் சற்றுத் தூரத்தில் ஒரு நடுத்தர வயதுத்

தம்பதியினர் என்னை எதிர்பார்த்தபடி நிற்பது தெரிந்தது. என் உறவினர்களாகவோ அல்லது நண்பர்களாகவோ அவர்களை இனங்காண முடியாதிருந்தது. அதிலும் அசப்பிலே பார்த்தால் அந்தநாள் நவரச நடிகர் முத்துராமனைப் போல காட்சியளித்த அந்தக்கனவானை இதற்கு முன்னர் ஒருபோதும் நான் சந்தித்திருக்கவில்லை. ஆனால், தமிழ்க் கலாசாரத்தையே மொத்தமாகக் குத்தகைக்கெடுத்தாற்போல் காட்சி தந்த அந்தப் பெண்மணியை, அவரின் அந்தக் கண்களை எங்கோ, எப்போதோ அருகில் வைத்துப் பார்த்ததைப் போன்ற ஒரு பிரமை. நண்பர்களிடம் ‘எக்சியூஸ் மீ’ கேட்டவாறே அத் தம்பதியினரை நோக்கிச் செல்கிறேன். அவர்களும் என்னை நோக்கி வந்துகொண்டிருந்தார்கள்.

முதலில் அந்தப் பெண்மணிதான் கதைக்க ஆரம்பித்தாள்.

“என்ன ஆரெண்டு இன்னும் கண்டுபிடிக்கேல்லைப் போலை கிடக்கு?”

எனக்கோ தர்மசங்கடமாகி விட்டது. கொழும்பில் சிலகல்யாண வைபவங்களிலும் இப்படித்தான் சில்லைடுப்புகள் வருவதுண்டு. ஒரு தடவை ஒரு ஒன்றுவிட்ட தங்கையிடமே, குறிப்பெடுக்க முடியாது வசமாக வாங்கிக் கட்டிக்கொண்டதும் ஞாபகத்திற்கு வந்தது. ஸண்டனில் அப்படியான உறவுமுறையில் அக்கா, தங்கைகள் எவருமே எனக்கில்லையே? அவர்களைத் தெரிந்த மாதிரி நடித்து பின்னர் தெரிந்து கொள்வதா.... அல்லது யாரென்று இன்னமும் அடையாளங் காணமுடியவில்லை என்று சரணாகதியடைவதா?

“சந்திச்சுக் கனகாலம் தானே....நேற்றுத் தீபத்திலை பார்த்ததாலை உங்களை எனக்குத் தெரியுது. உரிமையோடை கதைக்க முடியுது. ஆனால், இருபத்தைஞ்சு வருசத்துக்குப் பிறகு சந்திக்கைக்குள்ளை திடைரென்று கண்டு பிடிக்கேலாது தானே...”

இந்த நாடே ஒரு வியப்பு... அதற்குள் இப்படியும் இன் னொரு வியப்பா? எனக்கோதலை சுற்றிக்கொண்டு வந்தது.

“நான் பரமேஸ். இவர் என்னோட கணவர் பரந்தாமன்.”

“ஓ! பரமேஸ்.” என உச்சஸ்தாயிலில் சொல்ல வந்தாலும் பக்கத்தில் பரந்தாமன் நின்றதால் அடக்கியே வாசித்தேன். “பரமேஸ்... எவ்வளவு காலத்துக்குப் பிறகு? நீங்கள் யூ.எஸ். ஏ.யிலை எண்டெல்லோ கேள்விப்பட்டனான்.”

“கலியாணம் முடிச்ச கையோட, ஆரம்பத்திலை ஒரு ஐஞ்சு வருஷம் ‘ஸ்ரேற்றிலை’ இருந்தம். இப்ப இங்க வண்டனிலை செற்றில் டவுணாகி பதினெட்டு வருஷங்களாகுது.”

பேதையாய், பெதும்பையாய் பள்ளி நாட்களில் என்னுடன் பழகிய பரமேஸை இத்தனை நீண்டகால இடைவெளியின் பின் ஒரு பேரிளம் பெண்ணாய் இந்த அந்திய மண்ணில் அதுவும் இப்படியான ஒரு இலக்கிய நிகழ்வில் வைத்துச்சந்திப்பேன்று ஒரு கணமேனும் நான் என்னியிருந்ததில்லை!

எங்களூர் பள்ளிக்கூடத்தில் அரிவரியிலிருந்து ஏழாம் வகுப்புவரை ஏழு வருடங்கள் தொடர்ச்சியாக என்னுடன் படித்து வந்தவள்தான் இந்தப் பரமேஸ். வகுப்பில் முன்வாங்கிலில் இருப்பது மட்டுமல்லாது எப்பொழுதும் அவள் முதலாம் பிள்ளையாக வந்ததாகவே எனக்கு ஞாபகம். ஆறாம் வகுப்பிலாகத்தான் இருக்கவேண்டும். ஒரு தடவை பரமேஸை விட நான் கூடுதலாகப் புள்ளிகள் பெற்று முன்னணியில் திகழ்ந்தேன். மூத்ததம்பி வாத்தியார் கூட “இந்தத் தடவை பரமேஸ் அவுட்போலை கிடக்கு” என்று சொல்லி வாய்மூடுவதற்குள் பாழாய்ப்போன சங்கீத பாடத்தின் புள்ளிகள் வந்து நிலைமையைத் தலைகீழாக்கியது. சங்கீத பாடத்திற்கு என்னை விட பரமேசுக்கு முப்பது புள்ளிகள் கூட இருந்த

தில் இரண்டு புள்ளிகள் வித்தியாசத்தில் அவள் முதலாம் பிள்ளையானாள்.

அப்படியாக... படிப்பில் என்றுமே என்னால் வெல்லப் படாத, என் பால்ய சினேகிதி இத்தனை ஆண்டுகள் கடந்த நிலையிலும்... பவித்திரமான அந்த அன்பினைப் பேணிக்கொண்டு...!

“நேற்று ரெவிவிஷனிலை உங்கடை பேட்டி போகக் குள்ளை உண்மையிலை பெருமையாக இருந்தது. என்னோடை ஏழேட்டு வருடங்கள் ஒன்றாகப் படிச்ச, பழகின ஒருதற்றை பேட்டி... எனக்கு முதன் முதலா கொஞ்சம் வித்தியாசமாக இருந்தது. எங்கடை பள்ளிக்கூடத்தைப்பற்றி நீ சொல்லேக்குள்ளை கொஞ்சநேரம் அந்தக்காலத்துக்கு போய் வர முடிஞ்சுது. அந்தப் பள்ளிக்கூடம், பெரியதம்பி வாத்தியார், முத்ததம்பி வாத்தியார், நாகபூசனி ரீச்சர், ஆறுமுகப்பா கடை... ஓ என்ன அற்புதமான வாழ்க்கை அது? அதை றைக்கோட் பண்ணி வைச்சு இவருக்கும், இரண்டு டோட்டேசுக்கும்... எல்லாரும் வேலையாலை வந்த பிறகு போட்டுக் காட்டினன். பேட்டியின்றை முடிவிலை இந்த விழா நடக்கிற விபரங்களையும் சொன்னதாலை எப்படியும் உங்களை சந்திக்க வேணுமென்டு விடாப்பிடியாக நின்டு இவரையும் இமுத்துக்கொண்டு வந்தன்” படபடவென்று பரமேஸ் சொல்லிக்கொண்டு போனாள்.

“எங்கை தங்கியிருக்கிறீங்க?” முதன் முறையாகப் பரந்தாமன் வாய் திறந்தார்.

“எனக்கு ஸ்பொன்சர் பண்ணினதம்பியோடை... மிடில் செக்சிலை” என்றேன். தூரத்தில் நின்ற கரணைக் காட்டியவாரே.

“நல்லதாய்ப் போச்சது. நாங்கள் ரூட்டிங்கிலைதான் இருக்கிறம். நீங்கள் எப்ப திரும்ப பிளைட்” பரந்தாமன் தான்

கேட்டுக்கொண்டிருந்தார்.

“வாற சனிக்கிழமை.”

“அதுக்கிடையிலை எங்கடை வீட்டுக்கு ஒருக்கால் விசிட்பண்ண வேணும். இவையளின்றை அட்றஸ்ஸை ஒருக்கால் கேட்டு நோட் பண்ணுங்கோ அப்பா” என்றாள் பரமேஸ்.

அந்த நேரம் பார்த்து கையில் கனதியான ஏதோ பொருட் களுடன் அவசர அவசரமாக என்னருகே வந்த கரன் “போவோமா அண்ணா” என்று கேட்டான். பரமேஸையும் பரந்தாமனையும் அறி முகப்படுத்தி வைத்தேன். பரஸ்பரம் ‘ஹலோ’ சொல்லிக் கொண்டனர். மறக்காது கரனின் விசிட்டிங் காட்டைப் பெற்றுக்கொண்டு பரந்தாமனும் பரமேஸும் விடைபெற்றுச் சென்றார்கள்.

முன்றாவது நாள் விடிந்தும் விடியாத அதிகாலைப் பொழுதில் தொலைபேசியில் என்னை யாரோ அழைப்பதாகக் கூறியவாறே கரன் என்னிடம் கையடக்கத் தொலைபேசியைத் தந்தான். மறுமுனையில் தொங்கிக் கொண்டு பரமேஸ் நின்றாள்.

“இண்டைக்கு உங்களுக்கு வைஞ் குடுக்கலாமென்டு இருக்கிறம். இன்னும் ஷாப்பா வண் அவரிலை உங்களை ‘பிக்கப்’ பண்ண இவர் அங்கை வருவார். ரெடியா இருங்கோ.”

“என்ன இது திடையென்று.”

“இண்டைக்குத்தான் இவருக்கு வைஞ் ரைமிலை கொஞ்சம் அஜெஸ்ட் பண்ணக் கூடியதாய் இருக்குமாம். காலையிலையே வந்தீங்கள் எண்டால் இங்கை நின்டுட்டு அப்பிடியே வைஞ் எடுத்துட்டு ஆறுதலா ஆவ்ரநான் மிடில் செக்சக்குப் போகலாம் என்ன?”

“ஓகே” என நான் சொன்னதும் சொல்லாததுமாக இருந்த வேளையில் தொலைபேசியைத் துண்டித்துக் கொண்டாள் பரமேஸ்.

கரணிடம் விடயத்தைக் கூறி ஒரு மணித்தியாலத்தில் தயாராக நின்றேன். குறிப்பிட்ட நேரத்திற்கு ஒரு நிமிடமும் பிந்தா மல் பரந்தாமனின் வாகனம் வாசலில் வந்து நின்றது. வாகனத்தில் ஏறி முன் சீற்றில் அவர் அருகே அமர்ந்து சீற் பெல்ட்டை மாட்டிய பின்பே பயணம் தொடர்ந்தது. வண்டனில் வாகனத்தில் ஏறிய தும் மூச்சு விட மறந்தாலும் பெல்ட்டை கட்ட மறக்கக்கூடாது. பெல்ட் மாட்டுவதற்கும், அதை அணிந்து பயணிப்பதற்கும் தனியாகப் பயிற்சி எடுக்க வேண்டும் போல... நிதானத்துடன் அதைக் கடைப்பிடிக்க வேண்டும். வந்த முதல் இரு நாட்கள் மூச்ச டங்குமாப்போல் பெரிதும் சிரமப்பட்டு, இப்போது பெல்ட்டுக்கு நன்றாகப் பழக்கப்பட்டு விட்டேன்.

“ரூட்டிங் செல்ல சரியா வண் அவர் ஆகும். M4 ஹைவேய்ஸ்சாலை போய் A205 றூட்டை எடுத்தமெண்டால் சிம்பிளா போயிடலாம்” என்றவாறே வாகனத்தை ஆர்மூடுக் கிச் செலுத்திக்கொண்டிருந்தார் பரந்தாமன். நம்நாட்டு விமான நிலைய நெடுஞ்சாலைபோல் வீதிகள் விசாலமாகவும் நீண்டும் கிடந்தன.

நவீன கடைத்தொகுதிகள், பெற்றோல் நிரப்பு நிலை யங்கள் என நம்மவர்கள் ‘தும்படிக்கும்’ இடங்கள் யாவும் மிக வேகமாக பின்னோக்கிச் சென்றுகொண்டிருந்தன.

எங்களூர் பாடசாலையில் ஏழாம் வகுப்புவரை படித்த பின்னர் புலமைப்பரிசில் பரீட்சையில் சித்தியெய்தி ரவுனில் உள்ள ஆண்கள் கல்லூரிக்கு நானும், பெண்கள் கல்லூரிக்கு பரமே ஸாம் சென்றுவிட்டோம். எல்லோரும் வியக்கும் படியாக அட்

வான்ஸ் லெவலில் முதன்முறையிலேயே நல்ல றிசல்ற் எடுத்து பரமேஸ் பட்டப்படிப்பிற்காக பல்கலைக்கழகம் சென்றபின்பு அட்வான்ஸ் லெவலில் மூன்று முறையும் 'மட்டையடித்துவிட்டு' கணக்கியல் கல்வியை மேற்கொள்ளவென நான் கொழும்பு வந்த டெந்தேன். சில வருடங்களின் பின், ஆடிக்கலவரத்தை அண்டிய நாட்களில் பட்டப்படிப்பை முடித்த பரமேஸ் அயற்கிராமத்தைச் சேர்ந்த ஒரு சட்டத்தரணியைத் திருமணம் செய்து அமெரிக்கா சென்றுவிட்டதாக யாரோ செல்லக் கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன்.

“உங்கட டோட்டர்ஸ் மறி பண்ணி விட்டார்களா?” மெளனத்தைக் கலைத்தவாறே பரந்தாமனிடம் வினவினேன்.

“முத்தவ முடிச்சிட்டா. சின்னவுக்கு இன்னும் சில நாட்களிலை நடக்க இருக்கு”. லாவகமாக ஸ்ரியறிங்கைச் சுழற் றியவாறே அவர் கூறினார். ஸ்ரூடன்ஸ் விசாவில் லண்டனுக்கு வந்திருக்கும் எங்களூர் ‘பெடியனாக’ அல்லது இங்கு உயர்பதவி வகிக்கும் உறவுக்காரப் பையனாக பார்த்து மகளுக்கு மணமுடித்து வைத்திருப்பார்கள் போலும்.

இங்கு வந்து சேர்ந்த எமது தேசத்து இளைஞர்கள் பகல் இரவு பாராது எவ்வளவு கஷ்டப்படுகின்றார்கள். கரன் வீட்டில் இருக்கும் ராஜன், கோடு என்ற இரு இளைஞர்களும் தினமும் நான்கு அல்லது ஐந்து மணித்தியாலங்கள் மட்டுமே தூக்கம் கொள்வார்கள். அகால வேளைகளில் வீட்டுக்கு வரும்போது ‘தும்படிச்சுப்போட்டு’ வாறம் என்பார்கள். அதன் அர்த்தம் விளங்காது நான் புருவங்களை உயர்த்தியபோதுதான் ‘வெவ்வேறு இடங்களில் தொடர்ச்சியாகப் பகுதிநேர வேலைகள் புரிவது தான் தும்படிக்கிறது என்பது’ என கரன் வியாக்கியானம் சொன்னான்.

‘இப்ப சிலோனிலை நிலவரங்கள் சரியான மோசம்

என்ன?'' வாகன வானெனாலியில் ஏதோ ஒரு அலைவரிசையைப் பிடிப்பதற்கு முயற்சித்தவாறே பரந்தாமன் என்னிடம் வினவி னார்.

“என்னென்ன நடக்கப்போகுதோ எண்ட பயப்பிராந்தி யிலைதான் எல்லாரும் சீவிக்கிறோம்.”

“நீங்கள் ஏன் இப்படியே லண்டனிலை நிற்பதற்கு முயற் சிக்கக் கூடாது?'' சுற்றுவட்டமொன்றில் வாகனத்தைத் திருப்பிய வாறே திடீரென ஆங்கிலத்தில் கேட்டார் பரந்தாமன்.

அவரது கேள்வியில் விக்கிதத்தேன். நான் பதில்கூற முன் னரே தனது உரையாடலைத் தொடர்ந்து கொண்டிருந்தார்...

“இப்படியே நிக்கிறது ஸ்பொன்சேஸ்-க்கு பிரச்சினை எண்டால், உங்களுக்கு மல்டி விசாதானே தந்திருப்பினம். இப்ப போயிட்டு ஏதாவது காரணத்தைச் சொல்லி இரண்டொரு மாதத் திலை திரும்பவும் லண்டனுக்கு வாருங்கோ. பிறகு நாட்டு நிலவ ரத்தைக் காட்டி அப்பிடியே இங்கை நில்லூங்கோ. ஆஸ் ஏ லோயர் பிறகு வாற சிக்கல்களுக்கு வேணுமெண்டால் நான் உங்களுக்கு கெல்ப் பண்ணுறன்.”

வாகனத்தில் இப்போ ஒரே நிசப்தம்.

ரம்மியமான இந்தத் தேசம். அமைதியான பதற்றமற்ற சூழல். எல்லாவற்றையும் விட பாதுகாப்புக்கு நூற்றுக்கு நூறுவீத உத்தரவாதம். வந்து இறங்கிய கணத்திலிருந்தே லண்டன் எனக்கு மிகவும் பிடித்திருந்தது. ஏற்கனவே சந்தித்திருந்த உறவினர் ஒரு வர் வாயிலாக தற்காலிக தொழில் வாய்ப்பு ஒன்றிற்கும் சந்தர்ப் பம் இருக்கிறது. இப்போது மீளவும் நான் இங்கு வருவதற்கும் தொடர்ந்து தங்குவதற்கும் தான் உதவுவதாக பரந்தாமனின் உறுதி

மொழி வேறு. தானாகவே வந்துகொண்டிருக்கும் இந்தப் பொன்னான வாய்ப்புக்களை நழுவவிட்டு விட்டால்....

“என்ன கனக்க யோசிக்கிறீங்கள்?”

“எல்லாம் என்றை வயதைப் பற்றித்தான்.”

“அப்படி என்ன வயது? பரமேஸ்வின்டை வயதுதான் உங்களுக்குமென்டால் இப்ப இது ஒரு பெரிய வயதோ? அறுபது வயதாக்கள் கூட உழைக்கிறதுக்கென்டு இஞ்சை அடிச்சு விழுந்து கொண்டு வரைக்குள்ளை... ரேக் யுவர் ஒண் டைம். திங் இற் ஓவர் அன்ட் லெட் மீ நோ... இண்டைக்கு போறதுக்கிடையிலை உங்கடை முடிவைச் சொல்லுங்களேன்.”

பெரிய பூங்கா ஒன்றினைத் தாண்டி வாகனம் சென்று கொண்டிருந்தது. “இது தான் கியூ கார்டின். ஸண்டனிலை இருக்கிற ஒரு பெரிய தாவரவியல் பூங்கா... எங்கட நாட்டு பேராதனை மாதிரி” பரந்தாமன் சொல்லிக்கொண்டே வந்தார்.

ஆடிக் கலவரத்தை ஒட்டி வந்தவர்கள் தான் இப்போதிங்கு வீடும் வாகனமுமாக வசதியுடன் வாழ்ந்துகொண்டிருக்கிறார்கள். அப்போது எனக்குக் கிடைக்காத வாய்ப்பு கால்நூற்றாண்டு கடந்து இப்போது கிடைத்திருக்கிறது. பரந்தாமன் கூறுவது போலவே இச் சந்தர்ப்பத்தினை வாழ்வின் ஓர் திருப்புமுனையாக ஏன் நான் கொள்ளக்கூடாது?

வாகனத்தின் வானோலியில் இப்போது ஆங்கிலப் பாடல் ஒன்று ஒலித்துக்கொண்டிருந்தது, என்னையே ஆகர்ஷிக்கும் வகையில்.

நெடுஞ்சாலையிலிருந்து விலகி விளம்பரப் பலகை ஒன்

றினை கோணலாகத் தாங்கி நின்ற வீதியொன்றின் வழியாக வாக னம் இப்போது சென்றுகொண்டிருந்தது.

“எங்கடை வீடு கிட்டிவிட்டது” என்று பரந்தாமன் கூறிய சில நிமிடங்களில் விளையாட்டு பில்டிங் புளொக்குகளில் கட்டி அடுக்கி வைத்தாற் போல் அமைந்திருந்த ஒரே மாதிரியான வீடுகளில் மூலை வீடு ஒன்றின் முன் வாகனம் வந்து நின்றது. சீர் ரோடு பிணைத்திருந்த பெல்ட்டை விடுவித்து வாகனத்தை விட்டு இறங்கியபோது வாசலில் வரவேற்குமாப்போல் பரமேஸ் நின்று கொண்டிருந்தாள். அவளது கையில் பிறிவ்கேஸ் ஒன்றிருந்தது.

வாசல்வரை என்னுடன் வந்த பரந்தாமன் “பரமேஸ் உங்கடை பிரண்ட் இப்ப எனக்கும் நல்ல பிரண்டாகீட்டார்” என்று கூறியவாறே பரமேஸின் கையில் இருந்த பிறிவ்கேசை வாங்கிக் கொண்டார். “அக்ஸ்ஸவல் கீ இஸ் வெறி சொப்ட் பேசன். எல்லா ரோடையும் ஒத்துப்போகக் கூடியவர்” என்று பரமேஸ் கூறவே மூவரும் சிரித்தோம்.

“நீங்கள் உள்ளே போய் கதைச்சுக் கொண்டு இருங்கோ. ரூ அவர்ஸ்சிலை நான் வந்திடுவன்” என்று என்னைப் பார்த்துக் கூறிவிட்டு பரமேஸாக்கு கையசைத்தவாறே சென்று மீண்டும் வாகனத்தில் ஏறினார் பரந்தாமன்.

வாகனம் புறப்பட்டதும் வீட்டினுள் நுழைந்தோம். இங்கு, வண்டனில் நான் சென்று விசிட் பண்ணிய வீடுகள் எல்லாவற்றையும் விட இந்த வீட்டின் உள் அமைப்பு சற்று வித்தியா சமாக இருந்தது. கீழ் மாடியில் பெரிய வரவேற்பறையும் இறுதி யில் ஒடைபோல் சென்று அதில் சமையலறையும் அதனருகே மூலையில் ஓர் சிறிய அறையும் இருக்க மற்றைய அறைகளைல் லாம் மேல்மாடியிலேயே அமைந்திருந்தன.

வரவேற்பறையின் மூலையை ஆக்கிரமித்துக்கொண்டு குறுக்காக ஷோக்கேஸ் ஒன்று இருந்தது. பள்ளிக்கூடம் போகிற வயதுப் பருவத்துச் சிறுமிகள் இருவர் சிரித்துக்கொண்டிருக்க பின் னால் அவர்கள் தோள்களில் கை வைத்தவாறே பத்துப்பதினெந்து வருடங்களுக்கு முந்திய பரமேஸ்ம் பரந்தாமனும் வாசலைப் பார்த்தவாறே இருக்கும் பெரிய படமொன்றும் சில விருதுக் கேட யங்களுமாய் ஷோகேசின் மேல் தட்டு நிறைந்திருந்தது. தொங்கும் கேட்டின் துணி காற்றில் அசையும்போது ஆளை மிஞ்சிய உயரத் தில் ஒரு குளிர்சாதனப் பெட்டி, மேல் தட்டில் ஆப்பிள்பழங்களுடன் சமையலறையிலிருந்து கண்சிமிட்டிக் கொண்டிருந்தது.

“லண்டனுக்கு வந்ததிலை இருந்து இங்கை தான் இருக்கிறம். வந்த புதுசிலை கடன்பட்டு இந்த வீட்டை வாங்கினம். முழுக்காகும் கட்டி முடிச்சு இன்னும் ஒரு வருஷம் கூட ஆகேல்லை” என்னெதிரே இருந்த சோபாவில் வந்தமர்ந்தவாறே பரமேஸ் கூறினாள். விழாவிலன்று பார்த்ததை விட பரமேஸ் இன்று முற்றிலும் வித்தியாசமான ‘கெட்டுப்’பில் காட்சியளித்தாள். நெற்றிப் பொட்டைத்தவிர உடையலங்காரம் எல்லாமே ஜ்ரோப்பிய மயப்பட்டிருந்தது.

என்னுடைய மனைவி, பிள்ளைகள் பெயர் மற்றும் விபரங்களை பரமேஸ் ஒன்றுமே விடாது கேட்டறிந்து கொண்டாள். என் மனைவி சாந்தி, ரவுணில் கல்லூரியில் படித்த காலங்களில் அறிமுகம் இருந்ததாகவும் தன்னை விட அவள் ஜானியராக இருந்தாலும் நட்புடன் பழகியது இன்றும் தனக்கு ஞாபகத்தில் இருப்பதாகவும் சொல்லிக் கொண்டிருந்தாள்.

“எங்களோடை படிச்ச காஞ்சனா, சாவித்திரி, பாரதி மற்றது உன்றை பெஸ்ட் பிரண்ட் ரவிச்சந்திரன் எல்லாரும் எப்படி இருக்கினம்?..”

“காஞ்சனாவையெண்டால் ஊரிலை இரண்டு வருசத் துக்கு முந்தி ஆசுப்பத்திரியிலை ஒருநாள் சந்திச்சுக் கதைச்சன். நேசாக இருக்கிறாள். இரண்டு மகள்மாரையும் மெடிசினுக்கு என்ற பண்ண வைச்சிருக்கிறாள். ரவி உட்பட மற்றவையளைச் சந்திச்சுக் கனகாலம்...” என்று நான் சொல்லிக் கொண்டிருக்கும்போது மூலையில் இருந்த அறையிலிருந்து அரைத் தூக்கத்தில் இருந்து எழுந்து வந்தது போல மூன்று வயது மதிக்கத் தக்க வெள்ளைக் காரச்சிறுமி ஒருத்தி கையில் ஏதோவிளையாட்டுப் பொம்மையை இழுத்தவாறே வந்து பரமேஸ்லின் மடியில் முகம் புதைத்தாள்.

“அன்பே! நீ நித்திரையை விட்டு எழுந்து விட்டாயா?” என ஆங்கிலத்தில் கேட்டவாறே அக் குழந்தையை முத்தமிட்டாள் பரமேஸ்.

“யாரும் அடுத்த வீட்டுக் குழந்தையாக இருக்கலாம்” என்று நான் நினைத்துக்கொண்டிருந்தபோது “இது என்றை செல்லப் பேத்தி. முத்தவளின்றை மகள்” என்றாள் பரமேஸ்.

எனக்கு மூச்சு ஒருகணம் எட்ட மறுத்தது. சின்னவயதில் கிணற்றடியில் அம்மா எனக்கு முழுக வார்க்கும்போதும் இப்படித்தான் சிலசமயங்களில் மூச்சு எட்ட மறுப்பதுண்டு. குஷன் கூடியதில் நான் அமர்ந்திருந்த சோபா என்னையே விழுங்கிவிடும் போல் இருந்தது. அதில் இருக்கவே பிடிபடாது தினறிக்கொண்டிருந்தேன்.

“ஏன் உந்த சோபாவிலை இருக்கிறது, அன்கொம்பட்ட பிள்ளா இருக்குதா?”

“இல்லை, இல்லை, இப்ப ஓ.கே” என்றவாறே எழுந்து மீண்டும் ஒரு தடவை அமர்ந்து என்னை நான் சுதாகரித்துக் கொண்ட பின்னர், பரமேஸ் தொடர்ந்தாள்.

“முத்தவள் மறி பண்ணினது லண்டனைப் பூர்வீகமாகக் கொண்ட ஒரு வெள்ளைக்கார போயைத்தான். இரண்டு பேரும் கேம்பிறிச்சிலை ஒண்டா வேக் பண்ணின இடத்திலை சந்தித்துப் பழகிட்டினம். லிவிங் ரூக்கெதரா இருக்கப்போறதாக வீட்டை விட்டு மகள் வெளிக்கிட்டா. ஒரு மாதிரி அட்வைஸ் பண்ணி சிம்பிளா வெடிங்கை முடிச்சுவைச்சம். இப்ப எங்களோடைதான் இருக்கினம். இரண்டு பேரும் காலையிலை வேளையோடையே வேலைக்குப் போய் விடுவினம். இனி அவை வருமட்டிலும் பேத்தி என்னோடைதான்.”

முகம் புதைத்திருந்த அந்தக் குழந்தை இப்போ தாவி ஏறி பரமேஸின் மடியில் குந்திக்கொண்டது.

“மம்மீ...” நிலவிய கணநேர நிசப்பதத்தைக் குலைத்த வாறே மேல் மாடியிலிருந்து பெண்குரல் ஒன்று ஒலித்தது.

“எல்லாம் தயார். நீ கீழே வரலாம்” சோபாவில் இருந்த வாறே ஆங்கிலத்தில் கத்தினாள் பரமேஸ்.

“அது சின்னவள். கொம்பியூட்டர் பேம் ஒண்டிலை புறோகிறாமரா இருக்கிறா. நல்ல வேலை. கைநிறையச் சம்பளம். கொஞ்ச நேரத்திலை றாண்ஸ்போர்ட் வரும் பிக்கப்பண்ணிக் கொண்டு போக.”

பரமேஸ் சொல்லிக்கொண்டிக்கும் போது “டக் டக்” என்று பலகைப் படிகள் எழுப்பிய தாளையத்துடன் கீழே வந்து சேர்ந்தாள் சின்னவள்.

“கிளாட் ரூ மீட் யூ அங்கிள்” என்றாள் என்னை நோக்கி யவாறே. மடந்தைப் பருவத்தில் பரமேஸ் எப்படி இருந்தாளோ

அதையே உரிச்சு வைத்திருந்தாள் சின்னவரும். அன்று பரமேஸ் பாவாடைசட்டை போட்டிருப்பாள். இன்று இவள் ஜீன்ஸ் அனிந் திருக்கிறாள். அதுமட்டும்தான் வித்தியாசம்.

‘‘கிளாட் ரூ மீட் யூ’’ என்று சின்னவளைப் பார்த்துக் கூறிவிட்டு ‘‘உங்கடை பிள்ளையருக்கு என்ன பெயர் என்டு இன் னும் சொல்லேல்லையே...’’ என்றேன் பரமேஸ்வரியைப் பார்த்த வாரே.

‘‘முத்தவவுக்கு தமிழினி எண்டும் இவவுக்கு தமிழ்ப் பிரியா எண்டும் வைச்சம்’’ என்ற பரமேஸ், ‘‘மத்தியானத் துக்குக் கொண்டு செல்லும் சாப்பாடும் காலைச் சாப்பாடும் தயா ராக மேசையில் இருக்கிறது’’ என்று தமிழ்ப்பிரியாவிடம் ஆங் கிலத்தில் கூறினாள்.

‘‘ஏன் பரமேஸ், பிள்ளைகளோடு நீ தமிழில் கதைப்ப தில்லையா?’’ என்று நான் அங்கலாய்த்தேன்.

‘‘தமிழினிக்கு ஓரளவு தமிழ் தெரியும். கதைக்கேலாட்டி லும் விளங்கிப் பதில் சொல்வாள். இவவுக்கு அடிச்சுப் போட்டா லும் தமிழ் வராது.’’

‘‘ஏன் நீங்கள் சொல்லிக் குடுத்திருக்கலாமே...’’

‘‘எவ்வளவோமுயற்சித்தம். பாவம் இவர்கள்தனையோ தனிப்பட்ட வகுப்புகள் எல்லாம் ஒழுங்குபடுத்திக் குடுத்தும் பார்த்தார். ‘வை ஷாட் வி லேண் ரமில்’ எண்டு கேட்டுதுகள். அப்படியே தொப்பெண்டு விட்டுட்டம்.’’

வெளியில் வாகன ஹோன் சத்தம் கேட்கவே, ‘‘பிரியா உங்கள் வாகனம் வந்து விட்டது’’ என்று பரமேஸ் உள்நோக்கி

குரல் கொடுத்தாள். “கமிங் கமிங்” என்றவாறே உள்ளிருந்து ஒடி வந்த தமிழ்ப்பிரியா எங்களைப் பார்த்து “பாய்” சொல்லிவிட்டு பரமேஸின் மடியிலிருந்த அக் குழந்தையை முத்தமிட்டு விட்டு வெளியே சென்றுகொண்டிருந்தாள்.

“தமிழ்ப்பிரியாவுக்காவது தமிழ்ப் பொடியனாகப் பார்த்துச் செய்து வையுங்கோ” என்று நான் ஆதங்கப்பட்ட போது பரமேஸின் முகம் உடனேயே வதங்கியது. மேலே கதைக்கமுடியாது நின்றாள். முதன் முதலாகப் பெருமுச்சு ஒன்று உதிர்த்தவாறே, மெல்ல மெல்லச் சொல்லத் தொடங்கினாள்....

“பிரியாவுக்கு இரண்டு வருஷத்துக்கு முன்னம் ஒரு யாழிப்பாணத்துப் பெடியனாகப் பார்த்துத்தான் புறப்போஸ் பண்ணி செய்து வைச்சம். ஒரு மாதம் கூட ஒண்டா இருந்திருக்க மாட்டினம். டிவோஸ் அளவுக்கு பிரச்சினை முத்தியிட்டுது”

“அப்படி... என்ன...”

“சிலவற்றைச் சொல்லாமலிருக்கிறது தான் சிறப்பு. ஆனால் உனக்கு நான் எதையும் மறைக்க விரும்பேல்லை... எல்லாமே அடிப்படையிலை உள்ள பிரச்சினைதான். அந்தப் பெடியனுக்கு ஆங்கிலம் அவ்வளவாகத் தெரியாது. வண்டன் வாழ்க்கை மறைகள் பழக்கப்படாதது. பிரியாவுக்கு தமிழே தெரியாது. அவள் வளர்ந்த முறை சிலோன் பொடியன்றை கொள் கைகள் கோட்பாடுகளுக்கு ஒத்துவரேல்லை. நான் எண்டால் அந்தப் பொடியனையும் குறைசொல்லமாட்டன். பிரியாவிலும் குற்றஞ் சொல்லமாட்டன். சொல்லப்போனால் தமிழினி ஒரு ‘வெள்ளை’க்கு வாழ்க்கைப்பட்டதுகூட நல்லதுக்குத்தான் எண்டு நாங்கள் இப்ப நினைக்கிறம்..”

எனக்கு நெஞ்சில் ஏதோ வந்து அடைப்பதுபோல் இருந்தது. ஏதாவது குடித்தால் நல்லதுபோல் தோன்றிற்று.

“பரமேஸ் குடிக்கக் கொஞ்சம் தண்ணி எடுக்கலாமோ?”

“சொறி மை டியர்... வீடுதேடி வந்த உங்களுக்கு குடிக்கக்கூட ஒண்டும் தராமல் என்றை பிரச்சினையளைச் சொல்லி போறடிச்சுக்கொண்டு இருக்கிறன். கூலா முதலிலை ஏதாவது குடிக்கத் தரட்டுமா?”

“வேண்டாம் பரமேஸ், முதலிலை குடிக்கக் கொஞ்சம் தண்ணி தாருங்கோ.”

ஒரு மிடறு தண்ணீர் தொண்டைக்குள் இறங்கிய பின்பு தான் மீண்டும் எனக்கு கதைக்கக் கூடிய தெம்பு வந்தது.

“பிரியாவுக்கு இன்னும் கொஞ்ச நாளையிலை வெடிங் எண்டு பரந்தாமன் சொன்னாரே....” அப்பாவித்தனமாய் நான் கேட்டபோது;

“அதைப்பற்றித்தான் அடுத்ததாகச் சொல்ல இருந்தன். இப்ப பிரியாவுக்கு ஒரு போய் பிரண்ட் இருக்கிறார். பொடியன்றை பூர்வீகம் போச்சுக்கல். அருமையான போய். இப்ப பிரியாவோடைதான் வேக் பண்ணுறார். இன்னும் இரண்டொரு மாதங்களிலை பழைய பிரச்சினை எல்லாம் முடிஞ்சு டிவோஸ் கிடைச்சிடும். அதுக்குப் பிறகு சிம்பிளா மறேஜை செய்து வைக்கலாம் என்டிருக்கிறம்.”

அந்தப் பிஞ்சக் குழந்தை இப்போ என்னை ஏறிட்டுப் பார்க்க ஆரம்பித்தது.

“கமோன் பேபி... கம் கியர்” என்றவாறே கைகள் இரண்டினையும் நீட்டினேன். எங்களூர் கோயில் கட்டுத்தேர் போல் மெல்ல மெல்ல நகர்ந்து என்னை நோக்கி வந்தது.

அருகில் வந்ததும் என் கண்களை உற்றுப் பார்த்து பூ மலர்ந்தாற்போல் புன்னகை சிந்திற்று. தூக்கி என்னருகே அமர வைத்துக் கொண்டேன்.

“ஓகே இனி நாங்கள் பிறேக் வாஸ்ட் எடுத்துட்டு நான் மெல்ல மெல்ல குக்கிங்கைத் தொடங்கிறேன். உங்களுக்கெண்டு ஸ்பெஷலாக நேற்று சிலோன் றைஸ் வாங்கி வைச்சிருக்கிறும். யாழ்ப்பாணத்து சனங்களின்றை கடை ஒண்டு இஞ்சை இருக்கு... பருத்தித்துறை வடையிலையிருந்து பச்சையரிசி மாப்பக்கெட் வரைக்கும் எல்லாம் எடுக்கலாம்” என்று கூறியவாறே பம்பரமா கச்சுமல ஆரம்பித்தாள் பரமேஸ்.

காலைச் சாப்பாடு முடிந்ததும் தேநீர் நிரம்பிய கப்பைக் கையில் தந்தவாறே “நீங்கள் ரீவியைப் பார்த்துக்கொண்டு இருங்கோ. இன்னும் கொஞ்ச நேரத்திலை இவரும் வந்திடுவார். கதைச்சுக் கொண்டு இருக்கலாம்” என்றவாறே தொலைக் காட்சியை ஒளிரவைத்து விட்டு பரமேஸ் சமையலறைக்குள் சங்கமமானாள்.

தீபம் தொலைக்காட்சியில் நேர்காணல் ஒன்று போய்க் கொண்டிருந்தது. இலங்கையில் இருந்து இங்கு வந்திருக்கும் கட்டடக் கலைஞர் ஒருவர் தனது கருத்துக்களையும் அனுபவங்களையும் பகிர்ந்து கொண்டிருந்தார்.

கீத்ரோவிமான நிலையத்தில் துளைத்து எடுத்திருப்பார்கள் போலும். கட்டடக் கலைஞர் மிகவும் களைத்துப் போனவர் போல் காட்சியளித்தார்.

இந்திய சனலொன்றில் புகுந்தேன் 'கொடியது எது', 'இனியது எது', 'புதியது எது' என தனது சந்தேகங்களுக்கு ஒளவையாரிடம் வேலோன் விளக்கங்கேட்டுக் கொண்டிருந்தார்.

இன்னொரு சனலிற்குத் தாவினேன். பட்டிமன்றம் ஒன்று போய்க்கொண்டிருந்தது. இந்த நிலையில் மனம் அதையே நாடிற்று. இரு பக்கத்தினரும் தமது நியாயங்களை அடுக்கிக் கொண்டிருந்தார்கள். நடுவராக இருந்தவர் அங்காலும் பாடி இங்காலும் பாடிக்கொண்டிருந்தார்.

இப்போது என் மனதிலும் ஒரு பட்டிமன்றம் களைகட்டிற்று. ஸண்டனுக்கு புலம் பெயர்வதில் உள்ள சாதக பாதகங்களை மனம் பட்டியலிட்டது. தீர்ப்புச் சொல்லவேண்டியது தான் பாக்கி.

நிலத்தில் குவிக்கப்பட்ட விளையாட்டுப் பொருட்களுடன் குழந்தை போராடிக் கொண்டிருந்தது. இடையிடையே நிமிர்ந்து பார்த்து என் இருப்பை உறுதிப்படுத்திக் கொண்டிருந்தது.

சனலை மீண்டும் தீபத்திற்கு மாற்றினேன்.

"இலங்கையில் கிளிநோச்சியில் நடைபெற்ற வான்தாக்குதலில் இருபதிற்கும் மேற்பட்ட பாடசாலை மாணவர்கள் பலி" எனும் தலைப்புச் செய்தியுடன் செய்திகள் ஆரம்பமாயிற்று.

செய்தி கேட்டு பரமேஸ்ம் ஓர்த்தவை வரவேற்பறை வந்து அதனைச் செவிமடுத்தாள்.

“தமிழனைப் பூண்டோடை அழிக்கிறதென்டுதான் நிக் கிறாங்கள்” என்றவாறே என்பதிலையும் எதிர்பார்க்காமல் உள்ளுழைந்துவிட்டாள்.

‘அங்கு தமிழனைப் பூண்டோடு அழித்தாலும் அவன் புதுப்புதுப் பயிர்களாகத் தளிர்த்து முளைத்துக் கொண்டேயிருப்பான். ஆனால், இங்கு முளைக்கும் பயிர்கள் எல்லாமே தமிழனின் அடையாளங்களைத் தொலைத்து நிற்கின்றனவே...?’ என்று நான் நினைத்துக் கொண்டிருந்தபோது வாசல் கதவைத் திறந்தவாறே பரந்தாமன் உள்ளே நுழைந்தார்.

“ஓ! எங்கடை குட்டித் தேவதை உங்களோடையும் ஒட்டைட்டா போலை கிடக்கு” என்று ஆங்கிலத்தில் சொல்லியவாறே அருகில் வந்து அக் குழந்தையைத் தூக்கி அதன் வயிற்றில் முத்தமிட்டார். கூச்சம் தாளாது அது கெக்கட்டம் விட்டுச் சிரித்தது!

அதே நேரம் “சமையல் தயார்... இனிச் சாப்பிலாம்...” ஆங்கிலத்தில் இராகமிசைத்தாவாறே வேர்க்க விறுவிறுக்க சமையலறையிலிருந்து வெளிப்பட்டாள் பரமேஸ்.

விருந்து பரிமாற அவர்கள் உற்சாகமாகச் செயற்பட்டார்கள். இருந்த இடத்திலிருந்து எழுந்து வோஷ் ரூம் சென்று முகத்தைக் கழுவிவிட்டு வந்து சாப்பாட்டு மேசைமுன் அமர்கின் ரேன்.

பரமேஸ் சுடச்சுட உணவைப் பரிமாறிக் கொண்டிருந்தாள்.

குழந்தையைத் தூக்கியவாறே மேல்மாடி சென்றிருக்கும் பரந்தாமனை நான் ஆவலோடு எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன்.

தேன். உடன் உணவு அருந்த மட்டுமல்ல வண்டனுக்குத் திரும்பி வருவதா இல்லையா என்பது பற்றிய எனது உறுதியான முடிவை யும் கூற...!

என்ன விழுங்கி விடாது தக்கவைத்துக் கொண்டிருக்கும் குஷன்களேதுமற்ற இந்தச் சாப்பாட்டு மேசைக் கதிரை இப்போ எனக்கு மிகவும் சௌகரியமாகத் தெரிகிறது.

‘ஞானம்’ நடாத்திய அல்வாயூர் கவிஞர் மு.செல்லையா ஜனன நூற்றாண்டு விழா சிறுக்கதைப் போட்டியில் இரண்டாம் பரிசுபெற்ற கதை - 2008

மறுபிரசுரம் : முத்திரைக் கதை - பூபாளராகங்கள் வருடாந்த மலர் [லண்டன்] - 2008

- ஞானம் : ஆகஸ்ட் 2008

வேராகி நின்றாய்!

அடித்துப் போட்டாற் போல உடம்பு
உளைந்தது.

கடல்நீர் காதினுள் புகுந்ததில் செவிச் சமநிலை குலைந்து அதுவேறு உயிரையெடுத் துக் கொண்டிருந்தது.

சூடாக ஏதாவது குடித்தால் சுகமா யிருக்கும் போல் தோன்றிற்று. தங்கைச்சியைக் கண்கள் தேட ஆரம்பித்தன. குசினிக்குள் தேங்காய் துருவும் சத்தத்திற்கும் மேலாக பேச் சுக்குரல்கள் ஒங்கி ஒலித்துக் கொண்டிருந்தன. அங்குதான் அவள் இருக்கவேண்டும். அறு பது அடிகளுக்கும் அப்பால் இந்த வேப்பமர நிழலின் கீழ் இருந்தவாறே கூப்பிட்டால் உள் உள்ள சந்தடியில் அவளுக்குக் கேட்குமோ என்னவோ?

மருமக்கள் மூவரும் அயல் வீட்டுக் குழந்தைகளுமாக படலையடியில் மணற் கும்பி யிலிருந்து விளையாடிக் கொண்டிருந்தார்கள். கடற்கரை மணல் அல்லவா? வெள்ளை வெளேரென்றிருந்தது. சுட்டிச் சிறுமி ஒருத்தி 'கடிக்' கேள்விகள் மூலம் தன் முன்னால் இருந்த ஏழேட்டுச் சிறுமிகளையும் கட்டிப்போட்டிருந்தாள்.

“பேபி இஞ்சை வாங்கம்மா” என்ற எனது குரல் கேட்ட தும் மணற் கும்பியில் கடைசி வரிசையில் இருந்து பராக்குப் பார்த் துக் கொண்டிருந்த ஐந்து வயது நிரம்பாத தங்கையின் இளையது கோழிக்குஞ்சு போல் குடுகுடுவென ஓடோடி என்னருகே வந்து நின்று, தயங்கிவாறே “என்ன மாமா?” என்றது.

“அம்மாட்டைப் போய்ச் சொல்லு, மாமாவுக்குத் தேத் தண்ணி வேணுமாமென்டு” என்றேன், குழந்தையின் கண்ணத் தில் கிள்ளியபடி.

“சரி” என்றவாறே சொக்கையுந் தடவிக் கொண்டு பேபி குசினிப் பக்கமாக ஒடிக்கொண்டிருந்தாள்.

படலையடியில் கட்டியிருந்த காய்க்குலை வாழை களைக் ‘காந்திக்’ கொண்டிருந்த மாடுகளைக் கலைப்பதில் மைத் துனர் மும்முரமாய் நின்றார்.

“இந்தக் கட்டாக் காலியள் எட்டு மட்டும் வாழைக் குலையை விட்டு வைக்காதுகள் போலை கிடக்கு” என்றவாறே அடிக்கடி பலமாக ஏவறை விட்டுக் கொண்டிருக்கும் அயலவர் ஒருவர் மாடுகளைச் சாய்ப்பதில் மைத்துனருக்கு உதவிக்கொண்டிருந்தார்.

“வெள்ளன ஒருக்கால் வந்து பார்த்தன். கதிரையிலையே நீங்கள் நல்ல நித்திரையாக இருந்தியள். ஏன் குழப் புவான் எண்டு விட்டுட்டுப் போட்டன். ரீயோ பிளேன் ரீயோ வேணும் இளையன்னன்?” தங்கை தேவிகா என் முன்னே வந்து நின்றாள். அவளுக்குப் பின்னால் சட்டையைப் பிடித்தவாறே பதுங்கிக் கொண்டு பேபி நின்றாள்.

தேவிகாவின் முகம் அசாதாரணமாய் இருந்தது. கன் னங்கள் வீங்கி கண்கள் இரண்டும் மிளகாய்ப் பழங்களாகச் சிவந் திருந்தன.

“பிளேன் ரீ போதும் தேவிகா” என்றதுதான் தாமதம் திரும்பி நடக்க ஆரம்பித்தாள். நடையில் ஒரு தளர்ச்சி தெரிந்தது.

என்ன ஆறுதல் வார்த்தைகள் சொல்லி இவளைத் தேற் றுவது என்று எனக்குப் புரியாதிருந்தது. குடும்பத்தில் நாலாங் காலாய், கடைக்குட்டியாய்ப் பிறந்து முப்பத்தாறு வருடங்களாக நொடியும் அம்மாவை விட்டுப் பிரியாது வளர்ந்தவளுக்கு திடே ரென ஏற்பட்டிருக்கும் இந்த இழப்பைத் தாங்குவதென்பது மிக வும் கடினமானதுதான்.

முகமாலைப் பிரதான பாதை மூடு முன்னர் அம்மா வும் தங்கைச்சியும் பிள்ளைகளும் எங்களுரிலும், மைத்துனர் இயக்கச்சியில் இருந்து தென்கிழக்கே குடாப்பட்டுப் பிரிந்திருக்கும் இந்த ஊரிலுமாகத்தான் இருந்தார்கள். இங்கிருந்து கூப் பிடு தூரத்தில் பனங்கூடல்களுக்கும் அப்பால் தார் ரோட்டுத் தொடங்கும் இடத்தில் விளையாட்டு மைதானத்தைப் பார்த்த படி இருக்கும் பள்ளிக்கூடத்தில் தான் மைத்துனர் அதிபராக உள்ளார். அப்போதெல்லாம் தனியாளாகத் தான் இந்த மூன்றை வீட்டில் அவர் இருந்து வந்தாராம். வெள்ளிக்கிழமை பள்ளிக்கூடம் விட்ட கையோடு ஈருருளியில் ஒரு பிடி பிடித்தார் என்றால் மத்தியானச் சாப்பாட்டுக்குக் கணக்காக எங்களுரை வந்தடை வார். திங்கட்கிழமைகளில் கருக்கலோடு மீண்டும் இங்கு திரும்பி விடுவார்.

பாதை மூடமுன்னர் அங்குமிங்குமாக சனங்கள் இடம் பெயர்ந்து கொண்டிருக்கையில் ஊரோடு படிப்பித்த தேவிகாவும் அம்மாவுடனும் பிள்ளைகளுடனும் முச்சக்கரவண்டி ஒன்றில்

இங்கு வந்து சேர்ந்ததோடு கல்விக் கந்தோரின் அனுமதி பெற்று புருஷனின் பாடசாலையிலேயே படிப்பிக்கவும் ஆரம்பித்து விட்டாள்.

இந்த ஊருக்கு வந்த புதிதில் அம்மாவுக்கு இடம் அவ்வளவாகப் பிடிப்படவில்லை. தினமும் பள்ளிக்கூடமெனவும் பாலர் வகுப்பென்றும் சகலரும் சென்றுவிட முகட்டையும் ரோட்டையும் பார்த்தவாறே அம்மா காலங்கழிக்க வேண்டியதா யிற்று, காலப்போக்கில் அயல்ட்டை சனங்களுடன் புழக்கம் ஏற்பட எங்களுரைப் போல அம்மாவுக்கு இவ்விடமும் நன்றாகப் பிடித்துக் கொண்டது.

அதிபர் வீடு என்பதில் ஆசிரியர்கள், மாணவர்களின் பெற்றோர்களென அடிக்கடி ஆட்கள் வந்து போனார்கள். வந்து போவோர் ஒவ்வொருவரையும் கதை கேட்பதில் அம்மாவுக்கு நேரம் போய்க்கொண்டிருந்தது. அடிக்கடி வரும் இளம் ஆசிரியர்கள் ‘அம்மம்மா’, ‘அம்மம்மா’ என்று சொல்லி அம்மாவுடன் வலு ஐக்கியமாகி விட்டார்கள்.

மாத முடிவுகளில் சம்பளம் எடுப்பதற்காக கிளிநோச் சிக்கு வரும்போது கொழும்பில் இருக்கும் எனக்குத் தேவிகா தொலைபேசி எடுப்பாள்.

“அம்மா சுகமா இருக்கிறா. பிறசர் குளுசைகள் தான் இங்கு எடுக்கேலாமல் இருக்குது. எண்டாலும் ஏதோ சமாளிக்கிறம்” என ஜிந்து நிமிட தொலைபேசி அழைப்பின் முதல் கூற்றாய் சொல்வாள்.

“முடிஞ்சால் இளையண்ணன் ஒருக்கால் அம்மாவை வந்து பாத்துக்கொண்டு போங்கோவன்” என்று இரண்டு வருடங்களாக எனக்குச் சொல்லிச் சொல்லி அலுத்துப்போனாள்.

பத்திரிகைக் கம்பனியின் விளம்பர முகாமைத்துவ வேலைகளில் மூழ்கிப் போயிருக்கும் நானும் போக்குவரத்து சிரமங்களை மனதிலிருத்தி 'வாறமாதம் பாப்பம் தேவிகா' என்ற சொல்லையே வழக்கப்படுத்திக் கொண்டிருந்தேன்.

திடீரென்று அம்மாவுக்கு இப்படி ஆகிவிடுமென்று ஆர் தான் எதிர்பார்த்தார்கள்?

"நேற்றுக் காலைமை முகங் கழுவி திருந்று பூசிக் கொண்டு கதிரையிலை நோமலாகத்தான் இருந்தவ. அம்மம்மா கழுத்தைச் சரிக்கிறா என்டு மூத்தவள் வந்து சொன்னாள். ஒடி வந்து பார்த்தால் ஆளுக்கு அறிவில்லை. உடம்பெல்லாம் குளிர்ந்து விறைச்சுப்போய்ச்சது" நேற்று கொழும்பிலிருந்து வந்த கையோடு என்னைக் கட்டி அழுத தங்கை சற்று நேரத்தின் பின் எட்டி இருந்து கொண்டு சொன்ன முதல் அறிக்கை இதுதான்.

"வைகுண்ட ஏகாதசியிலதுவுமாய் அம்மம்மாவுக்கு இது அருமந்த சாவு என்டு சைவக்காரர் சொல்லியினம்" கிளிநொச்சி நகரிலிருந்து ஈருருளியில் என்னை இங்கு ஏற்றி வந்தபோது வழி நெடுகிலும் அகஸ்டன் மாஸ்டர் சொல்லிக் கொண்டு வந்தார்.

இந்த அமைதியான, இளமையான அகஸ்டன் மாஸ்டர் தான் 'பிறசில்' நேற்றுமுன்தினம் மத்தியானப் பொழுதில் வேலைப்பளு மீதியில் ஊழியர் ஒருவரோடு எரிந்து விழுந்து கொண்டிருந்தபோது "கிளிநொச்சியிலை இருந்து தேவிகா ரீச் சரோடை படிப்பிக்கிற மாஸ்டர் ஓராள் கதைக்கிறன். சேர் உங்களுக்கு ஒரு சாட் நியூஸ்" என்று ஆரம்பித்து "காலைமை உங்கட அம்மா மோசம் போயிட்டா. உங்களுக்காகத்தான் காத்துக் கொண்டிருக்கிறம். இன்டைக்கு இரவே ரெயிலேறி நாளைக்கு மத்தியானம் போலை கிளிநொச்சி பஸ் ஸ்ராண்டிலை வந்து நில்

லுங்கோ. மோட்டப் பைக்கிலை நான் வந்து பிக்கப் பண்ணுறன்'' என்று மனப்பாடம் பண்ணி வைத்தது போல படபடவென்று 'மசேஜ்' கொடுத்தவர்.

தொலைபேசியில் கதைத்தக குரலை மட்டும் வைத்து மட்டுக்கட்டி மாஸ்டருக்கு சுமார் நாற்பது வயதாவது இருக்கும் என்று நினைத்துக் கொண்டேன். ஓமந்தை 'சென்றி பொயின்டால்' உள் நுழைந்து, 'பாஸ்' எடுத்து கிளிநொச்சி பேருந்து நிலையத்திற்கு வந்து ஒரு மணித்தியாலயத்திற்கு மேல் காத்திருந்தும், அகஸ்டன் மாஸ்டர் அகப்படாது அங்குமிங்குமாக அல்லாடிக் கொண்டிருந்தபோது நீண்ட நேரமாக அணித்தாய் நின்ற ஒரு இளைஞன் அகலக்கால் பதித்து என்னை நோக்கி வந்து ''நீங்கள் தானா தேவிகாரீச்சரின் அண்ணா'' என்று கேட்டபோது அதிர்ந்தே போனேன்.

“ரீச்சர் சொன்ன குறிப்பையும் அல்பத்திலை காட்டின படத்தையும் இளையண்ணன் எண்டு சொல்லுறவைதையும் பார்த்தால் கொஞ்சம் இளம் ஆளாக இருப்பீங்கள் எண்டு எதிர்பார்த்தன்” என்றார் அகஸ்டன், காதோரம் துளிர்க்கும் நரையோடு ஆஜராகியிருக்கும் என்னை ஏறிட்டுப் பார்த்தவாரே.

“நானும் உங்களை நடுத்தர வயதாளாகயிருப்பியள் எண்டு நினைச்சன். பார்த்தால் ஓலெவல் படிக்கிற பொடியன் மாதிரியிருக்கிறீர்...” என்று நான் சொல்லி முடியுமன்னரே “என் சேர் தனியாகவா வந்திருக்கிறியள்?..” என்று கேட்டார்.

“மிஸ்ஸிஸ்சோடையாவது வரத்தான் நினைச்சன்... பிறகு வந்துபோற ‘பாஸ்’ பிரச்சினைகளாலை...” என்று நான் இழுத்தபோது “எல்லாம் ஆயத்தமாயிருக்கு. இனி யாழ்ப்பாணத்திலை இருக்கிற உங்கடை அண்ணா ஆக்களும் வரமுடியாத நிலை தானே? அதனாலை உங்களுக்காகத்தான் ரீச்சரும், பிறின்

சிப்பலும் பார்த்துக் கொண்டிருக்கினம்'' என்றதும் என்னையே அறியாது என் உடல் ஓர் கணம் விம்மிக குலுங்கிற்று.

பரந்தன், ஆனையிறவு, இயக்கச்சியையெல்லாம் கடந்து சிறிது காடுகளை ஊடறுத்து மக்கி ஒழுங்கை வழியாக புழுதியை யும் புகையையும் கிளப்பிக்கொண்டு ஈருருளி ஊர்ந்து இங்கு வந்து சேர மாலை ஜூந்து மணியாகிவிட்டது.

தூரத்தே என்னைக் கண்டதும் இவர் இன்னார் தான் என் பதை உணர்ந்து படலையடியில் இருந்து பறையடிப்பவர்கள் உசா ரானார்கள்.

“இளையண்ணன், அம்மா எங்களையெல்லாம் விட்டுட்டுப் போயிட்டா. ஆர் இனி எனக்கு ஆறுதல்...” பறையொலி யையும் கிழித்துக்கொண்டு உரக்கக் கத்தியவாறே படலையடிக்கு ஓடிவந்த தேவிகா என் கால்களைக் கட்டிப்பிடித்து தலைதலையாக இடித்து ஒலமிட்டுக் கொண்டிருந்தாள்.

தோளில் தொங்கிய பயணப் பையை உதறிப் பொத்தென்று போட்டு விட்டு தேவிகாவையும் தாங்கியவாறே உள்ளுழைந்தேன்.

அம்மர் அமைதியாக உறங்கிக்கொண்டிருந்தா.

அடங்கியிருந்த சோகம் வெடித்து மேற்கிளம்ப கட்டிலில் புரண்டு நான் அழுது எழுந்த போது, அதுவரை எனக்கு உறுதுணையாக நின்ற மைத்துனர், “அத்தான் கிரியைகளுக்கு நேரமாச்சு. இனிக் குளிச்சு வெளிக்கிடுங்கோ’ என்று மிருதுவாகச் சொல்லி பிற அலுவல்களை முனைப்புடன் நின்று செய்வதற்காக விலக, மீண்டும் அகஸ்டன் என்னருகே வந்து நின்று என்னை இயக்குவித்துக் கொண்டிருந்தார்.

சடங்குகள் முடிந்து அம்மாவின் அஸ்தியையும் இரவே கடல்நீரில் கரைத்து கடலில் தோய்ந்து வீடுவெந்து சேர இரவு பத்து மணிக்கு மேலாகி விட்டது. அகால வேளைகளில் அவசர அவசரமாக கடலில் மூழ்கி எழுந்ததில் நீர் காதுக்குள் புகுந்து இப்போ என்ன அசௌகரியப்படுத்திக் கொண்டிருக்கிறது.

“இளையண்ணன் அப்பநான் சொல்ல மறந்துபோனன். உங்களைத் தேடிக்கொண்டு காலையிலை ஆரோ ஒரு மனுசி வந்திருந்தது. நீங்கள் நித்திரை எண்டதிலை கடற்கரைப் பக்கம் ஒருக்கால் போட்டுவாறன் எண்டு போயிட்டுது” என்றவாறே ஆவி பறக்கும் எவர்சில்வர் கிண்ணத்தை என்னிடம் தந்தாள் தேவிகா.

“அது யாரெண்டு கேட்கேல்லையோ?..”

“நல்ல ஒரு பெயர் சொன்னவ. இப்ப ஞாபகம் வருகுதில்லை. நாற்பத்தைஞ்சு ஐம்பது வயதளவிலை இருக்கும். நேற்றும் நீங்கள் வர முந்தியே வந்திருந்து ‘அம்மா, அம்மா’ எண்டு சொல்லி தலையிலை அடிச்சடிச்சு அழுதவ. பூப்போட்டு கும்பிடைக்குள்ளைகூட அம்மாவைச் சுத்திக் கும்பிட்டதாக ஞாபகம் இருக்கு.”

“அம்மாவுக்கும் எனக்கும் தெரிஞ்சதாக ஆரப்பிடி இருக்கும் இங்கை? வரட்டும் பார்ப்பம்” என்றவாறே தேநீரைப் பருக ஆரம்பித்தேன்.

“அத்தான் நாளன்டைக்கு எட்டுச் செலவு. நாளைக்கு விடியவே நானும் அகஸ்டனும் மரக்கறி சாமன்கள் வாங்க கிளி நொச்சிக்கு போயிடுவம். எட்டு முடிஞ்சு அடுத்த நாள் போக வேணுமெண்டியள்... அதனாலை பாஸ் அலுவல்களை இன்டைக்கே பார்க்கத் தொடங்கினியள் எண்டால் தான் நேரத்துக்கு முடிக்கலாம். கொஞ்ச நேரத்தாலை அகஸ்டனை வரச்சொல்லி

ஆளனுப்பியிருக்கிறன். அவர் உங்களைப் பாஸ் ஓப்பீசுக்குக் கூட்டிக்கொண்டு போவார்' என்றவாறே மைத்துனர் என்னருகே வந்தபோது படலையடியில் பச்சை சேலையின் அசைவு தெரிந்தது.

“இளையண்ணன் இவதான்...” என்று முந்திக்கொண்டாள் தேவிகா.

ஈறல் அப்பிய ஒடுங்கிய முகம். எண்ணெய்க்காக ஏங்கும் செம்பட்டை பத்திய சுருண்ட கேசம். ஆறேழு நாள் நித்திரை கொள்ளாத அலுப்பில் இருப்பதைப் போன்ற தோற்றத்துடன் வேப்பமரத்தை நோக்கி தளர்ந்த நடையுடன் வந்துகொண்டிருந்தாள் அந்த நடுத்தரவயதுப் பெண்.

அடுக்கி வைத்திருந்த பிளாஸ்டிக் கதிரைகளுள் இருந்து சடார் என ஒன்றை இழுத்து என் முன் போட்டார் மைத்துனர்.

“வாருங்கோ... இதிலை இருங்கோ” என்றேன், முன் னுள்ள கதிரையை நோக்கி வலது கையை நீட்டியவாறே.

“பரவாயில்லை ஐயா. நான் இதிலை நின்டுகொண்டே கதைக்கிறன்.”

“இல்லை... பரவாயில்லை இருங்கோ” என்று நான் உரக்கச் சொன்னது ஒரு மாதிரிப் போய்விட்டதோ என்னவோ கதிரையின் நுனிப்பட அமர்ந்து கொண்டாள்.

“நான் ஆரெண்டு ஐயாவுக்கு மட்டுக் கட்டேலாமல் கிடக்குது போலை.”

புருவத்தைச் சுருக்கியவாறே நான் தேவிகாவைப் பார்த் தேன். தனக்கும் தெரியவில்லையே என அவள் உட்டடைப் பிதுக் கினாள்.

“தங்கைச்சிக்கு என்னைத் தெரியாதையா. இது அப்ப பிறக்கேல்லை. உங்கட வளவுக்கு மேற்குப்புறக் காணிக்கை குடி யிருந்தனாங்கள்...”

சட்டென்று எனக்குப் பூங்கொடியின் ஞாபகம் வந்தது.

“எட நீங்கள் கணபதியின்றை மகள் பூங்கொடியோ?”

“ஓமையா.”

“என்ன பூங்கொடி இது, ஐயா என்டெல்லாம் என்னைச் சொல்லிக் கொண்டு.”

“இல்லை ஐயா, உங்களை அப்படித்தான் இப்ப நான் சொல்லவேணும்.”

மொழி தெரியாத திரைப்படம் பார்ப்பவர்களைப் போல் தங்கையும் மைத்துனரும் ஆளையாள் பார்த்து முழுசிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

“நீ பிறக்க ஒண்டு, ஒண்டரை வருஷங்களுக்கு முந்தி என்றை பதினொரு, பன்னிரண்டு வயதிலை இவவும் தாய் தகப் பனும் ஊரிலை எங்கடை வீட்டு ஒடைக்காணிக்கை அதுதான் உனக்கு எழுதிக் குடுத்தமே, அதுக்கை கொட்டில் போட்டு இருந்தவை.”

தகப்பனுக்கு கணபதி எண்டு பெயர். எங்கடை அப்ப வின்றை தோட்டத்திலை வேலை செய்தவர். நல்லாத் தொழில்

செய்வார் என்டு அப்பு அடிக்கடி சொல்லுவார். பூங்கொடிக்கும் என்னோட்ட வயதுதான். பத்தாங் கட்டையிலை எங்கையோதான் படிச்சுக்கொண்டிருந்தவ. லீவுக்கு ஊருக்கு வரேக்குள்ளை எங்களோடைதான் விளையாட வருவ” என்று நான் என்னை மறந்து சொல்லிக் கொண்டு இருக்கும்போது பூங்கொடி இடை மறித்தாள்.

“அப்பவும் எங்களுக்கு வசதி, வருமானம் குறைவு, ஒரு மூடல் சோத்தைத் தான் புறிச்சு மூண்டு பேரும் திண்ணுவம். இரவிலை மட்டும்தான் எங்கடை அம்மா உலைக்கரிசி போடுவா. அந்த நேரங்களிலை உங்கடை அம்மாதான்... அந்தச் சீமாட்டிதான்... எங்களுக்கு உதவினா. எங்கடை அம்மாவுக்கும் சீலை சட்டை என்டு குடுத்து எவ்வளவு உதவிகள் செய்திருப்பா. அந்த மகராசி செய்த உதவியளை சொல்லி மாளாது.”

பூங்கொடியின் குரல் இடறிற்று. தேவிகாவின் கண்களும் பனித்தன.

“இப்ப எங்கையிருக்கிறியள் பூங்கொடி?”

“பத்தாங்கட்டையிலை இருந்து இடம்பெயர்ந்து வந்து இப்ப விசுவமடுவிலை இருக்கிறன். நேற்றுக் காலம்பற பொடியனின்றை நேடியோவிலை அம்மாவின்றை மரண அறிவித்தல் சொல்லிச்சுது. அதைக் கேட்டுடனை எப்படியாவது வந்து கடைசியா அம்மாவுக்கு பூப்போட்டுக் கும்பிட்டு அழவேணுமெண்டு மனம் தவண்டை அடிச்சுது. பழகின போராளிப் பிள்ளையளை மண்டாடி நேடியோவிலை சொன்ன விலாசத்துக்கு கொணர்ந்து விடச் சொல்லிக் கேட்டன். இஞ்சை கொணர்ந்து விட்டுதுகள்.”

“அப்ப ராத்திரி எங்கை அக்கா தங்கியிருந்தனிங்கள். இஞ்சையே இருந்திருக்கலாமே?”

“இவ்வளவு கதையளையும் சொல்லிக் கதைக்கக்கூடிய நிலையிலை நேற்றைக்கு நீங்கள் ஒருவரும் இல்லைப்பிள்ளை. ஆறுதலா அண்ணா வரவிட்டுக் கதைப்பம் என்டு இருந்தன். உதிலை கடற்கரையடியிலை என்றை சொந்தக் காறர், ரண்டு மூண்டு குடும்பம் அகதியளா வந்திருக்கினம். அவையளோடை தான் இராத்திரி தங்கியிருந்தன்.”

“இருங்கோ அக்கா ரீ ஒண்டு போட்டுக்கொண்டு வாறன்” என்றவாறே சமையலறைப் பக்கம் திரும்பிக் கொண்டிருந்தாள் தேவிகா.

பூங்கொடியை கடைசியாகச் சந்தித்த நாட்களில் வாலாக் கொடி விட்டுத் திரிந்த சம்பவங்கள் என் நினைவுக்கு வருகிறது.

அன்றும் அடம்பிடித்து அம்மாவிடம் காசுகேட்டு ஆறு முகப்பாகடையில் புதுவாலாக்கொடி ஒன்றை நான் வாங்கி வைத் திருந்தேன், முச்சைகட்டி அதை ஏத்துவதற்கு கனநேரமாகியும் காத்திருந்து ரவிச்சந்திரன் வராது போகவே பூங்கொடியும் நானும் எங்களூர் பள்ளிக்கூடத்திற்கு தென்கிழக்குப் பக்கமாக பனங்கூடலுக்குள் இருக்கும் அவனது வளவுக்குச் சென்றோம்.

வீட்டு விறாந்தையில் சப்பாணி கொட்டி இருந்தவாறே மினுக்கிய அலுமினியக் கோப்பையில் ரவி உறுஞ்சி உறுஞ்சி எதையோ குடித்துக்கொண்டிருந்தான். நாங்கள் இருவரும் வாய் பார்த்துக் கொண்டு நின்றதைக் கண்டதும் ரவியின் தாய் எங்களை, சாய்ப்பில் இருந்த வாங்கிலில் இருத்திவிட்டு குசினிக்குள் சென்று ஒரு குஞ்சட்டியையும் இன்னொரு அலுமினியக் கோப்பையையும் ஒரு குண்டுச் சிரட்டையையும் எடுத்துக்கொண்டு வந்து, என்னிடம் கோப்பையையும் பூங்கொடியிடம் சிரட்டைக் கயிலையும் தந்து குஞ்சட்டியில் இருந்த கூழை எங்களுக்கு ஊத்திக் கொடுத்து “குடியுங்கோ” என்று சொன்னா.

மேளகாரர் ஆளையாள் பார்த்துச் சிரித்தவாறே தவிலை அடிக்குமாப்போல் நானும் ரவியும் 'ஓராளை ஓராள்' பார்த்தபடி கோப்பையை ஊதி ஊதிக் குடித்துக்கொண்டிருந்தோம். எங்கள் கைகளில் இருந்த கோப்பையையே வெறித்துப் பார்த்துக் கொண்டு கொஞ்சநேரம் இருந்த பூங்கொடி பின் சிரட்டையில் வாய்வைத்துக் குடிக்க ஆரம்பித்தாள்.

குடித்து முடிந்ததும் நானும் ரவியும் போட்டிக்கு வயிற்றைத் தள்ளியவாறே எங்கள் வீட்டை நோக்கி விளையாட விரைந்து கொண்டிருந்தோம். பூங்கொடி முகத்தை 'உம்' மெண்டு வைத்துக்கொண்டிருந்தாள்.

“ஏன்றி அழுவாரைப்போலை வாறாய்?” மூத்ததம்பி வாத்தியார் வீட்டு முடக்கடியில் வைத்து ரவிதான் அவளைப் பார்த்துக் கேட்டான்.

“ஓண்டுமில்லை” என்று பூங்கொடி சொன்னாலும் அதற்குள்ளும் ஒன்று இருந்தது சாடைமாடையாய் எனக்கும் விளங்கிற்று.

“அம்மா இண்டைக்கு ரவி வீட்டிலை ஒடியல் கூழ் காய்ச்சினவை. எங்களுக்கும் தந்தவை. அது ஏன்மா, எனக்கும் ரவிக்கும் கிண்ணத்துக்குள்ளையும் பூங்கொடிக்குச் சிரட்டைக் கயிலுக்குள்ளையும் தந்தவை?” என்று இரவுச் சாப்பாடு முடிந்த கையோடு அம்மாவை நான் கேட்டேன்.

“அவையட்டைரண்டு கோப்பைதான் இருந்திருக்கும்” என்று கொஞ்ச நேரம் யோசித்து விட்டு அம்மா சொன்னா.

“அப்ப கோப்பையைப் பூங்கொடியட்டைக் குடுத்திருக்கலாந்தானே?”

“அது அப்பிடித்தான்... நீ எழும்பிப்போய் புத்தகங்களை அடுக்கி வைச்சிட்டுப் படு” என்று சொன்னபடியே அம்மா எங்கோ நகர்ந்துகொண்டிருந்தா.

“இந்தாங்கோ அக்கா ரி” பளபளக்கும் எவசில்வர் கிண்ணத்தை பூங்கொடியிடம் நீட்டிக்கொண்டிருந்தாள் தேவிகா.

இருகைகளாலும் பத்திரமாக பூங்கொடி அதை வாங்கி நாள்.

“விசுவமடுவிலை இப்ப ஆரார் உன்னோடை இருக்கினம்?” எனது கையிலிருந்த வெற்றுக் கிண்ணத்தை தேவிகா விடம் நீட்டியவாறே பூங்கொடியைக் கேட்டேன்.

“தோப்பாய் வாழ்ந்தம். ஆனால் இப்ப நான் மட்டும் தனிமரமா நிக்கிறன்” பூங்கொடியின் குரல் கம்மிற்று.

“என்ன நீ சொல்லுறாய் பூங்கொடி?”

வாயில் வைத்த தேநீரைக் குடித்து முடித்து கிண்ணத்தை தங்கையிடம் கொடுத்து விட்டு, சொல்ல ஆரம்பித்தாள் பூங்கொடி.

“அப்பு எனக்கு நல்ல மாப்பிள்ளையாகப் பார்த்துத்தான் கட்டிவைச்சவர். என்றை மனுசன் பத்தாங்கட்டைப்பனம் பொருள் நிலையத்திலை மனேச்சரா வேலை பார்த்து வந்தார். கலியாணங்கட்டி பத்து வருசங்கள் சந்தோசமா இருந்தம். இரண்டறையிலை இப்பிடி ஒரு கல்வீடு கட்டிக் குடிபுகுந்தம். அப்ப முத்தவளுக்கு ஏழு வயது. இளையவள் வயித்திலை. வடமராட்சிக்கை நாலு பக்கத்தாலும் உள்ளட்டுட்டாங்கள். எல்லாரும் கோயிலுக்குள்ளை போய் கூட்டமாய் இருங்கோ. சன்னதம் பத்திக்கொண்டு

வாறாங்கள். வழிதெருவிலை காணுகிற ஆக்களை தெருநாயைச் சுட்டமாதிரி சுட்டுத் தள்ளுறாங்கள் எண்டு பொடியளிலை ஆரோ சொல்லிப்போட்டுப் போக நாங்களும் கோயிலடியிலை போய் இரண்டு மூண்டு நாளாக இருந்தம்.’

எண்பத்தேழு வைகாசி இருபத்தெட்டாம் திகதி காலமை வெள்ளன சலம் விடவெண்டு கோயிலடிக்குப் பின்பு றத்து பனங்காணிக்கை மனுசன் போனதுதான் எனக்குத் தெரியும். கொஞ்ச நேரத்திலை ‘சடசடசட’ எண்டு சுட்டுச் சத்தம் கேட்டுது. என்றை நெஞ்சிலை ஏதோ பாய்ஞ்ச மாதிரிக்கூட கிடந்துது. அவங்கள் வந்து கோயிலைச் சுத்தி நிக்கிறாங்கள் எண்டு எல்லாரும் பறைஞ்சினம்.

சனம் எல்லாம் ஓடியந்து அப்பிடியே அந்தந்த இடத்திலை குந்தீட்டுதுகள். நேரம் போய்க்கொண்டிருக்கு. என்றை மனுசனை மட்டும் காணேலை. அவங்கள் துவக்கையும் நீட்டிக் கொண்டு வந்து ஒவ்வொருதராப் பார்த்தாங்கள். பொடித்தரவளியளைக் கூட்டிக்கொண்டு போனாங்கள்.

அவங்கள் போனதுக்குப் பிறகும் என்றை மனுசன் வந்த பாடில்லை. “நீ ஏலாதனி இதிலையே இரு பிள்ளை. நான் போய்ப் பார்த்துக்கொண்டுவாறன்” எண்டு சொல்லிக் கொண்டு அப்பு எழும்பிப்போனார். ஐஞ்சு நிமிசமும் செண்டிருக்காது. ஓடியோடி வந்த அப்பு “பிள்ளை எல்லாம் முடிஞ்சு போக்குதடி... சலம் விட்டுக்கொண்டு பனைக்குப் பின்னாலை நின்ட மனுசனுக்கு பின்னாலை வந்து வெடி வைச்சிருக்கிறாங்கள் பிள்ளை” எண்டு சொல்லி தலை தலையா இடிச்சமுதார்.

ஜயோ... என்றை ராசா நீயும் அந்த நேரம் எண்டு பார்த்து அதுக்குள்ளை போனியே...”

குலுங்கிக் குலுங்கி பூங்கொடி அழ ஆரம்பித்தாள். தேவிகா எழுந்து சென்று அவளின் முதுகைத் தட்டிக்கொண் டிருந்தாள்.

எனக்கோ பூங்கொடியை எப்படித் தேற்றுவது என்று புரியாதிருந்தது.

“ஓண்டோ, இரண்டோ இப்படி எத்தனை அழிவுகள்... அண்டையிலையிருந்து இண்டைக்கும் வரையிலை... பூங்கொடி மனதைத் தளரவிடாதே. நீ தைரியமா இருந்தால் தான் நாளைக்கு உன்றை பிள்ளையருக்கும் அது...”

நான் சொல்லி வாய் மூடமுன்னரே மீண்டும் ‘ஓ’வென ஒலமிட ஆரம்பித்தாள் பூங்கொடி.

படலையடி மண்கும்பியில் ‘கடி’க் கேள்விகளில் மூழ்கி யிருந்த சிறுசுகள் கண்களைக் கசக்கிக் கொண்டு எழுந்து, ஏக்கத்துடன் மிலாந்திக் கொண்டு நின்றன. சமையலறைக்குள் தேங்காய் துருவிக்கொண்டிருந்த பெண்கள் சிரட்டைக் கயிலைத் தொப் பென்று போட்டுவிட்டு கிடுகுப் படலையைத் திறந்து வெளியே வந்து ஆணி அடித்தது போல் அசையாது நின்றார்கள்.

‘முத்தவள் துர்க்கா எண்டு பெயர். இருந்திருந்தாள் எண்டால் வாற சித்திரையோடை இருபத்தெட்டு வயது முடியும். தேப்பனைப் போலை நல்ல நிறம். வலு இலட்சணமான பொடிச்சி. பத்தாங்கட்டைப் பள்ளிக்கூடத்திலை கெட்டித்தன மாய் படிச்சுக்கொண்டு வந்தவள். பனங்கட்டி வித்து, பாய் இழைச்சுக்கடையருக்குக் குடுத்து, கஸ்ரப்பட்டு ஒரு சைக்கிணும் வேண்டிக்குடுத்தன். பத்தாம் வகுப்புப் படிச்சுக்கொண்டு இருக்கைக்குள்ளை ஒருநாள் வெள்ளைச் சட்டை போட்டுக் கொண்டு பள்ளிக்கூடத்துக்கு எண்டுபோன பிள்ளை பின்னேரம் நாலு

மணியாகியும் வீட்டுக்கு வரேலை. அப்புவும் நானும் பதறிய டிச்சுக்கொண்டு ஊர்முழுக்கத் தேடாத இடமில்லை. கிணறு குளங்களைக் கூட தான் எட்டிப் பார்த்ததாக அப்பு சொன்னார்.

மைமல் பொழுதிருக்கும் சைக்கிள் மட்டும் வந்துது. பொடிச்சி வரேலை. பொடியளோடை போய் சேர்ந்திட்டாள் எண்டு தகவல் வந்தது. முதலிலை கொக்குவில், கோண்டாவில் பக்கம் தான் இருந்தாள். பிறகு வன்னியிலை கண்டதாக ஆட்கள் சொல்லிச்சினம். தொண்ணூற்றாறு கார்த்திகையிலை ஒரு அடை மழை நாளன்டு பரந்தன் பக்கமாக நடந்த நேரடி மோத விலை...”

பெருங் குரலெடுத்து அழுத பூங்கொடி சேலைத்தலைப் பால் முகத்தைத் துடைத்து மூக்கைச் சீறி அருகில் நின்ற வேம்பில் பிரட்டினாள்.

இன்னொரு கதிரையை உருவி எடுத்து அவளருகே போட்டுக் கொண்டு அப்படியே அதில் இருந்து விட்டாள் தேவிகா.

எனக்கோ நா அசைய மறுத்தது. தொண்டைக்குள் தண்ணி வற்றியதைப் போல் ஒரு பிரமை. மைத்துனரும் இன் னொரு கதிரையை இழுத்துப்போட்டுக் கொண்டு என்னருகில் அமர்ந்தார்.

சில நிமிட நேர நிசப்தத்தைக் குலைத்தவாறே பூங்கொடிதான் தொடர்ந்தாள்.

“இந்த இடிகளைத் தாங்கேலாது எண்டு நினைச்சாக்கும் அம்மா மனுசி எப்பவோ செத்துப்போச்சது. எல்லாத்தை

யும் பார்த்துத் துன்பப்பட வேணுமென்ட எழுத்தாக்கும் பாவம் அப்பு என்னோடையே இருந்து அழுந்தி மூத்தவள் செத்த அடுத்த வருசம் விளக்கிட்டிலன்றைக்கு தன்றை சீவனை விட்டுது. பிறகு நானும் இளையவரும் என்றை சின்ன உழைப்பிலையும் நிவார ணங்களின்றை உதவிகளாலையுந்தான் சீவிச்சுக் கொண்டு வந்தம். பாதை மூட முந்தி இரண்டொரு மாசத்துக்கு முந்தித்தான் வன் னிக்கு இடம்பெயர்ந்து வந்து விசுவமடுவிலை குடியிருந்தம்.

இளையவள் நளாயினி. இனியில்லை என்ட அமைதி யானவள். ஓ.எல்லிலை ஆறுபாடங்களுக்கு ஏ எடுத்து நல்லாப் பாஸ் பண்ணினது. இடப்பெயர்வு அது இதுகளாலை அங்காலை படிக்கேலாமல் போச்சு. விசுவமடுவிலை வந்திருந்த மூட்டம் பத்துப்பதினெஞ்சு பொடியளைச் சேர்த்து ஐந்தாம் வகுப்பு ஸ்கோலசிப்புக்கு பாடஞ்சொல்லிக் கொடுத்தது. அந்த வருமா னத்திலைதான் காலத்தை ஓட்டிக்கொண்டிருந்தம்.

மூண்டு நாலு மாதங்களுக்கு முந்தி ஆடி ஆவணி அளவிலை, பிறகும் பொடியள் ஆட்கள் சேர்க்கத்தொடங்கைக் குள்ளை இவரும் போகப்போறனென்டு அடுக்கெடுத்தாள். எவ்வளவோ சொல்லிப் பார்த்தன். மனம்மாறி 'ஓமணை நான் போகேல்லை. நீ பேசாமலிரு' என்டு மூண்டு நாளாகச் சொல்லிக் கொண்டிருந்தாள். நாலாம் நாள் விடியப்புறம் பார்த்தால் ஆளைக் காணேலை. எழுதி வைச்ச காயிதம் மட்டும் என்றை தலைமாட்டிலை..."

வார்த்தைகளை முடிக்க முடியாது பூங்கொடி திணறிக் கொண்டிருந்தாள். முகமெல்லாம் வியர்த்திருந்தது. சோர்ந்து கொண்டு வந்தவள் அருகிலிருந்த தேவிகா மீது மெல்லென தலை யைச் சரித்தாள்.

“தேவிகா, விறாந்தையிலை கொண்டே மாமியின்றை கட்டிலிலை ஆளைப் படுக்க வைச்சு மாமி பாவிச்ச விசிறியாலை எடுத்து விசுக்கு” எழுந்து நின்றவாறே மைத்துனர் சொன்னார்.

பூங்கொடியைத் தாங்கியவாறே தேவிகா விறாந்தையை நோக்கி நடந்து கொண்டிருந்தாள்.

“அத்தான்... இந்த அக்கா விசுவமடுவிலை தனிய இருந்து கஷ்டப்படாமல் இனி எங்களோடையே இங்கை இருந்தா எண்டால் அவவுக்கும் கவலைகள் தெரியாமல் இருக்கும். தேவி காவுக்கும் ஒரு துணையாக இருக்கும்.”

சூழ்ந்திருந்த பனங்கூடலை சலசலக்க வைத்து வேகமாக வீசிய காற்று சூழன்று வந்து இதமாக எம்மைத் தழுவிச் சென்றது.

“நானும் அதைத்தான் நினைச்சுக் கொண்டிருந்தன்” என்று கூறிக்கொண்டிருக்கும் போது படலையடியில் ஈருருளி ஒன்று வந்து நின்றது.

“அகஸ்டன் மாஸ்டர் வந்திட்டார்... அத்தான் பாஸ் எடுக்கப்போக நேரமாகுது... இப்ப போன்றங்கள் எண்டால் தான் அளவா மத்தியானச் சாப்பாட்டுக்கு வரலாம்.”

கதிரையை விட்டு நான் எழும்புகின்றேன். பூங்கொடியை விறாந்தையில் அம்மாவின் கட்டிலில் படுக்க வைத்து விட்டு தேவிகா வந்து கொண்டிருந்தாள்.

“பூங்கொடி அக்கா இங்கையே இனித் தங்கினால் என்ன?” எங்கள் இருவரையும் பார்த்தவாறே தேவிகா பொது வில் கேட்டாள்.

‘இப்ப அதைப்பற்றித்தான் நாங்களும் கதைச்சுக் கொண்டிருந்தம். எதுக்கும் நான் இப்ப பாஸ் ஒவ்வீஸ் பக்கம் போட்டு வாறன். பின்னேரம் பூங்கொடியோடை கதைச்சு ஆளைச் சம்மதிக்க வைப்பம்.’’

இரண்டு எவர்சில்வர் கிண்ணங்களையும் ஒன்றாக அடுக்கி எடுத்தவாறே தேவிகா சமையலறைப் பக்கம் சென்று கொண்டிருந்தாள். நடையில் ஒரு நிதானம் தெரிந்தது.

கிணற்றடியை நோக்கி நான் சென்றுகொண்டிருகிறேன்.

தூரத்தே வடமேற்குப் பக்கமாக....குண்டுச் சத்தங்கள் கேட்டுக் கொண்டிருந்தது.

- ஞானம் 100ஆவது சிறப்பிதழ் : செப்டெம்பர் 2008

மலேசியா - பனாங்கில் இருந்து வெளிவரும் ‘உங்கள் குரல்’ சஞ்சிகை இக்கதையினை மீன் பிரசுரித்துள்ளது.

புத்தெழில்

வங்கிக்குள் நான் நுழைந்தபோது பொழுது மத்தியானமாகியிருந்தது. கிழக்கிலி ருந்து மேற்காக ஆறேழு வரிசைகளிலும் வழிமை போல் ஆட்கள் அணி வகுத்து நின்றனர். சனம் குறைவாக நின்ற வரிசையொன்றை நோக்கி நகர்ந்து அதில் என்னைப் பிணைத்துக்கொண் டேன். என் முன்னே ஏழோ எட்டுத் தலைகள், ஒரு கையில் பத்திரங்களுடனும் மறு கையில் செல்போனுமாக. சேமிப்புக் கணக்குப் புத்தகத் தையும் வீட்டிலிருந்து வரும்போதே நிரப்பிக் கொண்டு வந்த காசு மீளப் பெறும் துண்டினையும் கைப்பையிலிருந்து எடுத்து கையோடு வைத்துக்கொண்டேன்.

எனது வரிசை மந்த கதியிலேயே நகர்ந்து கொண்டிருந்தது. அடுத்த வரிசையில் எனக்கு சமாந்தரமாக, நடிகை சரிதாவை நினைவுட்டியபடி நின்றுகொண்டிருந்த அந்தப் பெண்மணி இப்போ இரண்டு மூன்று ஆட்கள் நிற்கும் இடவித்தியாசம் வைத்து முன்னேறிக்கொண்டிருந்தாள். ஆனால், என் வரிசையோ அசைவதாகத் தெரியவில்லை. இப்படித்தான் நான் எங்கு சென்றாலும் அட்டமத்துச் சனியனும் என்னோடு இரண்டறக் கலந்துவிடுவான். என் வரிசையிலும் புதிதாக இப்போது பலர் இணைந்திருந்தனர்.

எனக்கு நேராகப் பின்னால் நின்றவர் வாயிலிருந்து வீசிய சிகிரைட் வாடை வயிற்றைக் குமட்ட வைத்துக்கொண்டிருந்தது. வங்கி வாசற்படியில் வைத்து இறுதித் 'தம்மை'யும் இழுத்து விட்டு வந்திருப்பார் போலும்.

வரிசையில் நிற்கும் சனங்களைச் சலிப்படையாது வைத்திருப்பதற்காக, மேற்குப் பக்கமாக சுவரில் பிணைக்கப் பட்டிருந்த ஸ்கிரீன் தொலைக்காட்சி தன்னையே அர்ப்பணித் துக்கொண்டிருந்தது. முதலை ஒன்றினைப் பிடிப்பதற்காக மிருக வைத்தியத்துறை சார்ந்த ஓரணியினர் அல்லாடிக்கொண்டிருந்த காட்சி 'டிஸ்கவறி சனலில்' ஒளிர்ந்துகொண்டிருந்தது. ஒவ்வொரு வரிசையிலும் கவுண்டரில் நிற்பவரைத் தவிர ஏறத்தாழ எல்லோருமே வாயைப் பிளக்காத குறையில் அக் காட்சியில் ஒன்றிப்போ யிருந்தனர். கவுண்டரில் நிற்பவரின் அலுவலை முடித்த வங்கி உத்தியோகத்தர் 'எக்சியூஸ் மீ' என்று வரிசையில் அடுத்து நின்ற வரைக் கூப்பிடுமளவிற்கு சகலரது கவனமும் அந்த முதலை மீதே பதிந்திருந்தது.

இப்போது என் முன்னேஜர் மட்டுமே.

சற்று விலகி எனது கவுண்டரில் இருக்கும் காசாளர் யார் எனப் பார்த்தேன். ஒவ்வொரு தடவையும் நான் மீளப்பெறும் துண்டினை நீட்டும்போது "வை டோன்ற யூ அப்ளை போர் ஏ பின் கார்ட் சேர்?" எனப் புன்முறைவலுடன் கேட்கும் அதே பெண்மணி தான் இன்றும் கவுண்டரை அலங்கரித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

அவளது கேள்விக்குப் பதிலாக ஒவ்வொரு தடவையும் அசட்டுச் சிரிப்பொன்றினைத் தயார் செய்து வைத்திருப்பேன். "பின் கார்ட் பெற்றீர்கள் என்றால் உங்கள் பெறுமதிமிக்க நேரத் தினை உங்களால் சேமித்துக்கொள்ள முடியும்" என்பது வங்கி யின் சார்பில் அவளது விவாதம். 'நினைத்த நேரமெல்லாம் பணம்

எடுப்பதைத் தவிர்க்கும் ஒரு சுய கட்டுப்பாட்டு முறை இது' என்பது எனது கருத்து. இன்று நான் மீளப்பெற இருக்கும் இந்தப் பத்தாயிரம் ரூபா பணம் கூட இந்த நிமிடம் வரை என் பாஸ் புத்தகத்தில் பதிவாகியிருக்க, ஏற்தாழ எனது இந்தக் கொள்கை தான் காரணமாக இருந்திருக்கக் கூடும்.

உலகப் பொருளாதார நெருக்கடி என்பது எமது நாட்டினைப் பாதித்ததோ என்னவோ என்னை நன்றாகவே உருக்கு வைத்து விட்டது. முன்பெல்லாம் காரியாலய மாதச் சம்பளம் தவிர்ந்த வேறு என் அயராத முயற்சிகளால் எனது கையிலும் வங்கிக் கணக்குகளிலும் தாராளமாகவே பணம் புரஞும். வீட்டுக்குத் தேவையான தளபாடங்கள், மின் உபகரணங்கள் என எத்தனை பொருட்களை கொள்முதல் செய்திருப்பேன்? பிற முயற்சிகள் அறவே இல்லாதொழிய இப்போது நிதி நிலைமை கவலைக் கிடமாகவே மாறிவிட்டது. மாதச் சம்பளத்தை மட்டுமே நம்பி யிருக்க வேண்டியதால் மருந்து மாத்திரைகளைக்கூட எண்ணிக் கணக்கிட்டு வாங்கவேண்டியிருக்கிறது.

இந்த இக்கட்டான நிலைமையில் தான் கடந்த சில நாட்களாக எனது மகள் தனது வேண்டுகோள் ஒன்றினைத் தொடர்ச்சியாக என்மீது விடுத்துக்கொண்டிருந்தாள். “இந்த மே மாதம் வாறது எனக்கு கி பேர்த்தே. என்றை பிரண்ட்ஸ் போலை நானும் அதை கிறாண்டா செலிபறேட் பண்ணவேணும். அதுக்கு மினி மம் ஒரு ரென் தவசனாவது தேவை அப்பா’ என்பதே அது.

எச்.ஆர்.எம். மற்றும் சீமா கிளாஸ் எனச் செல்வதில் இப்போதெல்லாம் மகனுக்குத் தமிழ் பேசும் நண்பிகள் தொடர்பு அருகிவிட்டது. வீட்டுத் தொலைபேசிக்கு அல்லது அவளது கையடக்கத் தொலைபேசிக்கு வரும் அழைப்புகள் யாவும் வண்மில் ஜெயதிலகாவிடமிருந்தோ அல்லது மில் லயனலிடமி

ருந்தோ என்பதே வழக்கமாகிவிட்டது.

நட்புகள், தொடர்புகள் தான் அப்படியாக இருந்தாலும் அவளின் ரசனைகூட முற்று முழுதாக மாறியிருந்தது. ‘நெஞ் சம் மறப்பதில்லை’, ‘அழுதகானம்’, ‘தேனும் பாலும்’ எனத் தொலைக்காட்சியின் வெவ்வேறு சனல்களில் போகும் மெல்லி சைப் பாடல்களை ஆற அமர இருந்து நான் மெய்மறந்து ரசிக்கும் போது சிரசவிலோ அல்லது தெரணவிலோ ஒளிபரப்பாகும் சீரியல்களைப் பார்க்க அவளது மனம் ஏங்கி நிற்கும்.

“உந்தப் பழைய பாடல்களிலை அப்படி என்னப்பா இருக்குது?” என எரிச்சலுடன் என்னைக் கேட்பாள் மகள்.

“பழைய பாடல்கள் அர்த்தமுள்ளவை. மனதை உருக வைக்கும் வல்லமை கொண்டவை. அவற்றைக் கேட்கும் போது நான் பிறந்த ஊர் மணலில், பனை, வடலிகளுக்கிடையே மிதந்து செல்வதைப் போல் இருக்கும். அந்தப் பாடல்கள் இடம்பெற்ற படங்களை ஜம்பத்தைஞ்சு சுதம் குடுத்துப் பார்த்த எங்களுர் சென்றல் தியேட்டர் கலரி வாங்கில் நினைவுக்கு வரும்” என்பேன்.

“போங்கப்பா, நீங்களும் உங்கடை பிளாஷ்பைக்கும்” என்பாள் மகள்.

இத்தனைக்கும், வைகாசி மாத மகத்தில் மகள் பிறந்ததும், வகுப்பாசிரியர்கள் வியக்கும் வண்ணம் மூன்றாமாண்டு வரை அவள் கல்வி பயின்றதும் எங்களுரில் தான். சொந்த மண்ணைவிட்டு பெருவாரியாக சனங்கள் இடம்பெயர்ந்து வவுனியா, புத்தளம், திருகோணமலை, கொழும்பு, கண்டியென குடியேறிய தொண்ணூறுகளின் நடுப்பகுதியில் தான் அப்பாவோடு இருப்பதற்காக அம்மா, தம்பியுடன் கொழும்பிற்கு அவள் வந்து சேர்ந்தாள்.

பன்னிரண்டு வருடங்களாக கொழும்பு வீடுகளின் கொல்லைப்புற றாம்களிலும், கராஜிலிருந்து கூர்ப்படைந்த அனைக்ஸ்ஸாகளிலும் குடியிருந்து விட்டு தற்போது... ஒரு மூன்று மாதங்களுக்கு முன்னர் தான் அப்பார்ட்மென்ட் ஒன்றில் சொந்தமாக ஒரு வீடு வாங்கி குடிபுக முடிந்தது.

வங்கிகளில் இருந்தவற்றையெல்லாம் வழித்துத்துடைத் ததும் அசாதாரண இந்த நெருக்கடி நிலைக்கு ஒரு காரணமோ என அடிக்கடி நான் சிந்திப்பதுண்டு. எனது நிதி நிலைமையினை நன்கறிந்திருந்த பிள்ளைகள் இருவரும் தமது மேலதிக தேவை களின் அவசியத்தைக்கூடியவரையில் தாமேதீர்மானித்துக் கொள்ளலாயினர். எனக்கு நெருக்குவாரம் தரும் வகையில் எதையும் கேட்பதை அண்மைக் காலங்களில் அனேகமாக அவர்கள் தவிர்த்தே வரலாயினர்.

அதனாலேயே ‘கீ பேர்த்தே செலிப்ரேசன்’ பற்றி மகள் சொன்னபோது இது அனாவசியமான செலவு என என்னாலும் தட்டிக் கழிக்க முடியாதிருந்தது.

நேற்றுவரை நினைப்பூட்டிக் கொண்டிருந்தவள் இராத் திரித்தான் விடாப்படியாக நின்றாள். “அப்பா எனக்கு எப்படியும் நாளைக்குக் காசு தேவை. உடுப்புகளும் எடுக்க வேணும்.”

மனைவி சாந்தி என்னைப் பார்க்க நான் விழி பிதுங்க நின்றேன்.

“இப்படித் திடீரெண்டு தொண்டையைப் பிடிச்சால் நான் என்னேயிறது?”

“அவள் தானே இப்ப நாலைஞ்சு நாளாகச் சொல்லிக் கொண்டு வாறாள்” என்றவாறே தொடர்ந்தாள் சாந்தி. “உங்கடை பிறண்ட்ஸ் யாரட்டையாவது கேட்டுப் பார்த்தால் என்ன?”

உறவுக்குப் பகை கடன் என்பதில் நான் உறுதியானவன் என்பதால் சாந்தியின் யோசனையை உடனேயே நிராகரித்தேன்.

நிலைமையினை எண்ணிப் பார்த்தபொழுது ஒரு சுய வெறுப்பும் தாங்க முடியாத மன உளைச்சலும் ஏற்பட்டன.

திடீரென மனதில் அக்கணம் உதயமான அவ்வெண் ணத்தினை முன்பின் யோசிக்காது உறுதியான தீர்மானமாக வரிந்து கொண்டேன்.

“சரி நாளைக்குத் தாறன்.”

“எப்படி?” தாழ்ந்த சுருதியில் கேட்டாள் சாந்தி.

“என்றை சிறுகதைப் புத்தகத்துக்குப் போன வருடம் கிடைச்ச இலக்கிய விருதுக்கான பரிசுத் தொகை பத்தாயிரத்தை யும் எந்தத் தேவைக்கும் எடுக்கிறதில்லை என்டு நினைச்சு வங்கி சேமிப்புக் கணக்கிலை போட்டுவைச்சனான் எல்லோ? இப்ப அதுதான் கைகுடுக்கப் போகுது!”

ஏக காலத்தில் சாந்தியினதும் மகளினதும் முகத்தில் ஒரு மலர்ச்சி ஏற்பட்டது.

“காசை எந்தப் பாங்கிலை அப்பா டிப்போசிட் பண்ணி வைச்சிருக்கிறியள்?”

வங்கியின் பெயரையும் அதன் அமைவிடத்தினையும் சொல்லிவிட்டுத் தொடர்ந்தேன். “நல்லவேளை நாளைக்கு செவ் வாய்க்கிழமை. எனக்கு ஓப்பே.”

“அப்ப நான் நாளைக்கு கிளாஸ் முடிய ஒண்டரை மணி போலை பாங்கடிக்கு வாறன். நீங்கள் காசை விட்றோ பண்ணி வைச்சிருங்கோ. பிறகு அப்பிடியே இரண்டு பேருமா போய் உடுப் புகள் எடுத்துக்கொண்டு வருவம்.”

சரிதாவைப் பழிக்கும் அந்த மாது கவுண்டரிலிருந்து பெருந்தொகைப் பணத்தினைப் பெற்று எண்ணமுடியாது தின றிக் கொண்டிருந்தாள்.

நானும் வந்ததில் இருந்து பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறேன். வங்கியில் பணம் போட வந்தவர்களை விட வங்கியிலிருந்து பணத்தை எடுக்க வந்தவர்களே அதிகமாக இருந்தார்கள். தொண் ணுறுகளில் எங்களூர் வங்கிகளில் இருந்த விதிமுறைபோல் ‘ஓவ் வொருவரும் ஐயாயிரம் ரூபா பணத்தினை மட்டுமே வங்கியில் இருந்து மீளப்பெற முடியும்!’ என ஒரு சட்டம் இனிக் கொழும்பி லும் வரலாம் என எனக்குள் நான் எண்ணிக் கொண்டிருந்தேன்.

இப்போது என் முன்னே இருவர் மட்டுமே.

சுவர் மணிக்கூட்டில் நேரம் ஒன்றேகால் காட்டிற்று.

இன்னும் பத்துப் பதினெந்து நிமிடங்களில் மகனும் வந்து விடுவாள்.

அணிந்திருந்த ரவுசர் இடுப்பை இறுக்கிக் கொண்டிருந்தது. மூன்றோ நான்கு ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் வண்டன் சென்று வருவதற்காகத் தைத்தது. ‘பொக்கற்’ மற்றும் ‘ஜிப்’ படியில் வெள்ளை நிறம் படிந்து பின்பக்கம் கலர் மங்கி, முதலாம் புகைப்போட்ட எங்களூர் புகையிலைபோல் ஆகிவிட்டது. உள்ள மூன்று ரவுசர்களுடனும் மாறி அணிவதற்காக புதிதாக இன்

னொன்றையும் தைப்பிப்போம் என்று எண்ணி சென்ற மாதச் சம் பளத்திலிருந்து ஒரு ஆயிரத்து ஐநூறு ரூபாவை எடுத்து வைத்தி ருந்தேன். தவிர்க்க முடியாத இரு திருமண அழைப்புக்கள் வரவே அப்பணமும் கையைவிட்டு நழுவிற்று.

வாடகைக்கு இருந்த காலங்களில் மாதாமாதம் செலுத் திய வாடகைப் பணத்தினை இனி வங்கியில் வைப்பிலிட்டு கட்டாய சேமிப்பில் ஈடுபட வேண்டும் என வீடு குடிபுகுந்த நாட்களில் நானும் சாந்தியும் பேசிக்கொண்டோம். ஆனால், அத் திட்டமும் நடைமுறையில் சாத்தியப்படாதிருந்தது.

“எக்சியஸ் மீ!”

கவுண்டரிலிருந்து வந்த குரல் கேட்டு பத்திரத்தையும் புத்தகத்தையும் பவ்வியமாக நீட்டினேன். பத்திரமாக அவற்றி னைப் பெற்றுக்கொண்ட காசாளர் என்னை ஒருமுறை ஏற இறங்கப் பார்த்து விட்டு புன்முறைவெட்டன், “ஐசி பிளிஸ்” என்றாள். கைப்பைக்குள் இருந்து அடையாள அட்டையை எடுத்தபோது அதனுடன் ஒட்டி உறவாடிக்கொண்டிருந்த பொலிஸ் பதிவு நிலத் தில் வீழ்ந்தது. தொலைக்காட்சியில் முதலையை வாய்பார்த்துக் கொண்டிருந்த நேரம் அடையாள அட்டையை எடுத்து கையில் வைத்திருந்திருக்கலாம் என என்னையே நொந்தவாறே ‘ஐசி’யை நீட்டியபோது;

“இந்தச் சிரமங்களைத் தவிர்ப்பதற்கே ‘பின் கார்ட்’ எடுக்குமாறு பலமுறை சிபார்சு செய்தேன்” என கவுண்டரில் இருந்த பெண் ஆங்கிலத்தில் சொன்னாள்.

தொலைக்காட்சியில் அந்த முதலை இன்னும் பிடிபட்ட பாடில்லை. விக்கிரமாதித்தன் போல் அக்குழுவினரும் தம்முயற் சியில் சற்றும் தளர்வதாக இல்லை.

“சிக்னேஷர் பிளீஸ்” என பேனாவை நீட்டினாள் கசயர்.

கையெழுத்தை வைத்து பணம், புத்தகம், அடையாள அட்டை முதலானவற்றைப் பெற்றுக்கொண்டு நேரத்தைப் பார்த்தேன்.

ஓன்றரைக்குச் சரியாக ஐந்து நிமிடங்கள் இருந்தது.

வெளியில் சென்று வெயிலில் காய்வதை விட ‘மகள் வரும்வரையில் இந்த ஏசிக்குள்ளேயே இருப்பம்’ என நினைத் தவனாக மேற்கு மூலையில் பூமரச் சாடிகளுக்கருகில் இருக்கும் இருக்கையில் சென்றமர்ந்தேன்.

அடையாள அட்டையை, மடித்தபடியிருந்த பொலிஸ் பதிவுக்குள் வைத்து கைப்பைக்குள் திணித்து விட்டு பணத்தினை மீண்டும் ஒரு தடவை எண்ணிச் சரிபார்த்து அதனையும் கைப்பைக்குள் பத்திரப்படுத்தி ‘ஜிப்’பை இழுத்து மூடி நிமிர்ந்தபோது, என் முன்னே பற்கள் பளபளக்க ஓர் இளைஞன் நின்றான்.

“இண்டைக்கு ‘ஓவ்’வா சேர் நீங்கள்?”

“யேஸ்... மயூரன், கனகாலத்துக்குப் பிறகு... இப்ப என்ன செய்யிறீர்?”

“கொல்பிற்றி கொம்பியூட்டர் பேர்ம் ஓண்டிலை வேக பண்ணினான். ஆட்குறைப்பு எண்டு சொல்லி இரண்டு வருடம் கொம்பிள்ட் பண்ணாத கொஞ்சப்பேரை வேலையிலை இருந்து நிப்பாட்டிப் போட்டினம். இப்ப வேலை தேடிக்கொண்டிருக்கி ரேன் சேர்.”

“கோஸ்ற் கட்டிங்? எங்கடை நாட்டிலையும் தலைகாட்டத் தொடங்கியிருக்குது போலை... உமக்கு குவாலிக்கேசன், ரலண்ட் இருக்குது தானே மழுரன்... பயப்படாதையும் வேறை எங்காவது வேலை எடுத்துப்போடலாம்...”

“ஸ்ரூடன்ஸ் விசாவிலை வண்டனுக்கும் றை பண்ணுறன் சேர்...” என்று கூறியவனின் கையிலிருந்த செல்போன் மெலி தாகச் சினுங்கவே “யஸ்ட் எ மினிட்” சொல்லியவாறே வாசல் பக்கமாகச் சென்று கொண்டிருந்தான்.

சில காலங்களுக்கு முன்னர் எனது காரியாலயத்தின் கணினிப் பகுதியில் பணிபுரிந்தவனே இந்த மழுரன். ‘பெற்றர் புறோஸ்ட் பெக்ட்’ எனக் கூறி மகிழ்வுடன் விலகிச் சென்றவன்... இன்று இக் கதிக்கு ஆளாகியிருப்பதை என்னால் ஜீரணிக்க முடியாதிருந்தது.

‘அமெரிக்க, ஐரோப்பிய நாடுகளைப்போல எமது நாட்டிலும் இது தொடரத்தான் போகுது....!’ என நான் சிந்தித்துக் கொண்டிருந்தபோது எனது கைப்பை அதிர்ந்தது. தொடர்ந்து என் ‘செல்’ ஒலியெழுப்பியது. கைப்பையைத் திறந்து போனை எடுத்தபோது சத்தம் அப்படியே அடங்கிவிட்டது. மிஸ்கோலில் இலக்கத்தைத் தேடினேன், மீரா என எனது மகளின் பெயர் இருந்தது.

“அப்பா நான் பாங்கிற்கு வெளியாலை சிக்னல் விளக்கடியிலை வந்து நின்டு மிஸ்கோல் குடுப்பன்... அப்ப நீங்கள் வெளியிலை வாங்கோ’ காலையில் வகுப்பிற்கு வெளிக்கிடும் போது மகள் கூறிச்சென்றது இப்போது தான் என் நினைவில் மின்னியது.

கைப்பையை முடியவாறே இருக்கையை விட்டெழுந்து வாசலை நோக்கி முன்னேறினேன்.

சொல்லியபடி வீதிக்கப்பால் வேர்க்க விறுவிறுக்க மகள் நின்று கொண்டிருந்தாள்.

படிவழியே இறங்கி வாகனங்களுக்கு வழிவிட்டு நெடுஞ்சாலையைக் கடந்து மறுபக்கம் வந்ததும் என்னை அண்மித்தபடியே மகள் கேட்டாள்.

“அப்பா சேஞ்சு இருக்குது தானே?”

சட்டைப் பைப் பொக்கெற்றிலிருந்து பணத்தை எடுத்தேன். உடன் இருந்த துண்டு விழுந்தது நிலத்தில்... வரும்போது எடுத்த பஸ் டிக்கெட் அது.

“ஓ என்ன விசயம்...”

“டுப்ஸிகேசன் ரோட்டிற்குப் போகவேணும். பஸ்ஸில் போய் நடக்கலாம் தான்... ஒரே வெய்யிலா இருக்கு. காலை யிலையிருந்து கிளாசிலை இருந்தது... எனக்கும் ரயேட்டா இருக்குதப்பா... அதுதான் ஓட்டோ ஒன்றைக் கயர் பண்ணுவமா?”

சிக்னெல்லடிக்குக் கை காட்டினேன். இடது பக்கமுன் வட்டக் கண்ணாடியால் எனது நெஞ்சை உரசியவாறே ஓட்டோ ஒன்று அருகில் வந்து நின்றது.

“எங்க போகணும்?” ஆட்களை இனங்கண்ட சாரதி தமிழிலேயே கேட்டான்.

செல்லவேண்டிய இடத்தைச் சொன்னோம்.

“நூற்றைம்பது” என்றான்.

புணோவியர் ஆ.கூஞ்சினவேலேன் | காவியமாம்... எந்தீர்கள் ஓவியமாம்...

பேரம் பேச நேரமல்ல இது. மிஞ்சி மிஞ்சிப்போனால் பத்து ரூபா குறைத்தான் இல்லை. ஏறி உட்கார்ந்தோம்.

பத்து நிமிடத்திற்குள் சொன்ன இடத்தை வந்தடைந் தோம்.

எமது வரவை ஆவலுடன் எதிர்பார்த்திருப்பது போல அதி நவீன புடவைக் கடை ஒன்று கம்பீரமாகக் காட்சியளித்துக் கொண்டிருந்தது.

உடுப்பிற்கு அதிக பணத்தைச் செலவழித்து விட்டு பிறந்த நாள் செலவுக்கு என்ன செய்யப் போகின்றாளோ என என்மனம் ஏங்கிற்று.

புடவைக் கடைப் பக்கமாக நடந்து கொண்டிருந்தோம்.

இடையில் திடைரெனத் தரித்து நின்றாள் மகள்.

‘இதுதான்’ என தனக்குள் உறுதிப்படுத்தியவாறே படி களால் ஏறியவாறே முதலாம் மாடியை அடைந்தாள். கல்வி நிறுவனம் போல் காட்சியளித்த அக் காரியாலயத்தின் வரவேற்பாளரிடம் சென்று எதையோ கேட்டாள். வலது பக்க நுழைவாயிலை அவளது கை காட்டிற்று.

கதவைத் திறந்தவாறே உள்ளே நுழைந்தோம்.

கைகளில் பெரிய பொதிகளுடன் பலர் வரிசையில் நின்றனர்.

சமாந்தரமாக சென்ற மற்றுமோர் வரிசையில் ஓர் சிலர். அந்த வரிசையில் போய் நின்றாள்.

புனோவியர் ஆகூந்தினவேணன் | காவியமாப்... வினஞ்சின் ஓவியமாப்...

“அப்பாகாசைத் தாங்கோ,” கையை நீட்டியவாறே கேட்டாள்.

புதிதாக வேறு ஏதாவது கற்கை நெறிக்கு தயாராகுகின் றாளா?

எதுவுமே புரியாது மீண்டும் பணத்தை எண்ணி நீட்டி னேன்.

“என்னத்துக்கு பிள்ளை இது?”

“பொறுங்கோப்பா சொல்லுறங்.”

மகளின் முறை வந்தது. பெயர், முகவரி மற்றும் விபரங்களைக் கேட்டார்கள். கூறினாள். முடிவில் பணம் பத்தாயிரத்தை யும் நீட்டினாள். பற்றுச் சீட்டினைப் பெற்றுக்கொண்டாள்.

“யுத்தத்தாலை பாதிக்கப்பட்டு வன்னியிலையிருந்து இடம்பெயர்ந்து முகாம்களிலை தங்கியிருக்கிற அகதிகளுக்கு நிவாரணஉதவி வழங்கிற ஒரு ‘என்.ஐ.ஓ.’ நிறுவனம் அப்பாஇது. இங்கை நாங்கள் பொருட்களாகவோ அல்லது பணமாகவோ எங்கடை உதவிகளை வழங்கலாம். உடனடியாகவே அது அகதிகளுக்குப் போய்ச் சேரும்.”

“அதுக்காக உன்றை பிறந்த நாளுக்கெண்டு நீ ஆசையாக் கேட்ட காசை...”

“அகதிகளுக்கு உதவிசெய்ய காசு தரச் சொல்லிக் கேட்டால்... மிஞ்சி மிஞ்சிப் போனால் நாலைஞ்சு மினறல் வோட்டர் போத்தல்களுக்கும் ஒரு கிலோ சினி அல்லது பருப்புக்கும்

தானப்பா காசு தந்திருப்பியள். பள்ளிக்கூடத்தாலை உதவி செய் யினம் எண்டு தம்பி கேட்கைக்குள்ளையும் அண்டைக்கு அதைத் தானே செய்தனிங்கள்.

எல்லாத்தையும் இழந்துபோய் லட்சக்கணக்கிலை வந் திருக்கிற எங்கடை சனங்களுக்கு அது எந்த மூலைக்கு அப்பா காணப்போகுது? அதுதான் பிறந்தாள் பரிசாக எனக்கெண்டு சொல்லி மனமுவந்து என்றை பெற்றோர் தாற பணத்தை அதே மனப்பூர்வத்துடன் அகதிகளுக்காக நான் கொடுத்திருக்கிறன்.... அவ்வளவுதான் அப்பா!”

மனம் என்னவோ போலிருந்தது. சற்று முன்னர் இருந்த ஏக்கம் இப்போது மனதில் இல்லை. ஏதோவொரு நெருடல் தொண்டைக்குழியை அடைத்தது.

கண்கள் கலங்க... எடுத்த காலடியை முன்வைத்து என் மகளின் பின் தொடர்ந்து நடக்கிறேன்!

- ஞாயிறு தினக்குரல் : 17.05.2009

கோபுரங்கள் சாய்கின்றன...!

“**கொ**ழும்பாலை எப்ப வந்தது?” அஃறினையாய் என்னை விலித்தவரை நோக்கி கால்கள், கால் வட்டமிடத் திரும்புகிறேன்.

இலைகுழைக் கட்டொன்றை இடுப் போடு சுமந்தவாறே கொஞ்சம் கொஞ்சமாய் முது மையை நோக்கி நகர்ந்து கொண்டிருக்கும் பெண் ஒருத்தி அப்பழுக்கற்ற சிரிப்புடன் மேற்குத் தெரு விலிருந்து வந்து கொண்டிருந்தாள்.

“நேற்றுக் காலமை வந்தனான்” என்ற வார்த்தைகளை உதடுகள் தந்தியடித்தாலும் அப் பெண்ணை இன்னாரென இனங்காண்பதிலேயே மூளையம் குறியாயிருந்தது.

“ஆரிது... இளையவரோ? நல்லாவளந்திட்டார்” என் அருகில் நின்ற மகன் மீது அப் பெண்ணின் தீட்சண்யம் மிக்க பார்வை பதிந்த போதுதான்...சட்டென்று சாவித்திரியின்நினைவு என் மூளையில் பதிவிறங்கிற்று.

“ஓ மோம்’ என்றவாறே பற்பசை விளம் பரத்திற்கு ‘மொடல்’ ஆகி படலைப் படிக்கட்டி விருந்து இறங்கி வீதிக்கு வருகிறேன்.

“‘குடும்பமா வந்ததோ?’’ நடந்து வந்து கொண்டிருந்த சாவித்திரி என் முன்னே தரித்து நின்றவாறே கேட்டாள். சுமையுடன் நடந்து வந்ததாலோ என்னவோ அவருக்கு இப்பொழுது மேல்முச்சு, கீழ்முச்சு வாங்கிற்று.

“இல்லை... நானும் இவரும் மட்டும் தான் வந்தனாங்கள். மகருக்கு ‘சீமா’ சோதனை நடக்கிறதாலை அவரும் சாந்தியும் வரேலை...”

“ஓ இப்ப பாதை திறந்ததாலை வருஷக் கணக்கா ஊர்ப் பக்கம் வராதவையனும் வந்து வந்து போயினம்... இனி எப்ப திரும்பப் பயணம்?”

“இரண்டொரு நாளையிலை போக வேணும்...”

“ஏன் கேற்றடியிலை நிக்கிறியள்? வளவுக்கை கொத்தான் இல்லையோ?”

“கேற் பூட்டிக் கிடக்கு... அதுதான் யோசிச்சுக் கொண்டிருக்கிறம்.”

“பொதுவாக அவர் இந் நேரங்களிலை வாசிகசாலைப் பக்கம் தான் போறவர். இனி மைமல் படத்தான் திரும்புவார். அது மட்டிலும் உதிலை நின்டு என்னேயப் போறியள்... என்றை வீட்டை வந்திருந்திட்டுப் பிறகொருக்கால் வந்து பாருங்கோ வன்” என்றவாறே சாவித்திரி என்னை ஏறிட்டுப் பார்த்தாள்.

“சரி...நீங்கள் சுமையோட நிக்கிறனிங்கள்... நடவுங்கோ, நாங்கள் மெல்ல மெல்ல வாறும்” என்று நான் சொன்ன துமே சாவித்திரி விரைந்து சென்று கொண்டிருந்தாள்.

அவள் இரு படலைதூரமும் தாண்டியிருக்க மாட்டாள்.

“ஆரப்பா உந்த ஓல்ட் லேடி” என்றவாறே என்னைப் பார்த்தான் மகன்.

“தம்பி... அப்படி ஒண்டும் அவவுக்கு வயதில்லை. என்னைப்போல இப்பத்தான் காவ்செஞ்சரி அடிச்சிருக்கிறா... இன் னுஞ் சொல்லப்போனால் இவ என்றை கிளாஸ் மேட்.”

“காண்ட் பிலீவ்... தலையெல்லாம் முழுக்க நரைச்சு, ஆளுக்கு வயது ஐம்பதுதான் எண்டு சொல்லவே ஏலாது, அப்பா.

சாவித்திரி இப்போ எம்மை விட்டு வெகுதூரம் விலகி மூத்ததம்பி வாத்தியார் வீட்டு முடக்கடிக்குச் சென்று விட்டாள்.

ஏழு வருடங்களுக்கு முன்பு ஐயாவின் செத்தவீட்டிற் கென வந்திருந்தபோதுதான் கடைசியாக நான் சாவித்திரியைச் சந்தித்தேன்.

சடங்குகள் எல்லாவற்றையும் முடித்து விட்டு வந்து சாவகாசமாக நான், தங்கை தேவிகா வீட்டுக் கூடச் சுவரில் சாய்ந்திருந்த ஒரு மாலைப் பொழுதில் தான் சாவித்திரி என்னுடன் வந்து கதைத்தாள். அப்பொழுது அவளது முந்தானையைப் பற்றிப் பிடித்துக்கொண்டு எட்டு, மிஞ்சிப்போனால் ஒன்பது வயது மதிக்கத்தக்க பையன் ஒருவன் நின்றான்.

தனது புருஷன் சிவலிங்கம் கூட்டுறவுச் சங்கத்தில் முகாமையாளராகப் பணிபுரிவதாகவும், ஆணும் பெண்ணுமாக மூத்த இரு பிள்ளைகளும் ரவுண் கல்லூரிகளில் படிப்பதாகவும் ‘இந்தப் பால்குடி எங்கடை பள்ளிக் கூடத்திலைதான் படிக்குது’ என்றும்

சொன்னாள்.

“உங்கடை ஜயாவோடை இவன் வலு வாரப்பாடு. கொஞ்ச நாளாக இங்கிலிஷ் பாடமும் சொல்லிக் குடுத்தவர். உங்களைப் பற்றி ஜயா இவனுக்கு நிறையச் சொல்லியிருப்பார் போலை. உங்களைப் பார்க்க வேணுமென்டு அடம்பிடிச்சுக் கொண்டு நின்டான். அதுதான் கூட்டிக் கொண்டு வந்தன்.”

அதற்கு மேல் அன்றைய சம்பவங்கள் அவ்வளவாக இப்போது என் நினைவுக்கு வரவில்லை. ஆனால், தன் பொது நிறத்திற்கு ஏற்றாற்போல் ‘ஸெல்ட் புனை’ கலரில் சாவித்திரி ‘நெலெக்ஸ் சாரி’ உடுத்தி வந்ததும், உடல் மொழிகளுடன் கூடிய அவளது உரையாடல்களும் இன்னும் என் கண்களில் நிழலாடு கின்றன.

அதன் பிறகு எப்போதாவது ஊரிலிருந்து கொழும்பிற்கு வரும் எவராவது சாவித்திரி பற்றிக் கதை தொடுத்தால் அந்த ‘ஸெல்ட் புனை’ கலர் நெலெக்ஸ் சாரியிலேயே அவள் என் நினை விற்கு வருவாள்.

அத்தகு இலட்சணமாய் இருந்த சாவித்திரியா இவள்?

‘நெஞ்சிருக்கும் வரை’ திரைப்படத்தில் வரும் கே.ஆர். விஜயாவை நினைவூட்டும் முத்துப்பல் சிரிப்பும், குழிவிழும் கன் னங்களும் இவளை விட்டு எங்கே தொலைந்து போயிற்று?

தலையெல்லாம் நரை விழுந்து, முகம் அதைத்து, நடை தளர்ந்து.... காலங்கள் மனிதர்களின் கோலங்களை எவ்வாறு உருக்குலைத்து விடுகிறது?

எங்களூர் பள்ளிக்கூடத்தில் அரிவரியிலிருந்து ஏழாம் வகுப்பு வரை சாவித்திரி என்னுடன் தான் படித்து வந்தாள். ஆறாம், ஏழாம் வகுப்புக்களில் எல்லாம் எனக்கு நேரே முன் வாங்கிலில் பரமேசுவும் அவருக்கு தொண்ணாறு பாகை முன் நால் சாவித்திரியுமாக ஒரு நேர் கோட்டில் நாம் அமர்ந்திருந்தது இப்போதும் எனக்கு நன்றாகவே நினைவில் இருக்கிறது.

முன்னுக்கும் பின்னுக்குமாக இருந்தாலும், சாவித்திரி யும் பரமேசுவும் இணைபிரியாதே இருந்தார்கள். ‘ஓண்டுக்குப்’ போவதாக இருந்தாலும் இருவரும் ஒன்றாகவே செல்வார்கள்.

ஏழாம் வகுப்பில் படித்த போதிலாகத்தான் இருக்க வேண்டும். ஒருநாள் சங்கீத பாடநேரம், வகுப்பிற்கு சங்கீத ரீசர் வந்து பாடமெடுக்கத் தொடங்கி ஐந்தாறு நிமிடங்களுக்குப் பிறகே சாவித்திரியும் பரமேஸ்வும் வகுப்பறையை நோக்கி தீனி யைக் கண்ட கோழிக்குஞ்சுகள் போல் குடுகுடுவென ஓடிவந்து வாசலில் நின்றார்கள்.

கரும்பலகையில் ஏதோ ஒரு கீர்த்தனையை எழுதி விட்டு திரும்பிய ரீசரின் முட்டைக் கண்களில் முழுசிக்கொண்டு வாசலில் நின்ற இருவருமே முதலில் பட்டார்கள்.

“வாருங்கோ, சூலமங்கலம் சகோதரிகளே எங்கை கச் சேரி வைச்சப்போட்டு வாறியள்?” என ரீசர் தனது வெண்கலக் குரலில் மிகச் சாதாரணமாகத்தான் கேட்டா.

வகுப்பு முழுவதும் விழுந்து விழுந்து சிரித்தது. ஐயர் வீட்டு விமலா மேசையிலும் அடித்துச் சிரித்ததை சற்குணம் கண்டு விட்டான்.

“சங்கீதம், சங்கதியள் எல்லாம் தனக்கு மட்டும் தான்

தெரியும் எண்டு விமலாப் பிள்ளைக்கு ஒரு நினைப்பு'' என்றான் சற்குணம் மிகுந்த கடுப்புடன்.

சற்குணம் சொன்னது சிரிப்பொலிகளையும் கிழித்துக் கொண்டு விமலாவின் முன்வரிசைவரை கேட்டிருக்க வேண்டும். விமலா தன் கழுத்தை தொண்ணாறு பாகையால் திருப்பி சற்கு ணத்தை முறைத்துப் பார்த்ததிலிருந்து அதனை உணர முடிந்தது.

சாவித்திரி மீதான தனது 'கெமிஸ்றியை' சற்குணம் வெளிக்காட்டிய முதல் சந்தர்ப்பம் அதுவெனத்தான் நினைக்கி ரேன்.

இந்த விடயம் எங்கள் வகுப்பருகே பத்தாம் வகுப் பில் படித்த ஆதவன் அண்ணா ஆக்கரூக்கும் சற்றுக் கசிந்திருக்க வேண்டும். பின்னேரங்களில் கோயிலடியில் கிளித்தட்டு விளையாடும்போது சற்குணத்தை அவர்கள் 'சத்தியவான்' என அழைக்க ஆரம்பித்ததன் பின்பே அது எமக்கு உறுதியாயிற்று.

பின்னாட்களில் நாம் 'ஓ லெவல்' படிக்கும்போது சொந்தப் பெயர் வழக்கொழிந்து அநேகமாக சற்குணம் 'சத்தியவான்' எனவே அழைக்கப்படலாயினான். பள்ளிக்கூடத்தடியில் கடைவைத்திருக்கும் ஆறுமுகப்பா கூட சற்குணத்தை ஓர் இரு தடவைகள் 'சத்தியவான்' எனக் கூப்பிட்டதும் என் நினைவிற்கு வருகிறது.

சத்தியவான் எனும் பெயரையே அவன் தனக்கு அர்த் தப்படுத்தி விடலாம் என்ற ஜயம் அவனது குடும்பத்தினருக்கு ஏற்படவே அட்வான்ஸ் லெவல் எடுத்தது பாதி எடுக்காதது பாதி யாக சற்குணம் கண்டாவுக்கு 'பைக்' பண்ணப்பட்டான்.

அட்வான்ஸ் லெவல் சித்திபெற்றிருந்தும் பல்கலைக் கழகப் பிரவேசம் எட்டாக் கணியாகவே, கணக்கியல் கற்கவென நானும் கொழும்புக்கு வந்து விட்டேன்.

“ஓண்டுக்கும் வழியில்லாததுகள் வளவிலை என்ன சம்மந்தம்?” எனச் சற்குணத்தின் தகப்பன் ‘சுடுதண்ணி’ சண் முகத்தார் தன் செயலுக்காக வியாக்கியானம் கூறித்திரிந்ததாக அக்காலங்களில் கொழும்பிற்கு வரும் நண்பர்கள் சொல்வார்கள்.

“அப்பாஎன்ன பிளாஷ்பேக்கா?” மகனின் குரல் கேட்டு நினைவு திரும்புகிறேன்.

எனது பலங்களையும் பலவீனங்களையும் எனது மகன் துவாரகன் நன்றாகவே அறிந்து வைத்திருக்கின்றான்.

“எப்பிடியப்பா நாப்பது வருடத்துக்கு முந்தின நினைவு களையெல்லாம் உங்களாலை இவ்வளவு அச்சொட்டாக இரை மீட்க முடிகிறது?” நானென்முதும் கதைகளைப் படித்துவிட்டு முன்பொருநாள் மகன் தான் என்னைக் கேட்டிருந்தான்.

“உள்ளத்து உணர்வுகள் எழுப்பும் சம்பவங்களை நாம் எளிதில் மறந்துவிடமாட்டோம். அந்த வகையிலை இளமைக் காலத்து இந்த நினைவுகள் எல்லாம் கடைசி மட்டிலும் எங்க ஜோடை கூட வரும் தம்பி” என்பேன் நான்.

“யேஸ் மை டியர், என்ன செய்வம்?” இப்போது மகனைப் பார்த்துக் கேட்கிறேன்.

“எவ்வளவு நேரமெண்டப்பா இதிலை வெயிட் பண்

னிக்கொண்டு நிற்கிறது... மாமா இப்ப வருவாரோ என்னவோ? அதுக்கிடையிலே... அந்த லேடி வீட்டுக்கும் ஒருக்கால் போட்டு வருவமோ?"

மகனின் அபிப்பிராயம் அர்த்தமானது போல் தென் படவே உந்துருளியை உருட்டியவாறே சாவித்திரி வீட்டுப் பக்கமாக நகர்ந்து கொண்டிருந்தோம்.

உந்துருளியைப் போலவே நான் கடந்து வந்த காலங்களும் மனதுள் உருண்டுகொண்டிருந்தது.

நான் பிறந்து வளர்ந்த இந்த வீட்டிலிருந்து தொடங்கி கூப்பிடு தூரத்தில்... முத்ததம்பி வாத்தியார் வீட்டு முடக்கு இலந்தை மரத்தடியில் முடிவடையும் இத் தெருக் குருமணவில் நானும் ரவிச்சந்திரனும் உரக்கச் சத்தமிட்டவாறே கிட்டியும் புள்ளும் விளையாடிய நாட்கள் எத்தனை? மாரி காலங்களில் இடுப் பளவில் மிதந்துவரும் மழை வெள்ளத்தில் அம்மாவின் அர்ச்சனைகளுக்கு மத்தியிலும்... எங்கள் வீட்டு வாசல் வெளிக் குந்தில் இருந்தவாறே அக்காவும் நானுமாக... கடதாசிக் கப்பல் விட்டு விளையாடிய நினைவுகள் ஒன்றா இரண்டா...?

அக்காவுக்குச் சீதனமாக இந்த வீட்டைக் கொடுத்த பின்னர் தங்கை தேவிகாவுக்காக முன்வளவில் முன்னர் சரவணை குடியிருந்த மேட்டுநிலத்தில் வீடுகட்டி ஜயாவும், அம்மாவும் கூடவே இருந்தார்கள். சில ஆண்டுகளில் என் பெற்றோரும், இடையில் அநியாயமாக இளவயதில் நோயற்று அக்காவும் அடுக்கடுக்காய் இறந்த பின்னர், தேவிகாவும் ஆசிரியப் பணியில் அவ்வப்போது மாற்றலாகித் தன் குடும்பத்தோடு வேறிடம் சென்றுவிட இப்போ... நான் வளர்ந்த இத்தெருவில் என் சொந்தமென்று சொல்ல அத்தானைத் தவிர வேறொருமே இல்லை யென்றாகி விட்டது.

அக்காவின் பிள்ளைகளும் கல்வி தொழில் என தலை நகர் சென்ற பின்னர் இப்போது அத்தான் மட்டுமே தனியாக இங்கு. அவரைக் காண்பதற்காகவே கேற் வாசலில் நானும் மகனு மாகக் காத்துக்கொண்டிருந்தோம்.

அக்காவின் ஆட்டத் திவசக்திற்கு வந்துசென்ற பின்னர் ஐந்தாண்டுகள் முழுமையாகக் கழிந்த நிலையில் இப்போதுதான் எங்களுரப் பக்கம் வந்திருக்கிறேன்.

இற விடயங்கள் பல இருப்பினும் இம்முறை நான் ஊர் வருவதற்கு பிரதான காரணி ஒன்றும் இருந்தது. நாட்டு நிலை சரிவந்தால் மகனை ஓலைவலிற்கு ஊரில், நான் படித்த கல்லூரி யில் சேர்ப்பித்துப் படிப்பிக்க வேண்டும் என்ற எனது நீண்ட நாட்கனவை நனவாக்குதலே அது. இதிலுள்ள சாதக பாதங்களையெல் லாம் நானும் சாந்தியும் பத்துப் பதினெண்஠ு நாட்கள் இரவிரவாக யோசித்து இறுதியாக கல்லூரியில் மகனைச் சேர்ப்பித்து அருகில் வசிக்கும் தங்கை தேவிகாவின் வீட்டில் அவனைத் தங்கவைப் பதாக முடிவெடுத்தோம்.

ஊர் வந்து சேர்ந்து நாட்கள் இரண்டு கழிந்து விட்டன. வீட்டுக்கு வீடு விசிட் பண்ணியதில் இந்த இரு நாட்களும் இரு விநாடிகளாகப் பறந்து விட்டன. நாளை திங்கட்கிழமை, நாளும் நல்ல நாள். மகனது விடயமாக கல்லூரி அதிபரைக் காலை யிலேயே சென்று சந்திப்பதாகத் திட்டம்.

இப்பொழுது மூத்ததம்பி வாத்தியார் வளவடிக்கு வந்து விட்டோம். வாத்தியார் வளவிலுள்ள மூன்று மக்களது வீடுகளில், மூத்த இருவரது வீட்டு முற்றங்களும் சிறு சிறு பற்றைகளுடன் காடு பத்திக் கிடந்தன. சின்ன மகளது வீட்டுக் கதவு மட்டும் மெல்லத் திறந்து கிடந்தது. மூத்த இருவரும் ஜரோப்பிய நாடுகளுக்குச்

சென்றுவிட்டதாக எப்போதோ சாந்தி சொன்னதாக ஞாபகம். சின்னமகள் இப்போது எங்களூர் பள்ளிக்கூடத்தில் ஆங்கில ஆசிரியையாம். அண்மையில்தான் யாரோ சொன்னார்கள். இல்லாவிடின் அவவும் கனடா அல்லது லண்டன் என ஏதோ ஒரு நாட்டிற் குச் சென்றிருக்கக் கூடும்.

இப்போது முடக்கடிக்கு வந்து விட்டோம். என் பள்ளிக் காலங்களில் காஞ்சனாவுக்காக ரவிச்சந்திரன் கல்லெறிபட்ட அதே இலந்தை மரம். யார் எங்கு புலம்பெயரினும் 'சொந்த ஊரே சொர்க்கம்' என்பதுபோல, மாறாத அதே கம்பீரத்துடன் காட்சியளித்தது.

மரத்தினை உரசியபடியே அதே குச்சொழுங்கை... அறுக்கைகளாக இருந்த அலம்பர் வேலிகள் எதுவுமேயற்று முழு நிர்வாணமாய்... அப்பால் தட்டை வடை சுட்டு விற்ற பெத்தாத் தையின் குடிசைகளும் மாலும் சிதைந்துபோய் கேட்பாரற்றுக் கிடந்தன.

முடக்கின் தெற்குப் புறமாக சலவைத் தொழிலாளர் குடியிருப்புப் பக்கமாக எனது பார்வையைச் செலுத்துகிறேன். வரி சையாக எல்லா வளவுகளுமே நிசப்தமாக இருந்தன. நாலைந்து வீடுகள் தள்ளி பள்ளிக்கூடப் பக்கமாக யாரோ புது முகங்கள் என்னையும் மகனையும் முழுசாக விழுங்கி விடுமாப்போல் பார்த்த வண்ணம் நின்றார்கள்.

ஆளுக்கொன்றாகக் கொண்டு வந்த இரு உந்துருளிகளை யும் இலந்தை மரத்தடியில் 'ஸ்ராண்ட்' போட்டு நிறுத்திவிட்டுத் திரும்பியபோது "உள்ளை வாங்கோ" என்றவாறே படலையடியில் வந்து நின்றாள் சாவித்திரி.

"முன்னை மாதிரியில்லை. கள்ளர் காடையரின்றை தொல்லையள் இப்ப இஞ்சை கூட. சைக்கிள்களை வெளியிலை

விடாதையுங்கோ. உள்ளெகொண்டு வாங்கோ' சாவித்திரி கூறவே வாசல்படிகளால் உந்துருளிகளை இறக்கி வளவிற்குள் நுழைகின்றோம்.

பின்னேரங்களில் பெத்தாத்தை வளவுக்கு விளையாடச் சென்ற அந்த நாட்களில் சாவித்திரி வீட்டிற்கும் நாள் தவறாது நான் வருவதுண்டு. அப்போது ஓரறையுடனும் ஒத்தாப்புடனும்தான் அந்த வீடு அமைந்திருந்தது. பண்யோலைகளால் வேயப்பட்ட அடுப்படிக் கொட்டில் கூட கோடிப்புறமாக எங்கோ இருந்ததா கவே ஞாபகம்.

ஆனால், இப்போது எல்லாமே புதிய தோற்றங் காட்டின. முன்தினம் குடிபுகுந்ததைப் போன்ற நவீன ரக வீடொன்று எமது விழித்திரையினை அலங்கரித்துக் கொண்டிருந்தது. ‘வெல்கம்’ என வருவோரை வரவேற்றுக் கொண்டு முன் நுழைவுப் புறத்தே வாசல் கதவற்ற ஒரு சிறிய கூடம். அதனோடு கைகோர்த்துக் கொண்டு ஒரு சிறு அறை. முற்கூடத்தை ஊடறுத்தவாறே நுழைந்தால் இரு அறைகளுடன் கூடிய பெரியதொரு கூடமும் தெற்கே பார்த்தபடி சமையலறையும்.

எல்லா வீட்டையும் போலவே ஒரு செட் பிளாஸ்டிக் பின்னலினாலான மரக் கதிரைகளும் கூடவே பளபளக்கும் சில பிளாஸ்டிக்கிலான கதிரைகளும் காட்சி அலுமாரியும், அதன்மேல் சிகரம் வைத்தாற் போல் சமதளத்திறை தொலைக்காட்சிப் பெட்டி யுமாக கூடம் நிரம்பியிருந்தது. முன்னறையிலிருந்தவாறே புத்தம் புதிய கணினி இயந்திரமொன்று ஆடும் திரைச்சேலைகளினாடு எமக்கு 'அழகுகாட்டிக்' கொண்டிருந்தது.

காலடி கொண்டு அளந்து வைத்தாற் போல் கூடத்தின் நடுக்கொள்ள ஸ்சிசெயர் ஒன்று இருந்தது. அதில் தனதுடலை மூன்றாக மடித்துப் படுத்திருந்தார் சாவித்திரியின் கணவர் சிவ

லிங்கம்.

“இவரை ஆரெண்டு தெரியதே உங்களுக்கு?” சாவித் திரியின் குரல் கேட்டு அரைத் தூக்கத்தில் இருந்த சிவலிங்கத்தார் திடுக்குற்று எழுந்து சில வினாடிகள் என்னையே ஏறிட்டுப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்.

“ஓ! எழுத்தாளர்...” என்றவாறே ஊருடன் கூடிய எனது பெயரையும் அழகு தமிழ் உச்சரிப்பில் உரக்கச் சொன்னார்.

கதைப்பதற்கு வசதியாக சிவலிங்கத்தாரின் அருகிலி ருந்த பிளாஸ்டிக் கதிரைகளில் நாம் அமர்ந்துகொண்டோம்.

“பிரசர், நெஞ்சுவருத்தம் அது இது என்டு இவற்றை பாடும் இப்ப படுக்கையிலைதான். வேலை ஒண்டும் செய்யே லாது. யூனியனிலை இருந்து பென்சன் எடுத்ததற்குப் பிறகு கொஞ்சக்காலம் ரவுணிலை புடவைக் கடை ஒன்றிலையும் வேலை செய்தவர். அங்க சம்பளம் ஒழுங்கா இல்லாததாலை அதையும் விட்டுவிட்டு வீட்டோடைதான் இருந்தவர். போன வருசம் நெஞ்சுக் குத்தொண்டு வந்து பெரியாஸ்பத்திரியிலை மூண்டு கிழ மையாய்ப் படுத்திருந்தவர். அதுக்குப்பிறகு ஆள் அவ்வளவாக வெளிக்கிடுறதும் இல்லை, வீட்டோடைதான்.”

சாவித்திரி சொல்லிக்கொண்டிருந்தாள். பத்துப் பதி ணைந்து தினங்களாகச் சவரம் செய்யப்படாத சிவலிங்கத்தாரது முகத்தைப் பார்த்தவாறே நான் சகலதையும் செவிமடுத்துக் கொண்டிருந்தேன்.

“கிட்டடியிலைதான் வீடு புதுசாக் கட்டி முடிச்சிருக்கிற யள் போலை...” வீட்டு முகட்டை ஒரு தரம் நோட்டமிட்டவாறே

சிவலிங்கத்தாரைப் பார்த்து உரத்த குரலில் கேட்டேன்.

“எண்பத்தைஞ்சிலே போட்ட அத்திவாரம் பையப் பைய சுவரெழுப்பி முகட்டோடு போட்டு முடிய சண்டை தொடங்கிச்சுது. அதாலை சீமெந்தும் வரத்தில்லாமல் போச்சுது. பிறகு போன ஐப்பசி கார்த்திகையிலை சீமெந்து வந்ததுக்குப் பிற குதான் பூச்சு வேலைகள் எல்லாம் முடிச்சுப் பெயின்ட் அடிச்சம். அதுதான் வீடு புத்தம் புதுசாத் தெரியுது. நறுவிலித் திடலிலை இருந்த அஞ்சுபரப்புக் காணியையும் வித்துத்தான் எல்லாத்தையும் செய்து முடிச்சம். இனி மூத்தவை ரண்டுபேரும் கம்பசிலை படிக் குதுகள். அதுகளிட்டைக் கூடப் படிக்கிற பொடிபெட்டையள் வாறதாலை படிப்புச் செலவோடை செலவாக இந்த தளபாடங்களையும் வேண்டிப் போட்டம். இந்த ரீவியும் கொம்பியூட்டரும் என்றை நடுவில் தம்பி சுவதியாலை வரக்குள்ளை கொணர்ந்தது.” சிவலிங்கத்தாரிடம் நான் கேட்ட கேள்விக்கு படபடவென்று சாவித்திரியிடமிருந்து பதில் வந்தது.

“இவரோட்டப் பெடியன் ஒருவர் உங்களுக்கு இருந்தவரெல்லோ? ஜயாவின்றை செத்தவீட்டு மூட்டம் வந்தபோது கண்டன்... அவர் இப்ப...” கதிரையில் சாய்ந்திருக்கும் என் மகனைக் காட்டியவாறே இப்போது சாவித்திரியை பார்த்து உசாவுகிறேன்.

பரி பூரண அமைதி.

சாவித்திரி கற்றாணாய் நின்று கொண்டிருந்தாள்.

“அவரை மாமன்... அதுதான் இவவின்றை தம்பி இளையவன்... திருகோணம்லையிலை தன்னோடை வைச்சுப் படிப் பிக்கிறான். இந்த மார்கழிக்கு ‘ஓ லெவல்’ சோதனை எழுதப் போறார்.” நாடியைத் தடவியவாறே இப்போது சிவலிங்கம் பதி

வுரைத்தார்.

“இவர் இப்ப எத்தினையாம் வகுப்புப் படிக்கிறார்?” முந்தானையால் தனது முகத்தினை ஒத்தியவாறே சாவித்திரி கேட்டாள்.

“இனி ஆண்டு பத்து, அதுதான் ஊரிலை எங்கடை கொலிஜிலை சேர்த்தால் என்ன எண்டு யோசிக்கிறம்.”

“அப்ப இனி எல்லாரும் ஊரோட வாற நோக்கமோ?”

“இல்லை... மகள் ‘சீமா’ கொழும்பிலைதானே படிக் கோணும். இனி எனக்கும் அங்கைதானே வேலை. மாற்றமென்டு ஒண்டும் எடுக்கேலாது. அதாலை சாந்தியும் ஊருக்கு வரேலாது தானே... கொஞ்ச நாளைக்கு இவரை என்றை தங்கைச்சி தேவி காவோடை ரவுணிலை தங்கவைச்சுப் படிப்பிக்கலாம் எண்டு நினைக்கிறம்.”

சட்டென்று ஏதோ சொல்ல வாயேடுத்த சாவித்திரி; “சரி, சரி நீங்கள் கதைச்சுக் கொண்டிருங்கோ...” என்று கூறிய வாறே அடுக்களைப் பக்கமாகச் சென்றாள்.

“எங்கடை ஊர்க் கலாசாரத்தை கந்தபுராணக் கலாசார மென்டு எங்கடையாக்கள் முன்னை சொல்லிப் பெருமைப்படு வினம். இப்ப பார்த்தியள் எண்டால் எல்லாஞ் சீரழிஞ்சு எல்லை மீறிக்கொண்டு போகுது. வெளியிலை சொல்ல முடியாத வெட்கக் கேடான விசயங்கள் எல்லாம் இப்ப இஞ்சை நடந்துகொண்டிருக்குது. பத்திரிகையிலை பாதிச் செய்திகள்தான் வெளியிலை வருகுது. இளம் பிள்ளைகளின்றை, குறிப்பாக பள்ளிக்கூடங்களிலை படிக்கிற பெடி பெட்டையளின்றை வாழ்க்கையே பாழாய்ப்போன

எத்தனை சங்கதிகள் இப்ப இஞ்சை மூடி மறைக்கப்படுகிறது தெரியுமே? முன்னை எண்டால் கேள்வி கேட்க ஆட்கள் இருக்கினம் எண்டு மனதிலை எல்லாருக்கும் ஒரு பயம் இருந்தது. அதாலை ஒரு கட்டுப்பாடு இருந்தது. ஆனால், இப்ப...'' நீண்ட பெருமூச்சு விட்டவாறே சிவலிங்கத்தார் சொல்லி முடித்தார்.

பதிலுக்கு என் கருத்தினையும் கூற நான் வாய்திறக்க முன்னரே ஆவேசம் வந்தவர்போல் அவரை தொடர்ந்தார்.

“அப்பிடிப் பிரச்சினைகள் ஒரு பக்கம் இருக்க... மற்றப் பக்கமாக ஏதோதங்களுக்கு கூடுதல் சுதந்திரம் கிடைச்சதுபோல்... பிள்ளைகளின்றை நடவடிக்கைகளும் இருக்கிறது பாருங்கோ. வெங்காயம், புளுக்கொடியல், செத்தல் மிளகாய் எண்டு தங்கடை விளைபொருட்களை அடிமாட்டு விலைக்கு வித்தாவது எல்லா ரும் வீடுகளிலை ஹவியும், சீடி பிளேயரும் வாங்கி வைச்சிருக்கினம். இனித் தாய், தேப்பன் வீட்டிலை இல்லாத நேரங்களிலை கூட்டாளிமாரோடை சேர்ந்து சீடிபிளேயரிலை அவை போட்டுப் பார்க்கிற படங்களின்றை விசித்திரத்தையெல்லோ கேக்க வேணும். பிள்ளையள் கேட்குதுகள் எண்டு பெற்றாரும் விலை தலையைப் பாராமல் செல்போனை வேண்டிக் குடுப்பினம். அதை வைச்சுக்கொண்டு அவையள் பண்ணுகிற திருகு தாளங்கள்... வாய் திறந்து சொல்லேலாது... படிப்பிலை கரிசனை கொண்டு படிக்கிற பிள்ளையள் தங்கட பாட்டிலை படிக்குதுகள். இல்லை அழியத்தான் வேண்டுமென்டு அடம்பிடிக்கிறதுகள் எவ்வளவுதான் பெற்றார் சொல்லியும் குறுக்காலைதான் போகுதுகள்” உணர்ச்சிவசப்பட்டவராக சிவலிங்கத்தார் வார்த்தைகளை உதிர்த்தவண்ணம் இருந்தார்.

இச் சம்பவங்களால் இவரும் ஏதாவது பாதிப்பிற் குள்ளாகி இருப்பாரோ என்று எனது மனம் எண்ணிக்கொள்கை

யில், தட்டை வடைகளையும் தேநீர் குவளைகளையும் தட்டில் ஏந்தியவாறே சாவித்திரி வந்து என் முன்னால் நின்றாள்.

வலது கையில் ஆவிபறக்கும் குவளையையும் இடது கையில் இரு வடைகளையும் நான் எடுத்ததும் மகனருகே சென்று அவனது சொக்கைத் தடவிவிட்டு தட்டினை அவன் முன்னால் நீட்டியவாறே சாவித்திரி என்னிடம் சொன்னாள்;

“இந்த அருமந்த பிள்ளையை இங்கை தனியப் படிக்க விடுகிறது அவ்வளவு உசிதமா எனக்குப் படேலை.”

“ஏன் பொத்திப் பொத்தி வளர்த்ததாலை பிரிஞ்சி ருக்க மாட்டார் எண்டு சொல்லுறியளோ?” அப்பாவியாக நான் கேட்டேன்.

“அதில்லைப் பிரச்சினை. இவ்வளவு நேரமும் என்ற மனுசன் சொன்ன விசயங்களுக்கு மேலாலை இன்னொரு உண்மையையும் சொன்னால் தான் அதின்றை தாற்பரியம் உங்களுக்கும் புரியும்” தட்டினை அருகிலிருந்த ரீப்போ’வில் வைத்த வாறே சாவித்திரி தொடர்ந்தாள்.

“இவர் இப்ப சொன்ன அவ்வளவு குளப்படியையும் எங்கடை இளையவன் செய்ததாலைதான் இப்ப மாமன் திருகோணமலையிலை கொண்டுபோய் வைச்சுப் படிப்பிக்க வேண்டி வந்தது. கடைசிப்பிள்ளைகளுக்குப் பிறகு பிறந்த பிள்ளையெண்டு, நீங்கள் சொன்னமாதிரி பொத்திப் பொத்தி வளர்த்தம். கேட்டதெல்லாத்தையும் வாங்கிக் கொடுத்தம். கூடாத கூட்டத் தோடை கூடி பிள்ளை பழகாத பழக்கமெல்லாம் பழகி...” மேற் கொண்டு வார்த்தைகளை முடிக்க முடியாது... திணறியவாறே... சாவித்திரி கதிரையொன்றில் அமர்ந்துகொண்டாள்.

இதமாக என் தொண்டை வழியே இறங்கிக் கொண்டிருந்த பால்தேநீர் புரைக்கேறுமாப்போல் இருந்தது. அருளாமல் என் உச்சியில் தட்டி ஒருவாறு என்னைச் சுதாகரித்துக் கொண்டேன்.

“போனவருசம் இவரைப் பெரியாஸ்பத்திரியிலை நான் மூண்டுகிழமை வைச்சிருந்த மூட்டம்தான் இத்தினை கூத்தும் நடந்திருக்கு. மூத்தவன் ஒருநாள் கம்பேசாலை திடையிலை வரைக்குள்ளை தான் தம்பிப்பிள்ளையின்றை கள்ளம் பிடிபட்டுது. உடனை அவன் மாமனுக்கு அறிவிக்க அவன் வந்து நாலுசாத்துச் சாத்தி பள்ளிக்கூடத்திலை சேட்டிபிக்கெட்டடையும் உடனையே எடுத்துக்கொண்டு ஆளையும் கையோடை கூட்டிக் கொண்டு போட்டான்” மூச்சு விடுவதை மறந்தாற்போல் சாவித்திரி சொல்லிக் கொண்டே சென்றாள்.

“இப்ப அங்கை மாமன்றை கட்டுப்பாட்டிலை இருந்து ஒழுங்காய்ப் படிக்கிறாராம். ஒவ்வொரு நாளும் மாலைக்கை ‘ஸ்கைப்பிலை’ எடுத்து என்னோடையும் இவரோடையும் கதைப்பார்.”

சாவித்திரி சொல்லி முடிக்கையில் ஈசிச் செயரை விட்டு மெதுவாக எழுந்த சிவலிங்கத்தார் அரையை விட்டு நழுவப் பார்த்த சாரத்தை இறுக்கிக் கட்டியவாறே தாண்டித் தாண்டி கோடிப்பக்கமாகச் சென்றுகொண்டிருந்தார்.

முனைப்புடன் இருந்து சகலதையும் கவனித்துக்கொண்டிருந்த மகன்தன் வாயை என் காதோரமாக வைத்து “மாமா வந்திருப்பார். இனிப் போவமோ அப்பா?” என்றான்.

“என்னவாம் இவர்? இவரைப் பார்க்கைக்குள்ளை

ஏழெட்டாம் வகுப்பிலை படிக்கைக்கை நீ இருந்தமாதிரியே இருக்கிறார்...” என்று சொல்லியவாறே சாவித்திரி என் பக்கமாக வந்து மெதுவாகச் சொல்கிறாள். “நான் அப்ப சொல்ல அயர்த்துப் போனன். உன்றை பிரண்ட் சற்குணத்தார் கண்டாவிலை இருந்து குடும்பமாக வந்திருக்கிறாராம். போனமாதக் கடைசியிலை எங்கடை வீட்டையும் வந்திருந்தார். நாங்கள் விரும்பினால் எங்கடை பிள்ளையருள்ளை படிப்புச் செலவுகளுக்கு தான் ஏதா வது உதவி செய்யலாம் என்டு சொன்னார். ‘நோ தாங்ஸ்’ என்டு சொல்லி ஆளை அனுப்பி வைச்சம்.”

பதிலுக்கு நான் ஏதோ சொல்ல வாயெடுக்க “எப்படி கொழும்பு வாழ்க்கைச் செலவுகள்” என்று கேட்டவாறே சாவித்திரி மீண்டும் தனது இருக்கையில் சென்று அமர்ந்துகொண்டாள்.

“அது சொல்லி மாளாது. இவரை இங்கை படிப்பிக்க வெளிக்கிட்டதுக்கு அதுவும் ஒரு காரணம்...” என்று நான் சொல்லிக்கொண்டிருக்கும்போது செருமியவாறே சிவலிங்கத் தார் கூடத்துள் நுழைந்துகொண்டு இருந்தார்.

“இவற்றை ஈ.பி.எப்.ஐ. பாங்கிலை போட்டு வைச்சு அந்த மாத வட்டியிலைதான் எங்கடை வாழ்க்கை ஓடுது. அது பத்தாததுக்கு ஆடு, மாடுகளும் வளர்க்கிறம். கோடிப்புறமாக ஒரு கோழிப் பண்ணையும் போட்டிருக்கிறம். ஏதோ சீவியம் போய்கொண்டிருக்குது... பொடியளின்றை படிப்புச் செலவுக்குத் தான் கொஞ்சம் கடன்பட்டிருக்கிறம். இன்னொரு விசயமும் சொல்ல மறந்திட்டன். எங்கடை பரமேஸ் இப்ப லண்டனிலை எல்லோ இருக்கிறாள். இவர் சுகமில்லாமல் இருந்ததுக்குப் பிறகு அடிக்கடி என்னோடை ‘ஸ்கைப்பிலை’ கதைக்கிறவள். முத்த வளின்றை படிப்பு முடிஞ்சதுக்குப் பிறகு ஸ்ரூடன்ஸ் விசாவுக்கு அப்பிளை பண்ணச் சொன்னாள். தாங்கள் ஸ்பொன்சர் பண்ணியி

னமாம்... அப்படி அவள் சொன்னது எங்களுக்குப் பெரிய நிம்மதி யாகவும் தெம்பாகவும் இருக்குது.”

சில நிமிடங்கள் நிசப்தமாகக் கழிந்தன.

“அப்ப நாங்கள் போட்டு வரப்போறம்” இருவரும் எழுந்து வாசலை நோக்கி நடந்தோம். சாவித்திரியும் சிவலிங் கத்தாரும் எங்கள் பின்னால் வாசல்வரை வந்து கொண்டிருந்தார்கள்.

உந்துருளிகளை உருட்டியவாறே தெருவில் இறங்கி ணோம். அநேகமாக தெருவில் இப்போது சனநடமாட்டம் அடங்கியிருந்தது. கூடவே என் மனதில் ஓர் தீர்மானமும் உறுதியாகி யிருந்தது.

உந்துருளியில் ஏறி இருக்கையில் அமர்ந்து ‘பலன்ஸ்’ எடுத்து பெடலை மெதுவாக மிதிக்க ஆரம்பித்தேன். உந்துருளி மெதுவாக நகர்ந்து கொண்டிருந்தது. தன்னிச்சையாகத் திரும்பிப் பார்க்கிறேன்.

அமைதியாக என்மகன் என்னைப் பின்தொடர்ந்து கொண்டிருந்தான்.

- தினக்குரல் : 27.06.2010

கனவாய்... கானலாய்....

பள்ளிக்கூடத்தில் நான் படித்தபோது என்னுடன் மூன்று ரவிச்சந்திரன்கள் படித்தார்கள். கட்டை ரவி, பெட்டை ரவி, தடியன் ரவி என அவர்கள் அடையாளப்படுத்தப்பட்டாலும் நாகபூசணி ரீச்சரின் வரவின் பின்னர் முறையே எஸ்.ரவி, கே.ஆர்.ரவி, பி.எஸ்.ரவி என மூவரும் பெயர் பெறலாயினர். ஒரு வருடம் கூட அவ்வழக்கம் அமுலில் இருந்திருக்காது. 'நிலா'வாகி நின்ற நாகபூசணி ரீச்சரும் வேறிடம் மாறிச் செல்லவே, வேதாளம் மீண்டும் முருங்கை மரமேறிற்று.

கட்டை ரவி, பெட்டை ரவியின் வீடுகள் எனது வீட்டிற்கு அணித்தாக, கூப்பிடு தூரத்திற்குள் தான் அமைந்திருந்தன. ஆனால், தடியனின் வீடு எங்களுரின் தெற்குப் பக்கமாய் அமைந்திருந்தது. பிள்ளையார் கோவிலுக்குத் தெற்கே பரந்து கிடக்கும் வயல்வெளிகளுக்கும் அப்பால், நல்ல தண்ணீர் கிணற்றியோடு பருத்த புளியமரமொன்று ஊரையே பயமுறுத்திக் கொண்டு நின்றது. நடுநிசியில் அவ்வழியால் பயணிப்பவர்களை எல்லாம் புளியமர உச்சியில் குடிகொண்டிருக்கும் பேய் இறங்கி வந்து விட்டுத் தூரத்துமாம். அப்படியாக பேய் விட்டுத் தூரத்தியதில் தட்டுத் தடுமாறி நல்ல தண்ணீர் கிணற்றுள் விழுந்து அநியாயமாகப் பலியானவர்களை ஒரு பட்டியலே போடலாமாம்.

இக் கதைகளை எல்லாம் முத்தம்பி வாத்தியார் வராத நாட்களாகப் பார்த்து, வகுப்பில் வைத்து தடியன் தான் மிக விஸ்தாரமாகச் சொல்வான்.

அப் புளியமரத்தைத் தாண்டிச் சென்றால் மூன்றோ நான் காவதாக வரும் அலம்பர் படலை வீடுதான் தடியனுடையது. வீடு என்றால் இரண்டு மூன்று படுக்கையறைகள், காற்றோட்டமான மூன் மண்டபம், சமையலறை என்றெல்லாம் அல்ல. பனையோலையால் வேயப்பட்ட ஒரு மண்ணறை, முன்னால் விசாலமான ஒரு ஒத்தாப்பு. கோடிப் புறமாக ஒரு குடில், அங்கு எப்போதும் பர பரத்தவாறே ஏதாவது வேலையில் மூழ்கிப்போயிருப்பாள் அவனது அம்மா.

எங்களூர் பள்ளியில் ஏழாந்தரம் வரை படித்து விட்டு பின்னர் நான் ரவுண் கல்லூரிக்குச் சென்று விட்டேன். பத்துப் பதினெந்து பேர் கொடுக்குப் பிடித்தவாறே என்னுடன் அங்கு வந்து சேர்ந்தார்கள். ஆனால், நுழைவுப் பரிச்சையில் புள்ளிகள் போதிய அளவில் எடுக்காததால், 'ஓ லெவல்' வரை தடியன் எங்களூர் பள்ளியிலேயே படிக்க வேண்டியதாயிற்று, நாங்கள் கல்லூரிக்குச் சென்ற பின்னர் பள்ளிக்கூடத்தில் தடியனே முடிகுடா மன்னனாயினான்.

தடியனின் 'கொடுங்கோல் ஆட்சியால்' வெருட்சியடைந்த ஒரு சில 'பெட்டையள்' ஓராங்கட்டையடி தொப்பிளாத் தைப் பள்ளிக்கூடத்துக்கு மாறியதாகவும் காதோடு காதாகச் சில கதைகளும் உண்டு.

பாடசாலைகள் மாறுபட்டாலும் பின்னேரங்களில் பிள்ளையார் கோவிலடியில் நாம் எல்லோரும் தவறாது சந்திப்பதுண்டு. கோவிலடி பூங்கொல்லையோடு ஒட்டினாற்போல் அமைந்துள்ள தேர் முட்டிக்குச் சற்று வடக்கே மகிழுமரத்திற்கு கீழே நாலைந்து பொழிந்த கற்கள் எங்கள் வட்டமேசை மாநாட்டிற்கு தினமும் ஆச னங்களாக அமைந்து உதவிற்று.

ஒன்றாகப் படித்த நாட்களைக் காட்டிலும் 'ஓ லெவல்' படித்த அந்நாட்களில் தான் தடியன் என்னுடன் மிக அந்நியோந்நி யமாகப் பழகினான் எனலாம். எங்களுர் ரவுண் மெத்தை வீட்டுச் சந்திக்கு அப்பால் மூலைக் கடையோடு ஓட்டினாற்போல் அமைந்த சென்றல் தியேட்டருக்கு கள்ளமாய் நான் படம் பார்க்கச் செல்ல ஆரம்பித்ததும் தடியனோடு பழகிய அந்நாட்களில் தான் என என்னுகிறேன்.

பெரிய கரியர் பூட்டிய ரோட் மாஸ்டர் சைக்கிள் ஒன்று தடியன் கைவசம் இருந்தது எமக்குப் பெரும் வரப்பிரசாதமாயிற்று. முன்னுக்கு 'பாரில்' கட்டை ரவியும் மூன்றடி நீளக் கால்களை கஷ் ரப்பட்டு இரண்டாக மடக்கியவாறே கரியரில் நானும் இருக்க, இரண்டரைக் கட்டை தூரத்திற்கு அப்பாலிருக்கும் தியேட்டரடிக்கு முசி முசி பெடல் உழக்கிச் செல்வான் தடியன். பாராயணம் பண் ணுதல் போல் பச்சை விளக்குப் படப் பாடலையோ அல்லது பாவ மன்னிப்புப் படப் பாடலையோ அந்நேரங்களில் அவன் முனு முனுத்துக் கொண்டிருப்பான்.

கோயில் திருவிழா காலங்களிலும் வடக்கு வீதியில் நாட்டுக் கூத்துக்கள் நிகழும் நாட்களிலும் சென்றல் படமாளிகையின் 'கலரி' பின்வரிசையில் மும் மூர்த்திகளாக நாம் மூவரும் தவறாது எழுந்தருளியிருப்போம்.

'செக்கண்ட் ஷோ' பார்த்து விட்டு வரும் வழியில் சைக்கிள் ரியூப் பஞ்சர் ஆகிவிட்டால் இரண்டரைக் கட்டை தூரமும் நடைபவனிதான். அப்படியாக முசுப்பாத்திக் கதைகள் கதைத்த வாறே நடை பயின்று வந்த ஒரு நிலவு காலித்த தினத்தில் தான் மரு தடி பஸ் டிப்போவடியில் வைத்து தடியன் அதைச் சொன்னான்.

"இவள் பாரதி எனக்குச் சூழ்ருறாள் மச்சான்."

தடியன் சொல்லி வாய் மூடுமுன்னர் பளபளக்கும் தார் றோட்டில் தன் பிருஷ்டம் அடிபட தொப்பென இருந்தவாறே அட்டகாசமாகச் சிரிக்க ஆரம்பித்து விட்டான் கட்டைரவி.

கட்டைரவியின் சிரிப்பைப் பார்த்த போது என்.எஸ். கிருஷ்ணனின் ‘சிரிப்பு...’ பாட்டின் முடிவினைக் கேட்டு வரும் சிரிப்பினைப்போல் எனக்கும் அடக்க முடியாதபடி சிரிப்பு வந்து விட்டது.

எங்கள் இருவரையும் பார்த்த தடியன் ஏறும்பு கடிப்பது போல் அந்தரப்பட்டுக் கொண்டு நின்றான்.

“என்னடாப்பா நாகேசின்றை பகிடி கேட்டுச் சிரிக்கிற மாதிரிச் சிரிக்கிறியள்?” பற்கள் துருத்தித் தெரியும் தடியனின் அக்கோலம் எனக்குப் புதிதாக இருந்தது.

“பின்னை இப்ப நீ சொன்னது பகிடி இல்லாமல் மெத் தியே மச்சான்? நாளுக்கொரு சட்டை போடுற பாரதி எங்கை? சோத்துக்கே ஸாட்றி அடிக்கிற நீ எங்கை? இந்தப் பிறப்பிலை நீ அவளை நினைச்சுப் பார்க்கேலுமோ?” கேட்டவாறே றோட்டிலிருந்து விருட்டென எழுந்தான் கட்டை ரவி.

அதைக் கேட்டதும் தடியனுக்கு வந்ததே கோபம். அந்த மாதிரி ஒரு கோபத்தை எங்களுர் பள்ளிக்கூட தலைமை வாத்தியாரிடம் கூட நான் கண்டதில்லை. அப்படி ஒரு ‘பேய்க்’ கோபம்.

உருட்டிக் கொண்டு வந்த காற்றுப்போன சைக்கிளை அப்படியே மருதடி வைரவர் கோயிலடியில் ஸ்ராண்ட் போட்டு நிறுத்தி விட்டு எங்கள் இருவரையும் திரும்பிப் பார்க்காது விறுவிறுவென நடந்து தன் வீடு போய்ச் சேர்ந்து விட்டான் தடியன்.

முடிவில் நானும் கட்டை ரவியுமே காத்தான் கூத்துப் பாட்டைப் பாடிக்கொண்டு சைக்கிளை மீதித் தூரம் உருட்டிக் கொண்டு வர வேண்டியதாயிற்று.

அந்தச் சம்பவத்தின் பின்னர் தடியன் எங்கள் இருவரையும் விட்டு சற்று விலகியே இருந்தான்.

“இவனுக்கென்ன கீலாவோ?” எனக் கட்டைரவி அடிக்கடி என்னைக் கேட்டுக்கொண்டே இருந்தான்.

கொஞ்சக் காலத்தின் பின்னர் ‘ஓ லெவல்’ பார்ட்சை நிகழ்ந்தது. பார்ட்சை எழுதிய பின்னர், எழுதிக் கிழித்த விறுத்தத்தில்..., கோயிலில், தேர்முட்டியடியே கதியென நாம் கிடந்தோம். மறக்காமல் அவ்வப்போது ‘விழுங்க’ மட்டுமே வீடு சென்று வந்தோம்.

அந்நாட்களில் தடியன் மீண்டும் எம்மிடையே பிரசன் னமாகியிருந்தான். ஆயினும் அவனது கவனம் எம்மிடையே இல்லாதிருந்ததை நான் கவனித்தே வைத்திருந்தேன்.

எங்களுக்கிணில் தடியடி மற்றும் மல்யுத்தத்திற்குப் பெயர் பெற்றவர்களாக இருவர் விளங்கினர். வீரப்பா, சாண்டோ எனவே அவர்கள் அழைக்கப்படுவர்களாயினும் அவர்களது இயற்பெயர் களில் தமிழ் மணங் கமிழுமாம். உண்மையில் அவர்களது பெயர் களை விதானையாரும், தபால்கார தனபாலும், கூப்பன் கடை மனைஜருமே அறிந்திருந்தனர் எனலாம். சிறிய வயதில் அவர்களுக்குப் படிப்பித்த குற்றத்திற்காக சிலவேளை முத்ததம்பி வாத்தியாருக்கும் தெரிந்திருக்கலாம்.

அவர்கள் இருவரும் ஆதவன் அண்ணாவுடன் படித்ததாகவே எனக்கு ஞாபகம். ஆயினும் ஆதவன் அண்ணாவை விட அவர்களுக்கு ஒரிரு வயதுகள் கூட இருக்கலாம் என்பதும் எனது ஊகம்.

இருந்தாற்போல் ஒருநாள் தடியன் என்னிடம் வந்து வலு 'சீரியஸாக' கேட்டான், "மச்சான் சாண்டோவிற்கு வீரப்பா அடிப பானோடா?"

அவனது கேள்வியில் பொதிந்திருந்த அர்த்தத்தினை என்னால் புரிந்துகொள்ள முடியாது போகவே, ஓரக்கண்ணால் கட்டை ரவியை நோக்கினேன்.

"தடியா நீவிர் கேட்பதன் அர்த்தம் என்னவோ?" என்று கேட்ட கட்டை ரவி பின் நாவினைக் கடித்துக் கொண்டான்.

"இல்லை சாண்டோவோ, வீரப்பாவோ பலசாலி எண்டு கேட்டன்" என்றான் சர்வசாதாரணமாகத் தடியன்.

'ஓ இப்ப அதுதான் வலு முக்கியம்' முட்டியில் பொங்கி வந்த கள்ளைப் போல் வெளியே வரத்தலைப்பட்ட வார்த்தைகள், ஏனோ என் தொண்டைக் குழிக்குள் அமிழ்ந்து போயிற்று.

சில காலங்களில் பரீட்சை முடிவு வெளியாகியது. எட்டுப் பாடங்களிலும் திறமைச் சித்தி எனக்குக் கிடைத்திருந்தது. கட்டை ரவிக்கும் மட்டுமட்டாக அட்வான்ஸ் லெவல் படிக்கத்தக்கதாக முடிவு வந்திருந்தது. ஆனால், தடியன் பாடுதான் பாவம், வெளியில் சொல்ல முடியாதபடி பரீட்சை முடிவு அமைந்து விட்டது.

ஆனாலும் 'ரிசல்ஸ்' பார்க்க பாடசாலை சென்ற தடியன் தேர்தவில் வென்ற தொகுதி வேட்பாளரைப்போல் சிரித்துக் கொண்டே தான் வெளியே வந்ததாக பின்பு ஒருநாள் கட்டை ரவி எனக்குச் சொல்லி ஆச்சரியமுற்றான்.

பரீட்சை முடிவு வந்ததன் பின்னர் பல நாட்களாகத் தடியனை நான் சந்திக்கவே இல்லை. ஓரிரு மாதங்களின் பின்னர்

சாண்டோ, வீரப்பா செற்றுடன் தடியனும் சேர்ந்து விட்டதாகவும் சதா அவர்களையே தன் சைக்கிளில் முன்னுக்கும் பின்னுக்குமாக ஏற்றித் திரிவதாகவும் யாரோ எனக்குச் சொன்னார்கள். பள்ளிக் கூடத்தில் எங்களுடன் படித்துவிட்டு ஓராங்கட்டையடி தையல் பயிற்சி நிலையத்துக்கு தையல் பழகச் செல்லும் விழயகுமாரி யையே தற்போது தடியன் விட்டுத் துரத்தித் திரிவதாகவும் கூடவே ஒரு செய்தியையும் சூடாக என் காதில் போட்டு வைத்தார்கள்.

“அதுசரி, பாரதி என்னவானாள்?” என அறிவதில் என்மனம் அங்கலாய்த்தது. வெகு சீக்கிரத்திலேயே அந்த மர்மத்துக்கு விடையும் கிடைத்தது. மரதன் ஒட்டப் போட்டியில் முதலாவதாக வந்தவனைப் போல் மூச்சிறைத்தவாறே சைக்கிளை உழக்கி வந்த கட்டை ரவிதான் சைக்கிளை விட்டு இறங்காமல் நிலத்தில் காலுங்றி நின்றவாறே அதைச் சொன்னான்.

“பாவம் தடியன் கிட்டடியிலை பாரதியட்டை முறையாக வேண்டிக் கட்டினானாம்.”

“ஏன்றா என்ன நடந்தது?”

“பாரதி பள்ளிக்கூடத்தாலை வீட்டை போகேக்குள்ளை மீசி ஒல்லை முடக்கடியிலை வைச்சு வழி மறிச்சு மச்சான் லெட்டர் குடுத்திருக்கிறார். குடுத்த லெட்டரை வாசிக்காமலே கிழிச்சு அவன்றை முகத்திலை ஏறிஞ்சுபோட்டு “ஓ லெவலிலை ஒழுங்கா ஒரு பாடம் கூடப் பாஸ் பண்ணத் தெரியலை... இதுகள் மட்டும் தெரியுதோ?” எனக் கேட்டுக் காறித் துப்பினாளாம், பாவம்.”

கட்டை ரவி சொன்னது ஒரு கெட்ட செய்திபோல என்மனதை வருத்தியது.

பரம சாதுவான பாரதியிடமே இப்படியென்றால் படு சுட்டியான விஜயகுமாரியிடம் பாவம், தடியன் என்ன பாடுபடப் போகிறானோ என என் நெஞ்சு பதைபதைத்து ஏங்கிற்று.

ஆனால், நான் நினைத்தபடி எதுவும் நடந்துவிடவில்லை.

சில நாட்களின் பின் தேர்முட்டியடிப்பக்கம் வருவதையோ அல்லது எம்முடன் பழகுவதையோ தடியன் முற்றாகவே தவிர்த்து விட்டான். வீரப்பா, சாண்டோ ஆகியோருடன் ஒடைக்கரைப் பக்கமாக அவன் திரிவதாக கடையில் ஆறுமுகப்பா என்னைக் கண்ட இடத்தில் ஒருநாள் சொன்னார். கடற்கரை கள்ளுத் தவறணையடியிலும் அடிக்கடி அவர்கள் காணப்படுவதாக கிளைப் பனையடி சிவகுமார் இன்னொருநாள் சொன்னான்.

தடியனின் இப்போக்குகளால் அவனது தாயாரும் நிலை குலைந்து நின்றாள். 'பெடியனுக்குப் புத்தி சொல்லித் திருத்தடா மேனே' என என்னைக் காணுமிடமெல்லாம் காலில் விழாத குறையாக மன்றாடித் திரிந்தாள்.

'தடியனுக்கு என்ன நேர்ந்தது? அவன் ஏன் இப்படியாக ஆனான்?' என என் மனம் சதா சிந்தித்தவண்ணம் இருந்தது. அவனை நல்லவழிப் படுத்தி மீண்டும் எங்கள் 'கிளிக்'குடன் சேர்க்கவே மனம் அவாவுற்றது.

ஆனால்... வீட்டிலோ அல்லது வேறெங்கிலுமோ அவனைப் பிடிக்க முடியாமை; எனதும், அவனது அம்மாவினதும் என்னத்தை நிறைவேற்ற முட்டுக் கட்டைபோட்டு நின்றது.

அட்வான்ஸ் லெவல் படிக்க ஆரம்பித்து ஒரு வருடம் கழிந்த நிலையில், ஒரு காலைப் பொழுதில், கல்லூரிக்குச் செல்

லும் வழியில் ஓராங்கட்டைச் சந்தியில் வைத்து நீண்ட நாட்களின் பின் நான் தடியனைச் சந்தித்தேன்.

எண்ணெய் கண்டு பல நாட்களாகிவிட்ட கேசம், முரடு பத்திப்போயிருந்தது. கண்கள் சிறுத்து உட்குழிந்திருந்தன. கண்ணம் உள் விழுந்து பற்கள் மேலும் துருத்திக் கொண்டிருந்தன. தடியன் என்ற கெளரவு பட்டத்தினையே தொலைத்து விட்டு வந்தவனைப் போல் அரைவாசியாக மேலிந்து, காய்ந்து கருவாடாகியிருந்தான்.

“என்னடா மச்சான், இது கோலம்?” என்றேன் குரல் தளதளக்க.

ஏதோ குற்ற உணர்வு மேலிட்டது போல் என்னை ஏறிட உப் பார்க்காது, நிலத்தையே வெறித்துப் பார்த்தபடி நின்றான். நிலத் தில் காலுஞ்றியபடி இரண்டு அல்லது மூன்று நிமிடங்கள் தான் தரித்து நின்றிருப்பான். எதுவுமே சொல்லாது ‘பெடலை’ மிதித்து திரும்பியே பார்க்காது சென்று விட்டான்.

அவனது தலைக் கறுப்பு மறையுமட்டுலும் அவ்விடத்தி வேயே ஊன்றிய கால் வலிக்க, வலிக்க நின்றிருந்தேன்.

அதன் பிறகு தடியனை ஒருபோதுமே நான் நேரில் சந்திக் கவில்லை.

சில காலங்கள் தடியன் பற்றி எவ்வித தகவலும் இல்லா திருந்தது.

தடியன், வீட்டிற்கு வந்து மாதக் கணக்காகி விட்டதாக காண்போர் எல்லோருக்கும் தாயார் சொல்லி அழுவதாக நன்பர் கள் கூறினர். அவனுடன் இறுதியாகத் திரிந்த சாண்டோ, வீரப்பா முதலானோரையும் காணக்கிடைக்கவில்லை என சிலர் தகவல்கள் சொன்னார்கள்.

இப்படியாக... ஏறத்தாழ எல்லோருக்கும் தடியனின் முகத்தையே மறந்துபோன நிலையில், வீ.ரீ.கே.மாஸ்டரின் இரசாயன பாட வகுப்பிற்கு ஆளுக்கொரு சைக்கிளில் சென்றுகொண்டிருந்த ஒரு அதிகாலைப் பொழுதில்... கட்டை ரவி அவ்விடயத்தை விக்கி விக்கிச் சொன்னான்.

“மச்சான் தடியனைப் பற்றி ஒரு செய்தி கேள்விப்பட்டன். உண்மையிலை என்னாலை நம்ப முடியாமல் இருந்தது.”

“என்னடா அது?”

“ஆளை மனற்காட்டடியிலை ஆரோ கண்டிருக்கினமாம். அவை வந்து தாய்க்குச் சொல்ல... அது மனுஷி குளறிக் கூத்தாடி ஊரைக் கூட்டி புளியடிப் பக்கம், நேற்று ஒரே அல்லோல கல்லோலமாம்.”

“ஆளைக் கண்டாச்சுத்தானே... பிறகென்ன மச்சான் பிரச்சினை?”

“கண்டதில்லைப் பிரச்சினை... கண்ட கோலம் தான் பிரச்சினை...”

“அப்படியெண்டால்...”

“தோளிலை துவக்குத் தொங்க ஏதோ சிருடையிலை நின்டானாம்.”

தொண்டைக் குழியை ஏதோவொன்று அடைப்பது போன்ற உணர்வு என்னுள் எழுந்தது. என்னையே அறியாது என்கைகள் ‘சடின் பிறேக்’ அடிக்க சிறிது நேரம் அப்படியே தன்னுணர்வு

அற்று நின்றேன். சமாந்தரமாக என்னுடன் சைக்கிளில் பயணித்த கட்டை ரவி உசாராகி, எனது சைக்கிள் ஹாண்டிலைப் பிடித்து என் சமநிலையைப் பேணிய பின்னரே, மீண்டும் பெடலை நான் உழக்க ஆரம்பித்தேன்.

பாம்புகளாக ஊர்ந்த என் சைக்கிள் சில்லுகள் வீதியின் அகலப் பாட்டில் தடம் பதித்தவாறே மீண்டும் முன்னோக்கி நகர ஆரம்பித்தன.

அதன் பின்னர் கொஞ்சம் கொஞ்சமாகத் தடியனைப் பற்றிய தகவல்கள் கசியத் தொடங்கிற்று.

பயிற்சி முடிந்து இப்போதுதான் தடியன் வந்திருப்பதாக வும், எங்கள் பகுதிக்கு அவன்தான் பொறுப்பாளன் எனவும் அவன் இப்போது வேறொரு பெயர் வாயிலாகவே அழைக்கப்படுவதாக வும் சாண்டோ, வீரப்பா ஆகியோரும் அவனுடனேயே இருப்பதா கவும் சுடச்சுட அவ்வப்போது செய்திகள் வந்து கொண்டேயிருந்தன.

அட்வான்ஸ் லெவலில் சித்தியெய்தி நான் கணக்கியல் கற்கை நெறிக்கென கொழும்பு செல்லும் தறுவாயில், கோயிலடியில் கல்யாணைப் படிப்பு நடந்து கொண்டிருந்த ஒரு மைமல் பொழுதில், உச்சக்கட்டச் செய்தியாக தேர்முட்டியடியில் வைத்து கட்டை ரவி அதை எனக்குச் சொன்னான்.

“மச்சான் இவள் விஜயகுமாரியை ஐஞ்சாறு நாளாக வீட்டிலை காணேல்லையாம். தடியனோடைதான் போய்ச் சேர்ந்திருப்பாள் என்டு ஆக்கள் பரவலாகக் கதைக்கினம்? ”

அச் செய்தி கிடைத்த ஒரிரு மாதங்களுள் நான் கொழும்பு சென்று விட்டேன்.

மாதங்கள் வருடங்களாகி பின் தசாப்தங்கள் இரண்டு கழிந்த நிலையில், தடியன் எனும் பெயர் அறவே அழிந்து போயிற்று. புதிய தனது பெயரில் கிராமங்கள் கடந்து, நகரங்கள் கடந்து... ஏன் நாடு கடந்தும் அவன் பிரசித்தமானான்.

★ ★ ★ ★

இப்போது....

புதிய பெயரில் புகழடைந்த ‘தடியன்’ என்றழைக்கப் பட்ட பி.எஸ்.ரவிச்சந்திரனுக்கும், அவனது குடும்பத்தினருக்கும் இறுதி நேரத்தில் என்னவாயிற்று என இன்றுவரை எவருக்கும் எது வுமே தெரியாது!

ஆனால், தடியன் என்றும் உயிருடனேயே உலா வரு கிறான். கரியர் பூட்டிய அந்த ‘நோட் மாஸ்டர்’ சைக்கிளின் பின் னால் என்னை ஏற்றிக்கொண்டு தினமும் பஸ் டிப்போ வழியாக ரவுணுக்குச் செல்கிறான். எங்களூர் சென்றல் தியேட்டர் கலரி பின் வரிசையில் இருந்துகொண்டு என்னுடன் கறுப்பு வெள்ளைப் படங்கள் பார்க்கிறான்.

பிள்ளையார் கோவில் தேர்முட்டிக்கு அருகிலுள்ள மகிழ்மரத்தின் கீழ் அமைந்துள்ள பொழிந்த கற்களிலிருந்து கொண்டு மணிக்கணக்கில் என்னுடன் ‘முசப்பாத்திக்’ கதைகள் கதைக்கின்றான்...!

- ஜீவந்தி வெள்ளி மலர் : அக்டோபர் 2010

மறுபிரசரம் : ஜீவந்தி சிறுகதைகள் நூல்

அழியாத தடங்கள்

“இவ்வளவு காலமுந்தான் போக்

குவரத்துச் சீரில்லை எண்டு தட்டிக் கழிச்சாய்
இந்த முறையாவது கோயில் திருவிழாவுக்கு நீ
ஊருக்கு வந்தால் என்ன?'' புதுவருடப்பிறப்
பிலன்று கைபேசியில் என்னை அழைத்த
போது, நண்பன் கிளைப்பனையடிச் சிவகுமார்
தான் அந்த ஆலோசனையை முதலில் முன்
வைத்தான்.

கொழும்பிற்கு வந்து சேர்ந்து முப்
பது வருடங்கள் முழுதாக முடிந்து விட்டன.
கணக்கியல் கல்வி கற்ற ஆரம்ப நாட்களில் விடு
முறைகள் தோதாக அமையாததாலும், கையில்
பணம் புரளாததாலும் ஆனித் திருவிழாவிற்கு
ஊர் செல்வதற்கு வாய்ப்புக்கள் அவ்வளவாக
அமையாது போயிற்று. மணம் முடித்து பிள்ளை
கள், உயர் பதவிகள் போன்ற பேறுகள் பெற்று,
தலைநகரே தஞ்சைமென ‘செற்றில்’ ஆன பிற
பட்ட காலகட்டங்களில் நாட்டு நிலைமை
அசாதாரணங் காட்டிற்று. அதனால்... எங்களூர்
ஆலய மகோற்சவம் எனக்கு கனவாயானது...
ஏதோ உண்மைதான்.

“வந்திருக்க வேறையெந்த இடமும்
ஓழுங்கு பண்ணவேண்டாம். எங்கடை வீட்

டிலையே வசதியாகத் தங்கியிருக்கலாம்'' எனும் நண்பனின் அன்பான ஏற்பாட்டினையும், என் கைபேசிக்குத் தொடராக வந்த எஸ்.எம்.எஸ். அழைப்புக்களையும் நிராகரிக்க முடியாது, கொழும்பில் குடும்பத்தினரை விட்டு விட்டு இப்போது வெறு மனே நான் மட்டும் திருவிழாதரிசனத்திற்கென ஊர் வந்திருக்கின் ரேன்.

இன்று ஆறாந் திருவிழா. அந்த நாட்களில் என்றால் இன்று தான் பூங்காவனத் திருவிழா. வீதியெங்கும் வளையல் கடைகளும், விண்ணுயர்ந்த நாலைந்து சிகரங்களுமாய் ஊரே திரண்டு வந்திருக்கும். நல்லையாவின் ஒலிபெருக்கியில் உச்சஸ் தாயியில் ஒலிக்கும் சீர்காழியின் பக்திப் பாடல்கள் தேகத்திற்குப் புத்துணர்வுட்டும். ஆறுமுகப்பா கடைமுதல் மாவில் வாய்க்கால் வரை வீதியெங்கனும் நொங்கும், இளநீரும் புதிதாய் முளைத்த கம்பங்களில் குலை தள்ளி நிற்கும். சவுக்கு மரங்கள் பக்தர்களுக்கு சாமரம் வீசும்.

ஆனால்... இன்று, அந்நிய முகங்களும் அறியாத சனங்களுமாய்... கோயிலும் சூழலும் கூட திருவிழாவிற்கான களை ஏதுமின்றி... ஏதோ வேள்விக்காய் தயாராகி நிற்பது போல்...

“முன்னெமாதிரியில்லை... இப்ப திருவிழா, கோயில் பூசைகளோடை சரி. இரவுக் கலை நிகழ்ச்சிகள் ஒண்டுமில்லை. எல்லாம் வீண்செலவெண்டு உபயகாரர்கள் கையை விட்டுட் டினம்.” ஆலயத்தை தரிசித்து விட்டு வெளிவீதியில் இறங்கிய போது சேட்டை அணிந்தவாறே சிவகுமார் கூறினான்.

அழகிய இராஜகோபுரம், பூங்காவன உற்சவத்திற்கு ஏதுவாக மண்டபத்துடன் கூடிய நிரந்தர நந்தவனம், கோயிலின் வடகிழக்கே தேர்முட்டியுடன் உரசியவாறிருந்த அந்தியேட்டி

மடமிருந்த இடத்தில், புதுப்பொலிவுடன் ஏதோ ஒரு பெயரைத் தாங்கியவாறே வெக்கை வீசிக்கொண்டு அன்னதான மடம்... என கோவிலின் 'மைப்' சற்று மாறித்தான் இருக்கிறது.

“பத்து நாளும் மத்தியானம் அன்னதானம் குடுப்பினம். தானமெண்டால் முன்னை மாதிரி ‘ரேக் எவே’ இல்லை... மடத்திலையே பந்திவைத்து சோறுபோடுவினம்.” எனக்கு, சிவகுமார் சொல்பவை எல்லாம் புதிதாகவே இருந்தது.

“கலியாணமண்டபம், இந்த மாதிரி மடத்திலை அன்னதானம் எண்டு கொழும்பு ஸ்ரெலுக்கு இப்ப எல்லாம் மாற்றுது போல சிவா...” எனது ஆதங்கத்தை தெரிவித்துக் கொண்டேன்.

“பின்னை... மாறுதல்கள் இல்லாமல் நெடுகவும் ஒரே மாதிரியே இருக்கிறது?” என்றவன் அன்னதான மடத்தினை நோட்டமிட்டவாறே தொடர்ந்து சொன்னான், “இப்ப கொஞ்ச நேரத்திலை முதலாம் பந்தி வைப்பினம்.”

“அப்ப இருந்து சாப்பிட்டுப் போவம் சிவா.”

“உன்றை விருப்பம் அதுதானெண்டால் எனக்கு ஆட்சே பனை இல்லை. ஆனால், ‘வைவ்’ வீட்டிலை சமைச்சு வைச்சிருக்கிறா எல்லோ? எதுக்கும் அவவுக்கும் ஒருக்கால் சொல்லுவம்” என்றவாறே தனது செல்போனில் நம்பரை அழுத்தியவாறே என்னை விட்டு சற்று விலகி மடத்திற்குப் பின்னால்... பூங்கொல்லைப் பக்கமாகச் செல்கிறான் சிவகுமார்.

இப்போது நான் தனித்து விடப்படுகிறேன்.

இத்தனை ஆண்டுகளாக, இருபத்தெட்டு வருடங்களாக திருவிழா என் கனவாகிப் போன்மைக்கு மேற்சொன்ன காரணங்

களை விட மனக்கிளர்ச்சி மிக்க இன்னொரு காரணமும் உண்டு.

1983 ஆம் ஆண்டு. நண்பர்கள் ஒவ்வொருவரும் திக் கொன்றாய் தத்தம் துறைகளில் காலுங்றிய காலம் அது.

“இந்த முறை திருவிழாவுக்கு ஒண்டா எல்லாரும் ஊரிலை சந்திக்கோணும்” வெள்ளவத்தை பெர்னாண்டோ வீதி யில் கட்டைரவி தங்கியிருந்த ‘புறாக் கூட்டில்’ வைத்து ஒரு ஞாயிறு மாலைப் பொழுதில் ஏகமனதாக முடிவெடுக்கப்பட்டது. மொறட்டுவவில் படித்த கந்தவேளின் விருப்பத்திற்கிணங்க பேரா தனையில் படித்த விக்கிக்கும் அஞ்சல் அட்டை அனுப்பப் பட்டது.

அதன் பிரகாரம் கொடியேற்றத்தில் அன்றே நண்பர் களுள் பெரும்பாலானோர் ஊரில் கூடி விட்டோம். எப்படியோ தகவல் அறிந்து, மட்டக்களப்பில் படிப்பித்துக்கொண்டிருந்த தவராசனும் பத்து நாள் லீவைப் போட்டுவிட்டுப் பறந்து வந்து சேர்ந்தான்.

கொடியேற்றத்தன்று இரவு மைமல் பொழுதில் கோவிலின் வடகிழக்கே அமைந்த அந்தியேட்டி மடத்தடியில், வரவேற்பறையைப் பழிக்குமாப் போல் நிலத்தில் அடுக்கப்பட்டி ருக்கும் பொழிந்த கற்களில், நண்பர்கள் அனைவரும் ஒன்றாகக் கூடினோம். தங்கள் தங்கள் தொழில் அனுபவங்களை, புதிதாகச் சந்தித்த மனிதர்களின் பழக்க வழக்கங்களை, பல்கலைக்கழகத் தில் நிகழ்ந்த ‘றாகிங்’ அனுபவங்களை... ஆளுக்காள் பரிமாறிக் கொண்டிருந்தோம்.

அப்போதுதான் இடை மறித்தவாறே உச்சஸ்தாயியில் கட்டைரவி அதைச் சொன்னான். என்னைப் போலவே அவனும் ‘சார்டெட்ட’ படித்தவாறே கொம்பனி ஒன்றில் எக்கவுண்ஸ் கிளார்க் காக வேலை பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

“எல்லாரும் வந்து நிற்கிறம். ஒரு பார்ட்டி போட்டால் என்ன? ”

“நல்ல ஐடியா மச்சான்” கண்களில் மகிழ்ச்சி மின்ன சிவகுமார் அதை ஆமோதித்தான். எங்களூர் பள்ளிக்கூடத்தில் அப்போதுதான் பயிலுனர் ஆசிரியராக நியமனம் பெற்றிருந்த இதே கிளைப்பனையடி சிவகுமார்தான் அவன். எங்களுடன் இன்னுமொரு சிவகுமார் படித்ததால் இவன் கிளைப்பனையடி சிவகுமார் என அழைக்கப்படலாயினான்.

“இது திருவிழா சீசன். அதோடை நாங்களெல்லாம் திருவிழாவுக்காகத்தான் இஞ்சை வந்து நிக்கிறம். பார்ட்டி வைக்கிறது நல்லாயில்லை” அபச்சாரம், அபச்சாரம் என்பதுபோல் அடக்க ஒடுக்கத்துடன் கந்தவேள் சொன்னான். இடையே கோயிலடி யைத் திரும்பிப் பார்த்து வெகுளித்தனமாகக் கண்ணத்திலும் போட்டுக் கொண்டான்.

ஒரு சிலர் எதிர்த்தாலும் பெரும்பாலானோரின் விருப்பத்திற்கிணங்க பார்ட்டி வைப்பதாகத் தீர்மானம் நிறைவேற்றப்பட்டது.

“ஊரிலை கொடியேறினதாலை தூர இடத்திலை எங்கையாலும் பார்ட்டியை ஒழுங்கு செய்வம்” தவராசன் சகலருக்கும் அமைவானதாக ஒரு ஆலோசனையை முன்வைத்தான்.

பார்ட்டியை எதிர்த்து நின்ற கந்தவேள், குண்ட்டி போன்றோரும் ‘வன்றாஸ்டிக் ஐடியா’ என தவராசனின் ஆலோசனைக்கு கைலாகு கொடுத்து உடன்பட்டனர்.

கிழக்கூரில் ஐந்தாம் கட்டையடியில் விக்கியின் அக்கா

வீடு பார்ட்டிக்காகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டது. அவனது அக்காவும் குடும்பத்தாரும் திருவிழாவுக்காக எங்களுரிற்கு வந்திருப்பதால் வெறும் வீடாக இருந்ததில் அது எமக்கு வசதியாகப் போயிற்று.

முன்றாம் திருவிழாவிலன்று பார்ட்டி வைப்பதாக முடிவானது. பார்டிக்கு தேவையான பொருட்களை ஒவ்வொரு தரும் தாங்களாகப் பொறுப்பேற்றுக் கொண்டனர். தான் இரண்டு பெரிய ‘கானில்’ பனங்கள்ளுக் கொண்டு வருவதாக வடலித் திடல் ராசன் முந்திக்கொண்டான். அவனது தகப்பன் சூரன் சீவல் தொழில் செய்வதால் அது அவனுக்குச் சுலபமாயிற்று. கல்லோயாச் சாராயம் கொண்டுவரும் பொறுப்பு தவராசனுக்கு உரித்தாயிற்று. மூன்று கோழிகள் தான் தருவதாக விக்கி சொன்னான். தகப்பனாரின் பண்ணையிலிருந்து அதைத் திருடிக் கொண்டுவருவானா அல்லது கேட்டு வேண்டி வருவானா என்பது எமக்கு அப்பாற்பட்ட விடயம். தட்டை வடையும், மிக்சர் பக்கெட்டும் கறி சமைக்க மிளகாய்த்தூணும் என் பங்களிப்பாக அமைந்தது. இப்படியாக அத்தனை பேருக்கும் பொறுப்புக்கள் பகிரப்பட்டன.

முன்றாம் நாள் அதிகாலையிலேயே பத்துப்பேரும் ஐந்தாங்கட்டைக்குப் புறப்பட்டு விட்டோம். எத்தனை சைக்கிளில் சென்றோம் என்பது நினைவில் இல்லாவிட்டாலும் என்னுடன் குண்டி ‘டபிள் பெடல்’ போட்டு வந்தது மட்டும் நன்றாக ஞாபகத்தில் உள்ளது. ஆனவிழுந்தான் சுடலை கழிந்ததும் அடிக்குரல் எடுத்து காத்தான் கூத்துப் பாடல்களை பாட ஆரம்பித்த கட்டைரவி, ஐந்தாங்கட்டைச் சந்தி வந்த பின்புதான் அமைதியானான். கட்டைரவியின் பாட்டிற்கு இடையிடையே ராசன் தனது வாயால் உடுக்கடித்து சுருதி சேர்த்து வந்தான்.

ஐந்தாங்கட்டைச் சந்தியில் நாவற்காட்டுப் பக்கமாக விக்கியின் அக்கா வீடு இருந்தது. சந்தியால் கிழக்கே திரும்பிகடற்

கரைக்குச் செல்லும் மக்கிப் பாதையில் காற்கட்டை தூரமளவில் சைக்கிள் ஒட வேண்டியிருந்தது. வீதியின் இரு பக்கமும் நொச்சி மரங்கள் நெருக்கிக் கொண்டும் மனம் வீசிக்கொண்டும் நின்றன.

மக்கிப் பாதை மறைய குண்டும் குழியும் நிறைந்த வண்டில் பாதை விரிந்து சென்றது. அப் பாதையில் மூன்று வளவுகள் தாண்டிச் செல்ல, பாதையை மறைக்குமாப்போல் தேமா மரம் ஒன்று குடைவிரித்து நின்றது. அதன் பின்னால் காற்றில் ஒலி எழுப்பியவாறே ஒரு தகரக் கடை தென்பட்டது. அதனை முகப் பாகக் கொண்டு குவாட்டேசைப் பழிக்குமாப்போல் ஒரு வீடு அமைந்திருந்தது, “ஆனந்தி கேதனம்” என சுவரில் அழகாக எழுதப்பட்டவாறே...

தகரக் கடையின் வெளி விறாந்தையில் குறுக்காகப் போடப்பட்ட வாங்கிலில் அமர்ந்திருந்தவாறே ‘சிவனே’ என பீடி புகைத்துக்கொண்டிருந்தார் ஒருவர். அசப்பில் பார்த்தால் எம்.ஜி.ஆர். படங்களில் வரும் கோமாளி வில்லன் எஸ்.ஏ. அசோகன் போல் இருந்தார். கள்ளுக் ‘கான்’கள், உயிர்க்கோழிகள் மற்றும் பெரும் பொதிகள் சகிதம் குழுமமாகச் சென்ற எம்மைக் கண்டு அவர் சற்று அதிர்ந்துதான் போனார்.

விக்கி, விடயத்தை எடுத்துக் கூறிய பின்னர், “ஓ அதுவே சங்கதி?” என சாதாரண நிலைக்குத் திரும்பினார். அத்தோடு நின்று விடாது கள்ளுக்கான்களை கரியலில் இருந்து இறக்குவதற் கும் பொதிகளை வீட்டினுள் எடுத்துச் செல்வதற்கும் ஒத்தாசை செய்தார். அவரது தும்புக்கட்டை போன்ற மீசை நன்றாக வெளுத் திருந்தது. அதிலிருந்து குப்பென் வீசிய பீடி நெடி வயிற்றைக் குமட்டவைத்தது. நடக்கும் போது தொடையில் கட்டு வந்து திரட்டிய வலியில் நடப்பவரைப் போல் தாண்டித் தாண்டி நடந்தார்.

வீடு வலு விசாலமாக இருந்தது. பெரிய ஹோல், இரண் டறைகள், சமையலறையோடு ஒட்டியபடி, கோவில் வசந்த மண்டபத்திற்கு அருகே இருப்பதை ஒத்த சிறிய கிணறு.

“தம்பிமார்... நான் கடையிலை நிக்கவேணும். போப் போறன்... என்ன உதவி தேவையென்டாலும் தயங்காமல் வந்து கேளுங்கோடியவை” எனத் தனது தொந்தியையும் மொட்டந் தலையையும் மாறி மாறித் தடவியவாறே தகரக் கடைக்காறர் கூறினார். அவரது பார்வை கள்ளுக் கானிலேயே நிலைத்திருந்தது.

“அன்னை உங்கடை கடையிலை சிகரெட் எடுக்க லாமோ?” சங்கோசமேதுமின்றி கட்டைரவிசட்டென்று கேட்டான்.

“நல்ல காலமடி... நேற்றுத்தான் ஒரு பண்டில் வேண்டி வைச்சனான். எத்தினை பெட்டியடி தேவை?”

“இப்போதைக்கு மூன்று பக்கெட் தாங்கோண்னை. பிறகு பார்த்து எடுப்பம்.”

சிகரெட்டிற்கான பணத்தினைப் பெற்றுக் கொண்டு அவர் சென்றதும் அன்றைய நிகழ்ச்சி நிரலை கட்டைரவி முன் வைத்தான். அதில் முக்கிய சில நிபந்தனைகள் அவனால் அடிக் கோடிட்டுக் காட்டப்பட்டன. முதலாவது, கோழியை அறுத்து சமையல் செய்யுமட்டிலும் கள்ளுக் ‘கான்’ பக்கமோ அல்லது சாராயப் போத்தலடிக்கோவரும் போகக் கூடாது. இரண்டாவது மூக்கு முட்டக் குடித்து எவரும் ‘டவுன்’ ஆகிவிடக் கூடாது. மூன்றாவது மிக முக்கியமானது. வெறி ஏறிய பின் எவரும் ‘கெட்ட’ வார்த்தைகளை உபயோகிக்கக் கூடாது. இறுதியாக, வாந்தி எடுப்பதோ அல்லது போதை ஏறியவர்களுக்கு தேசிக்காய் வைத்து

தோயவார்ப்பதோதடை செய்யப்பட்டுள்ளது.

எல்லோரும் நிபந்தனைகளுக்குக் கட்டுப்படுவதாக உறுதி பகர்ந்தனர்.

கொண்டு வந்த இரண்டு ‘கான்’ கள்ளௌயும், சாராயப் போத்தல்களையும் ஹோல் மூலையில் ராசன் அடுக்கி வைத்த போது எங்கோ நின்ற விக்கி ஒடிவந்து அவற்றினை விழுந்து கும் பிட்டான்.

முதல் பக்கெட் சிகரெட் சகலருக்கும் பரிமாறப்பட்டது. கந்தவேள் மட்டும் தனக்கு இருமல் வரும் என்று கூறி திரும்பவும் கட்டை ரவியிடமே பக்குவமாக அதை ஒப்படைத்துவிட்டான். அதை வாங்கி தனது வலது காதில் சொருகி விட்டு புகை தள்ளிய வாறே கட்டைரவி கோழிகளைத் தூக்க இடம் தேடிக்கெண்டிருந்தான்.

பிற்பகல் நான்கு மணி வரை குழப்படி இல்லாது, நிகழ்ச்சி நிரலிற்கு அமைவாகவே பார்ட்டி நடைபெற்றுக்கொண்டிருந்தது. கள்ளௌயும் சாராயத்தையும் கலந்தடித்ததில், வயிற் றைக் குமட்டி நடுக்ஹோலில் வைத்தே யோகவிங்கம் வாந்தியெடுத்ததிலிருந்தே ‘மீறல்கள்’ ஆரம்பமாயிற்று. ஹோலை கழுவும் போது கிளர்ந்த நெடியை நுகர்ந்தபோது கட்டை ரவிக்கு வாயில் வந்த ‘கெட்ட’ வார்த்தைகளை அடக்க முடியாமல் போயிற்று.

எல்லை மீறிப் போவோரை கந்தவேளும் நானுமாகக் கட்டுப்படுத்திக் கொண்டிருந்தோம். தகரக் கடைக்காரரும் உதவிக்கு வந்தார். ஆறு, ஆறரை மணியளவில் எனக்கும் தலைசுற்று மால்போல் இருந்தது. பின்னர் நடந்தவற்றை....

இரவு பத்துமணியளவில் பார்ட்டி உச்சக் கட்டத்தை அடைந்ததாகவும் கட்டை ரவி நிறைவெறியில் கழுமரம் ஏறு வதாகக் கூறிச் சென்று தேமாமரத்தில் ஏறி குப்புற விழுந்ததாகவும் மறுநாள் காலை தகரக்கடைகாரர் சொல்ல அறிந்துகொண்டோம்.

அன்றைய பார்ட்டியின் ‘ஆட்ட’ நாயகனாக குண்டியே தெரிவு செய்யப்பட்டதாகவும் அவனைக் கட்டுப்படுத்த முடியாது தகரக்கடைக்காறர்கடையை இழுத்து முடிவிட்டு வந்து காவடிக்கு செடில் பிடிப்பவரைப்போல் குண்டிக்குப் பின்னால் அவனைப் பிடித்துக் கொண்டு திரிந்ததாகவும் இறுதியில் தலையில் தேசிக் காய் வைத்து நடுநிசியில் தோயவார்த்த பின்பே அவன் அடங்கிய தாகவும் பிந்திய தகவல்கள் தெரிவித்தன.

இனி கோயில் தீர்த்தம் முடியுமட்டிலும் கோயிலோ டேயே திரிவதாக அவ்விடத்திலேயே சகலரும் சங்கற்பம் செய்து கொண்டோம்.

எங்கள் காலங்களில் பூங்காவனத் திருவிழா ஆறாம் நாளிலும் வைரவர் மடை தீர்த்தத்திற்கு மறுநாளும் நிகழும். பின் நாட்களில் பூங்காவனத் திருவிழா தீர்த்தத்திற்கு மறுநாளிற்கு மாற் றப்பட்டதாக கொழும்பிற்கு வரும் நண்பர்கள் கூறக் கேள்விப் பட்டிருக்கிறேன்.

பத்துநாள் திருவிழாக்களுள் பூங்காவனத் திருவிழாவன் றும், எட்டாம் நாள் வரும் சப்பரத் திருவிழாவிலன்றுமே இரவு நிகழ்ச்சிகள் களைகட்டும்.

பூங்காவனத் திருவிழாவை ‘பொடியனின்றை திருவிழா’ என்றுதான் எங்களுரில் சொல்வார்கள். முதல் வருடம் அட்வான்ஸ் லெவல் பரிட்சை எழுதிய ‘ஊர்ப் பொடியளே’ நடப் பாண்டுத் திருவிழாவைப் பொறுப்பேற்றுச் செய்வர். ஊர்முழுக்க வீடு வீடாகச் சென்று பணம் சேர்த்து திருவிழாவிற்குச் செலவு

செய்ய வேண்டும்.

அவ் இளைஞர்கள் கூட்டம் கூடி, திருவிழாவில் அன்று தங்கள் பிரதிநிதியாக தெற்பை அணிவதற்கு ஒருவரை ஏகமனதாகத் தெரிவு செய்வார்கள்.

அந்த வகையில்...அந்த வருடம் தெற்பை அணியுமாறு, விழாக்குமு இளைஞர்கள் ஏகமனதாகக் குண்ட்டியைக் கேட்டுக் கொண்டார்கள்.

குண்ட்டிக்கு அளிக்கப்பட்ட கெளரவத்தால் எமக்கும் அன்று முழுவதும் கோவிலில் ராஜ மரியாதை. மேள செட்டிற்கும், பாட்டுக் கோஷ்டிக்கும் தயாரிக்கப்பட்ட விதவிதமான பல காரவகைகள் எமக்கும் மூன்று வேளையும் குருக்களின் வாசஸ் தலத்தில் வைத்துப் பரிமாறப்பட்டன. தவிரவும் வேளா வேளைக்கு கொழும்புச் சோடா, உளுந்துவடை என சிற்றுண்டி வகையறாக்கள் வேறு.

அன்று பூங்காவனம் என்பதால் பெரிய பந்தல் போட்டு இரண்டு சிகரங்கள் கட்டி கோயில் நன்றாக அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்தது. இரவு ஆலடி நல்லையாவின் ஸைட் எஞ்சினுடன் போதா ததற்கு நெடியகாட்டிலிருந்து மேலும் ஒரு ஸைட் எஞ்சினையும் வரவழைந்திருந்தார்கள். தெற்கே மாவில் வயலிலிருந்து வடக்கே பள்ளிக்கூட முடக்குமட்டும் மின்விளக்குகள் ஜகஜோதியாக ஏரிந்து கொண்டிருந்தது.

இரவு அளவெட்டி மற்றும் நாச்சிமார் கோவிலடியிலிருந்து வரவழைக்கப்பட்ட பிரபல நாதஸ்வர மற்றும் தவில் வித்து வான்களின் மேளக்கச்சேரி, அது முடிந்ததும் கலாவிநோதன் சின்னமணியின் வில்லுப்பாட்டு, அதன் பின்னர் ஈழநல்லூர் அருணா இசைக்குழுவின் பாட்டுக் கச்சேரி. மேடைக்கருகில் எமது

'செட்', வெள்ளள வேட்டி சால்வையுடனும் வெறும் மேலுட னும் கம்பீரமாகக் காட்சியளித்தது. கட்டைரவி, கைவிரலில் தெற்பை அணிந்தபடி உபயகாரன் எனும் அந்தஸ்துடன் குண்ட்டி, தவராசன், கந்தவேள், யோகலிங்கம், விக்கி, சிவகுமார் அருகே நான் என உயரத்தின் ஏறுவரிசைப்படி அனைவரும் அணிவகுத்து நின்றோம்.

நின்று பார்க்கும்போது கொன்றை மரத்தடியில், நெருங்கிக் கொண்டிருந்த இளம் பெண்கள் பகுதி தூண்கள் எதுவும் மறைக்காது எமக்குச் சரியாக நேரில் இருந்தது பெரும் வசதியாகப் போய்விட்டது. பிறகென்ன பாட்டுக்கோஷ்டி பாடிய பாடல் ஒவ் வொன்றிலும் புதுப்புது அர்த்தங்கள் தெரிந்தன.

அன்று பாட்டுக் கோஷ்டி பாடிய பாடல்களுள் எனக்கு இன்னமும் நன்றாக ஞாபகத்தில் இருக்கும் பாட்டு... “கவிதை அரங்கேறும் நேரம்.” அப்பாடலின் போது நாங்கள் ஒவ்வொருத் தரும் பாக்கியராஜ்களாக மாறி முன்னால் வீற்றிருந்த ஒவ்வொரு அம்பிகாக்களுடனும் விண்ணில் பறந்து கொண்டிருந்தோம். அத்தகு ஏகாந்தவேளை அதன் பின்னர் எம் வாழ்வில் அமைந்ததாக... நினைவில் இல்லை.

பத்து நாட்கள் திருவிழாவும் முடிந்து அவரவர் தத்தம் பணிகளுக்குத் திரும்பினோம். இனிய நினைவுகளுடன் சரியாக மாதம் ஒன்று கழிந்தது.

ஆடி இருபத்தைந்து, ஒரு திங்கள் அதிகாலைப் பொழுதில் நாடு பூராகவும் இனக்கலவரம் வெடித்தது. அருந்தப்புத் தப்பி, வெள்ளவத்தை பிள்ளையார் கோயிலில் அகதியாகத் தஞ்சம் புகுந்து, பத்து நாட்களின் பின் கப்பலில் பயணித்து காங்கேசன்துறையில் காலடிவைத்தபோதுதான் அந்தப் பேரதிர்ச்சி

காத்திருந்தது.

கொழும்பிலிருந்து இன்னொரு கப்பலில் வந்திருந்த யோகவிங்கம்தான் தயங்கித் தயங்கி அதைச் சொன்னான்.

கந்தவேள், குண்ட்டி, தவராசன் மூவரையும்...

மட்டக்களப்பிலிருந்து தவராசன் கல்வித்தினைக்கள் அலுவலாகக் கொழும்பு வந்திருக்கின்றான். ஓரிரு நாள் தங்குவ தற்காக கந்தவேளும் குண்ட்டியும் ஒன்றாகத் தங்கியிருந்த தெஹி வளை றாமிற்குச் சென்றிருக்கின்றான். அன்றிரவுதான் கலவரம் வெடித்திருக்கிறது. முதல் ஐந்து நாட்களும் உயிரைக் கையில் பிடித்தவாறே மூவரும் அறைக்குள்ளேயே முடங்கிப்போய் இருந்து விட்டு, வெள்ளிக்கிழமை அன்று அதிகாலை வெளிக் கிட்டு வெள்ளவத்தை அகதிமுகாமை நோக்கி மூவரும் வந்திருக்கிறார்கள்.

இரு பஸ்தரிப்பு நிலையமும் தாண்டியிருக்க மாட்டார்கள். கழுத்தை ஜன்னலுக்கு வெளியே நீட்டி நீட்டி, கண்களில் மிரட்சியுடன் அசாதாரண தோற்றத்துடன் பயணித்த மூவரையும் இனக்கண்ட காடையர்கள் பஸ்ஸிலிருந்த அவர்களை இறக்கி இழுத்து வந்து சென். மேரீஸ் சேர்ச்சுக்கு முன்னால் வைத்து அடித்து, உதைத்து அருகில் புகை கக்கி எரிந்து கொண்டிருந்த டயருக்குள் உயிருடன் தூக்கிப் போட்டனராம். அக்காட்சியைக் கண்ட சிலர் வந்து தமது முகாமில் தகவல் தந்ததாக யோகவிங்கம் சொன்னபோது...

உரோமக் கையும் காலும் குத்திட ஒருகணம் முழு உடலி லும் குருதி உறைந்தது எனக்கு.

“பிள்ளையாரே... இதென்னப்பாசோதனை? ” உணர்ச்சி மேலிட உடைந்த குரலில் என்னருகே நின்ற கட்டைரவி சத்தமாகக் கத்தினான்.

“என்னடாப்பா கனக்க பில் பண்ணிக்கொண்டிருக் கிறாய்? வீட்டு நினைவு வந்திட்டுதோ? ” சிவகுமாரின் குரல் என்னை நினைவுகளிலிருந்தும் மீட்டது.

“இல்லையடாப்பா... இந்தப் பொழிந்தகல் இருக்கை... கோயில் சூழல் என்னை இருபத்தெட்டு வருஷங்கள் முன்னோக்கி இழுத்திட்டுது... எங்கடை... ”

“பிறண்சைப் பற்றி... கந்தவேள், குண்ட்டி ஆக்களைப் பற்றி நினைச்சு பில் பண்ணுறாய்போலை கிடக்கு.”

“தவராசனை மறந்திட்டாயடா... ”

“அதுக்குப் பிறகு இயக்கத்திலை சேர்ந்து மாவீரனான தடியனை விட்டுட்டாயே... ”

“உண்மையிலை சிவா, நான் இங்கை வெளிக்கிட்டு வாறதுக்கு முதல்நாள் இராத்திரிக் கனவிலைகூட... ” வார்த்தை கள் வெளிவராது குரல் கம்மிற்று.

பின்னால் தீர்த்த மடத்தடியிலிருந்த சனங்கள் பரபரத்த படி அன்னதான மடத்தை நோக்கி ஒடி வருவது தெரிந்தது.

“முதல் பந்தி வைக்கப் போறாங்கள்... இதிலை போயிருந்து சாப்பிடுவமோ? ” கேட்டவாறே சிவகுமார் என்னை உற்றுப் பார்த்தான்.

“இப்ப... பெரிசா பசியில்லை மச்சான்... சாப்பாட் டுக்கு மனமுமில்லை” நான் கூறியபோது...,

“முதல் பந்தியிலை சாப்பிட்டுட்டு கெதியிலை வீட்டுக் குப் போனமெண்டால் கொஞ்சநேரம் றெஸ்ட் எடுத்திட்டு பின் நேரப் பாட்டுக்கு ரவுணுக்குப் போயிட்டு வரலாம்” என்றான் சிவா.

“ஓகே உன்றை விருப்பம்” என்று நான் கூறவே, அன்ன தான் மடத்தை நோக்கிச் சிவா சென்றான். அவனைத் தொடர்ந்து பின்னால் நான் செல்கிறேன்.

பந்தியில் அருகருகே இருவரும் அமர்ந்து கொண் டோம்.

பூங்கொல்லைக் கிணறு எதிரில் தெரிந்தது. கிணற்றுக்கு அருகே பூஞ்சோலை எல்லை மதிலோடு ஒத்தாப்பு இறக்கி அதில் அவியல் நடந்துகொண்டிருந்தது. மூன்று அடுப்பு மூன்றுகொண் டிருந்தது. அருகே மற்றுமோர் அடுப்பு அணைந்து நீறுபூத்துக் கிடத்தது.

யுத்தகாலத்தில் தான் பட்ட கஷ்டங்களை சிவகுமார் சொல்லிக் கொண்டிருந்தான். கண்டாவளை பாடசாலை ஒன்றில் தான் அதிபராக இருந்தபொழுது யுத்தம் உச்சக்கட்டத்தை அடைந் ததாகவும், உயிரைக் காப்பாற்ற தானும் தனது மனைவியும் ஒரே மகளும் அடைந்த அவலங்களை ஒன்றுமே விடாது ஒப்புவித்துக் கொண்டிருந்தான். புதுமாத்தளனில் இருந்த காலகட்டத்தில் குடி நீரின்றி பட்ட துயரம், கண்முன்னாலேயே பல உயிர்கள் பறிக்கப் பட்ட பேரவலங்கள் மத்தியில்... ஷெல் அடி விமானக் குண்டுத் தாக்குதல்கள் எல்லாவற்றிலும் ‘அருந்தப்புத்’ தப்பி தாம் ஊர்

வந்து சேர்வதற்கு ‘உண்மையிலை, எங்கடை பிள்ளையாற்றை
அருள்தான் காரணம்’ என்றும் சொல்லி முடித்தான்.

அன்னதான மடத்தில் சில இளைஞர்கள் உற்சாகமாக
இயங்கிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

“கிளம்பீட்டம்” என்று கூறும் வடிவேலுவின் சாய
வில் முதன் முதலாய் தோன்றிய இளைஞன் பந்திக்கு வாழை
இலைகளை வைக்கத் தொடர்ந்து வந்த இரு இளைஞர்கள் ஆவி
பறக்கும் சோற்றினை ஒலைப் பெட்டியில் காவி வந்து இலை
களில் வைத்துச் சென்றனர்.

பருப்பு வாளியுடனும் பெரிய தொந்தியுடனும் வெளிப்
பட்டான் மற்றுமோர் இளைஞன். சோற்றின் மத்தியில் பருப்
பினை ஊற்றிவந்த அவனைக் காட்டியவாறே சிவகுமார் என்னைக் கேட்டான்.

“உந்தப் பொடிப்பயல் ஆரெண்டு தெரியதோ?”

முப்பது வருடங்களாக ஊரை விட்டு அந்நியப்பட்டு,
பிறந்து, வளர்ந்த இடத்திலேயே வாக்குப் பதிவின்றி இருக்கும்
என்னிடம் போய்... இருபது, இருபத்தியிரண்டு வயதுப் பெடி
யனை இனங்காட்டச் சொன்னால்...?

“எங்கையோ பார்த்த முகச்சாயல்... ஆனால் ஆள்
ஆரெண்டு தெரியேல்லை...”

“இவர் தான் ராசன்றை வால்...”

“ராசனெண்டு...”

புள்ளியிழர் ஆகூந்தீனவேணன் | காலியமாப்... வெஞ்சிள் சுவியமாப்...

“என்னடா மறந்து போனியே? எங்களோடை படிச்ச
சூரன்றை மோன்...”

“அதுதான் பார்த்தன் அறிஞ்சமுகச்சாயலாக் கிடந்துது...
எட தேப்பனைப்போல பொடியனுக்கும் நல்ல தேக்கட்டு...
அது சரி இப்ப ராசன் என்ன செய்யிறான்?”

“அவன் தானே இப்ப எங்கட கல்வி வலையத்திலை
விஞ்ஞானபாடத்திற்கு உதவிப் பணிப்பாளராக இருக்கிறான்...”

“எட அவனும் எங்களைப்போல நல்ல நிலைக்கு வந்
திட்டான். கேக்கச் சந்தோஷமாக இருக்கு...”

“உனக்கொரு விசயம் தெரியுமே?”

“என்ன...?”

“உவர் பொடிப்பயல்... இந்தமுறை எங்கடை பூங்கா
வனத் திருவிழாவுக்குத் தான் தான் தெற்பை போடவேணு
மெண்டு ஒற்றைக் காலிலை நிக்கிறாராம்...”

“ஏன் சிவா... அதிலை என்ன பிரச்சினை. அவனும்
எங்கடை ஊர்ப் பொடியன் தானே...”

“என்னடாப்பா... என்ன கதைக்கிற னெண்டு நீ அறிஞ்ச
தான் கதைக்கிறியோ?”

“நல்லா அறிஞ்சதான் கேட்கிறன்... அதிலை என்னடா

மச்சான் தப்பு?''

“தப்பு அவையளிலை இல்லையடாப்பா. அது நாங்கள் குடுத்த...” மேற்கொண்டு சிவகுமார் கூறுவதை என்னால் கிரகிக்க முடியவில்லை.

இலைகளில் சோறும் கறிகளும் பரிமாறப்பட்டிருந்தது...

இளைஞர்கள் யாவரும் வலு உற்சாகமாகவே இயங்கிக் கொண்டிருந்தார்கள். சாப்பிடுவதற்குச் சகலரும் தருணம் பார்த்துக்கொண்டிருந்தார்கள். ஆனால்...?

எனது பார்வை தற்செயலாக தற்போது பூங்கொல்லைப் பக்கமாகப் பதிகிறது.

அணைந்து நீறுபூத்தாற்போல் கிடந்த நான்காவது அடுப்பிலிருந்து, நெருப்பு இப்போது சவாலை விட்டெரிந்து கொண்டிருந்தது.

காவியமாய்...

நெஞ்சின் ஓவியமாய்...

பல ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு எனது பால்ய சிநேகிதனைப் பார்க்கப் போகிறேன் என எண்ணுகையில் உண்மையில் உள்ளம் குதூகலிக் கின்றது. இன்றைய தினத்தையே என் வாழ்வின் மறக்கமுடியாத நாளாகக் கொண்டாட வேண்டும் போல மனம் அங்கலாய்க்கிறது. ஒன்றா... இரண்டா.... இருபத்தைந்து ஆண்டுகளுக்கு மேல் அல்லாவா....? ரவிச்சந்திரனும் நானும் ஒருவரை ஒரு வர்சந்தித்து....?

எண்பத்தைந்தாம் ஆண்டென்பதுதான் எனக்கு ஞாபகம், அல்லது எண்பத்தாறாகவும் அது இருக்கலாம். வெள்ளவத்தை பெர்னாண் டோ வீதியில் உள்ள வீடொன்றின் கோடிப்புற மாக புறாக்கூட்டைப் பழிக்குமாப்போல் அமைந் திருந்த ஒரு அறையில் ரவிச்சந்திரன் தங்கியிருந்த போதுதான் நான் அவனைக் கடைசியாகச் சந்தித் தேன். அதிலும், எனக்குச் சரியாக நினைவில் நிற் பதெல்லாம் சாயம்போன நீல நிறச் சாரமொன் றையும் அருகில் நிற்கையில் வயிற்றைக் குமட்ட வைக்கும் நெடியை வீசிக்கொண்டிருந்த பிறவுண் கலர் ரீசேட் ஒன்றையும் அன்று அவன் அணிந்தி ருந்ததுதான்.

பட்டயக் கணக்கறிஞர் நிறுவனத்தின் ஆரம்பப் பரீட்சையில் சித்தியெய்தி இருவரும் தகுதிகாண் பரீட்சையில் திக்குமுக்காடிக் கொண்டிருந்த காலகட்டம் அது.

“மச்சான் எனக்கு ரீச்சிங் கிடைச்சிருக்கு, ஊரோடை அப்பொயின்ட்மெண்ட். வாற கிழமை போகலாமெண்டிருக்கிறன்.” என்றான் நிதானமாக.

“என்னடாப்பா...? எக்கவுண்டன்சி கோசை இடையிலைவிட்டுட்டுப் போகப்போறன் என்டுறியே.... உனக்கென்ன பைத்தியமா பிடிச்சிருக்கு...?” என்று நான் கேட்டபோது,

“இது ஒரு இழுபட்ட கோஸ் மச்சான். ஒழுங்காய்ப் படிச்சாலும் இந்த ஜென்மத்திலை முடிக்கலாம் போலைத் தெரியேல் வை. அதுதான் இந்த முடிவெடுத்தன்” என்றவன் என்னை ஏறிட்டுப் பார்த்தான்.

பதிலேதும் கூறத் தோன்றாது நான் மௌனியானேன்.

தன் முடிவில் சற்றும் தளராத விக்கிரமாதித்தனாக அடுத்த கிழமை ஒரு அதிகாலைப் பொழுதில் ரவிச்சந்திரன் ஊருக்குப் பயணித்து விட்டதாக பின்னர் அறிந்து கொண்டேன். அப்பொழுதுதான் இனம் புரியாத ஒரு வெறுமை வாழ்வில் முதன் முதலாக என்னை ஆட்கொண்டது.

‘சின்னமுதல்’, ‘பெரியமுதல்’ என அந் நாட்களில் அழைக்கப்பட்ட முதலாம் வகுப்புகளில் இருந்து ரவிச்சந்திரன் என்னுடன் தான் படித்து வந்தான். என்னுடன் படித்து வந்தான்

என்பதை விட இரட்டையர் போல் என்னுடனேயே இயங்கி வந்தான் என்பதே சாலப் பொருந்தும்.

ஜந்தாம் வகுப்பில் ஆச இருக்கவேண்டும். ஒருநாள் துரியோதனன், கர்னனது நட்பைப் பற்றி விளங்கப்படுத்திக் கொண்டிருந்த பெரியதம்பி வாத்தியார் கூட “அதற்கு உங்களுக்குத் தெரிந்தவர்களாக உசாத்துணை கொள்வதாயின்..” எனச் சொல்லிக் கொடுப்புச் சிரிப்புடன் என்னையும் ரவியையும் தான் உதாரணம் காட்டினார்.

ஜந்தாம் தரத்தின் மூன்றாம் தவணை முடிவில் மூன்று டிவிஷனிலும் நல்ல புள்ளிகள் எடுத்த மாணவர்கள் ஆறாம் வகுப்பின் ‘ஏ’ பிரிவில் சேர்க்கப்படுவது எங்களுர்பள்ளியின் ஒரு பொது நியதி. அந்த வகையிலும் ஆறாம், ஏழாந் தரங்களிலும் ரவிச்சந் திரன் எனது வகுப்பிலேயே படித்து வந்தான். வகுப்பின் முன் வரிசையில் இடப்பக்கமாக சாவித்திரி, விஜயகுமாரி, காஞ்சனா போன்றோரும் வலப்பக்கமாக ராசேந்திக்கும் கிளைப்பனையடி சிவகுமாருக்கும் இடையில் பொறியில் அகப்பட்ட சுண்டெலி போல் ரவிச்சந்திரனும் இருந்தது நாற்பது ஆண்டுகளின் பின்பும் இன்னும் என் நெஞ்சில் ஓவியமாகப் பதிந்துள்ளது.

எட்டாந் தரத்திலிருந்து ரவுண் கல்லூரி, பின்னர் அட்வான்ஸ் லெவலிற்கு சென் ஜோன்ஸ் அக்கடமி, கணக்கியல் கற்க பட்டையக் கணக்கறிஞர் நிறுவனம் என எமது கல்வி தொடர்ந்த போதெல்லாம் ரவியும் என்னுடன் கைகோர்த்து நின்றான்.

படிப்பில் என்னைப் போலவே, கொஞ்சம் முன்னே பின்னே இருந்தாலும் பொது விடயங்களிலும் உலக அனுபவங்

களிலும் ரவி மேதாவியாய் விளங்கினான். எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக நடிப்பதிலும், பாடுவதிலும் தேர்ச்சி பெற்றிருந்தான். காத்தான் கூத்து மற்றும் அரிச்சந்திர புராணப் பாடல்கள் அத்தனை யும் அவனுக்கு அத்துப்படி.

ஒரு தடவை எங்களூர் வாசிகசாலையின் வெள்ளி விழாவையொட்டி நடந்த கலைவிழாவில் அரிச்சந்திரனாக ரவிச் சந்திரன் வேடங்கட்டி கூத்து ஆடிக் கொண்டிருந்தபோது குறிப் பாக மயான காண்டத்தில் அவனது உச்சநிலை நடிப்பனை மெச்சி அடுத்து அல்லி அருச்சனா நாடகம் நடிப்பதற்காக வந்திருந்த நடிகமணி வி.வி.வைரமுத்துவே இடையில் மேடையேறி வந்து ரவியை ஆரத்தழுவி தன் பாராட்டினைத் தெரிவித்தார். அச்சம்ப வம் நடிப்புத் துறைக்குத் தனக்குக் கிடைத்த ஓர் விருதாகவே தான் கருதுவதாக ரவி அடிக்கடி சொல்லிக் கொள்வான்.

சிதம்பரம் சி.எஸ்.ஜெயராமன், சீர்காழி கோவிந்தராஜன் ஆகியோர்களின் குரல்களில் அச்சொட்டாக பாடுவதிலும் ரவி மிகவும் பிரசித்தமாயிருந்தான். கோயில் மகிழ்மரத்தடியில் இரவு வேளைகளில் நாம் கூடியிருந்த அந்த இனிய நாட்களில் “காவியமா... நெஞ்சின் ஓவியமா...?” எனும் பாடலையோ அல்லது “ஆடி அடங்கும் வாழ்க்கையடா...” என்ற பாடலையோரவி பாட ஆரம்பித்தான் என்றால் ஆறுமுகப்பாகூட கடையின் வெளிப்படலைக்கு பனங்குத்தியால் முண்டு கொடுத்து விட்டு பாடல்களைக் கேட்க அருளாமல் கேணியடியில் வந்து நின்றுவிடுவார்.

அத்தோடு ஊர் விடுப்புகளை நகைச்சுவை மிளிரச் சொல்வதிலும் ரவிச்சந்திரன் வல்லவனாக விளங்கினான். சின்ன மணி வில்லுப்பாட்டு நிகழ்த்துவது போல வலு விஸ்தாரமாகவும்

ஆவலைக் கிளறும் வகையிலும் தான் சொல்ல வந்த விடயங்களைக் கூறி முடிப்பான். இதனாலோ என்னவோ எப்பொழுதும் ரவிச்சந்திரனைச் சூழ ஒரு கூட்டம் இருக்கும். விகடகவி என ஒரு பட்டப்பெயர் கூட இதன் விளைவாக அவனுக்கு இருந்தது.

இது தவிர எனக்கு ஞாபகம் வருவது நீச்சலில் ‘சழியோடும்’ அவனது ஆற்றல் தான்.

ஆறுமுகப்பா கடைக்குத் தெற்குப் புறமாக அறுக்கை போல் அமைந்திருக்கும் கோயில் தீர்த்தக் கேணியைத் தவிர, தென்கிழக்கே ஆனை விழுந்தான் சுடலையைக் காவல் காத்த வாறு ஒரு குளமும், தென்மேற்கே வயல்களுக்கு மத்தியில் நொச்சி மரங்களுடன் கொஞ்சிக் குலாவியவாறே இன்னொன்றுமாக எங்களுரில் இரு குளங்களும் இருந்தன. கார்த்திகை விளக்கோடு கோலங்கொண்டு ஒரு பாட்டம் பெய்து தள்ளும் அடை மழையுடன் இம்முன்று நீர் நிலையும் நிரம்பி வழியும்.

குளங்கள் இரண்டு இருந்தாலும் புறவெள்ளாம் புகுந்திராது எனும் உத்தரவாதத்துடன் கூடிய கேணியடியை நோக்கியே, ஊரிலுள்ள இளந்தாரிகள் எல்லாரும் இடுப்பில் ஒல்லிகளைக் கட்டியவண்ணம் நீச்சல் பழகவென அணிவகுத்து நிற்பர். இவர்களுக்கெல்லாம் ஆசானாக ரவி தன்னை வரித்துக் கொள்வான்.

மாவில் வயலோடமெந்த புளியடிக் கிணற்றுக்குள்ளோ அல்லது கோயிலுக்குக் கிழக்கேயுள்ள பூங்கொல்லைக் கிணற்றுக்குள்ளோ தவறுதலாகவோ அல்லது தற்கொலைக்காகவோ எவராவது விழுந்துவிட்டால் அவர்களைக் காப்பாற்றுவதற்கு ஊரவர்களால் உடன் தேடப்படுபவராக ரவியே திகழ்ந்தான். மூச்சைப்

பிடித்துச் சுழியோடி பட்டக் கிடங்குப் பாறைகளில் சிக்குண்டு கிடக்கும் உடல்களைக் கூட தலைமயிரில் பிடித்து இழுத்து வந்து வெகு சாதுரியமாகக் கரைசேர்த்து விடுவான். என்னதான் ‘முசுப் பாத்தி’ கதைத்தாலும் குமர்ப்பிள்ளைகளைக் காப்பாற்றும் போது ரவிச்சந்திரன் நடந்துகொள்ளும் முறை மிகவும் இங்கிதமானது.

இப்பேர்ப்பட்ட ‘உயிர் காத்த படலம்’ ஒன்றுதான் ரவியின் வாழ்க்கைக் ‘காவியத்தில்’ ஒரு திருப்புமனையானது எனலாம்.

எண்பத்து மூன்று ஆடிக் கலவரத்தால் பாதிப்புற்று கொழும்பில் இருந்து கப்பலில் வந்திறங்கி நாம் எல்லோரும் ஊரில் நின்றவேளை.

கந்தவேளையும், குண்டடியையும் கலவரத்தில் பறி கொடுத்த சோகத்தில் ஒவ்வொரு விநாடியையும் வேதனையில் கழித்துக்கொண்டிருந்த காலகட்டம் அது.

மப்பும் மந்தாரமுமாக இருந்த ஒரு மத்தியானப் பொழுதில் கோயில் மடத்தடியில் நாம் அமர்ந்திருந்தபோது மாவில் வயல்பக்கமாக “ஐயோ, ஐயோ” எனப் பெருங்குரலில் பலர் கத்திக்குளறும் சத்தம் காற்றோடு மிதந்து வந்து எமது காதுகளில் விழுந்தது. ஏதோ அனர்த்தம் தான் என ஊகித்தவாறே தேர்முடிக்கு முண்டு கொடுத்துக் கொண்டிருந்த சைக்கிளை இழுத்து எடுத்து எனது நெடிய கால்களால் பெடலை மிதித்தவாறே வயல் பக்கமாகப் பறந்து சென்றோம். வழமைபோல் ரவிச்சந்திரன் டபிள் பெடல் போட்டதில் ஈபோல் சனங்கள் மொய்த்துக்கொண்டிருந்த புளியடிக் கிணற்றடியை நொடிப்பொழுதில் அடைந்து விட்டோம்.

எம்மைக் கண்டதும் கிணற்றைச் சூழ நின்றவர்களி
டையே ஒரு பரபரப்புத் தெரிந்தது. பருத்த உடம்புக்காரர் ஒரு
வர் எம்மை நோக்கி ஓட்டமாக ஓடிவந்து ‘தம்பியவை என்றை
பொடிச்சி கிணத்துக்கை தவறி விழுந்து போனாள். தத்தளிச்சுக்
கொண்டிருக்குது பிள்ளை. காப்பாத்துங்கோ’ என மூச்சு வாங்கி
யபடி மன்றாடினார். அவரது பார்வை பெரும்பாலும் ரவி
யிலேயே பதிந்திருந்தது.

கடகடவென்று ரவி காரியத்தில் இறங்கினான். போட்டி
ருந்த சேட்டை கழற்றி என்பக்கம் ஏறிந்து விட்டு சாரத்தை வரிந்து
கொடுக்குக் கட்டியவாறே கிணற்று மிதியிலிருந்தே குதித்தான்.

அகலக் கால் பதித்து அந்த ஆழ் கிணற்றினை நான் எட்டிப் பார்த்தேன். கைகளை மேல் உயர்த்தியவாறே தண்ணீரில்
தத்தளித்துக் கொண்டிருந்தாள் ஒரு யுவதி. குதித்து நீருள் மூழ்கி
சழியோடி வந்த ரவி அப்பெண்ணின் முதுப் புறமாக ரவிக்கை
யில் பிடித்து இழுத்தவாறே படிக்கட்டை வந்தடைந்தான். படிக்
கட்டில் காலுான்றி முதலில் தன் ‘பலன்சை’ சரிசெய்தவாறே,
அவளை உப்பு மூடை போல் அள்ளித் தன் முதுகில் குவித்தான்.
உடும்புப்பிடி பிடித்தவாறே அவனது முதுகில் படர்ந்து மூச்சையா
னாள் அவள். இடது கையால் இடையிடையே அவளை அணைத்
துக்கொண்டு வலது கையில் சமநிலையைக் குவித்து புயங்கள்
புடைக்க ஓவ்வொரு படிகளாக ஏறி ஏறி மேலே வந்தான் ரவி.

கிணற்றுக் கட்டிற்கு வந்ததும் சூழ நின்றவர்கள் அப்
பெண்ணைத் தூக்கி பக்குவமாய் கிணற்றித் தொட்டியில் கிடத்
தினர். சுயநினைவற்று, வேரோடு வீழ்ந்த வாழிப்பான வாழைம
ரமாய்க் கிடந்தாள் அவள். மொய்த்து நின்றவர்களுள் ஒரு பெண்,

அருகிலுள்ள ஆதார வைத்தியசாலையில் 'அற்றெண்டனாக'ப் பணிபுரிபவள், ஒடிவந்து அவளின் அடி வயிற்றை அழுக்கினாள். வாயிலிருந்து நீர் பீச்சி அடித்தது. சிறிது நேரத்தில், பளிச்சிடும் அவள் முகத்தின் தசை இழையங்களில் ஓர் தளர்வு தெரிந்தது. தொடர்ந்தாற்போல் விழிகள் பிரகாசிக்க அவள் நிமிர்ந்திருந்தாள்.

பதற்றமே உருவாய் நின்ற அந்த பருத்த உடம்புக்காரர் பத்தடி தூரத்தில் ஆடுகாலடியில் தலையுலர்த்திக் கொண்டிருந்த ரவியை நோக்கி மீண்டும் அவசர அவசரமாக வந்து கையெடுத்துக் கும்பிட்டார். கூப்பிய அவரது கைகளை விலக்கிய ரவி நொடியும் தாமதிக்காது என்னையும் இழுத்தவாறே அவ்விடத்தை விட்ட கன்றான்.

அந்தச் சம்பவத்தின் பின்னர் ரவியில் புதிய மாறுதல் கள் தென்படலாயிற்று. தான் காப்பாற்றிய அந்த யுவதி பற்றியே அவனது சிந்தனைகள் பெரும்பாலும் சுழன்ற வண்ணம் இருந்தன. ஓரிரு தினங்களில் அவள் பற்றிய சில தகவல்களையும் தனித் திருந்த வேளைபார்த்து எனக்குச் சொன்னான்.

கயல்விழி அவளது பெயர். புளியடிக்கு முன்னால் தடியனின் அயல்வீட்டில், எட்டாங் கட்டையில் இருந்து பெற்றோர் புடைசூழ வந்து குடியிருக்கின்றாள். ரவுணில் உள்ள பெண்கள்கல் ஹரியில் அட்வான்ஸ் லெவல் பயில இங்கு வந்திருக்கிறாளாம்.

அவளது தந்தையார், அந்த பருத்த உடம்புக்காரர் எட்டாங் கட்டையில் வள்ளாம் எல்லாம் வைத்து தொழில் செய்து ஒரு காலத்தில் 'ஓகோ' என்று இருந்தவராம். இப்போது வயதானதில் கடல் தொழிலிற்கு செல்லாது, ரவுணில் உள்ள கடையில் சம்பளத் திற்கு நிற்கிறாராம்.

சின்ன வயதில் இருந்து எத்தனை பெண்கள் ரவியின் வாழ்க்கையில் குறுக்கிட்டிருப்பார்கள். குறிப்பாக எங்களுடன் படித்த காஞ்சனாவுக்குக் கூட இவனில் ஒரு ‘கண்’ இருந்தது. வசதி வாய்ப்புகளுடன் வாழ்ந்த எங்களுரைச் சார்ந்த காஞ்சனா வைக் கருத்தில் கொள்ளாது... இந்தக் கயல்விழியில் இவன் சொக்கி நிற்பது... உண்மையில் எனக்குப் பெரு வியப்பைத் தந்தது.

சில நாட்களின் பின்... கூடியிருந்து கதைக்கும் போது அநேகமாக வானத்தை வெறித்துப் பார்த்துக் கொண்டிருப்ப தையே ரவிச்சந்திரன் வழக்கமாக்கிக் கொண்டான். அடிக்கொரு தரம் ‘கயல்’ என்றும் ‘அது’ என்றும் சம்மந்தம் சம்மந்தமில்லாது பிதற்ற ஆரம்பித்து விட்டான். பெரும்பாலும் பிற நண்பர்களைத் தவிர்த்து என்னுடன் இருப்பதையே விரும்பலாயினான்.

“சீ இப்பதடியன் இயக்கத்துக்கு போகாமல் ஊரோடை இருந்திருந்தானென்டால் எவ்வளவு நல்லது மச்சான்?” என்றான் திடீரென ஒருநாள் ரவி.

அதன் அர்த்தம் புரியாது நான் ‘முருகிக்’ கொண்டிருந்த வேளையில்;

“தடியன் வீட்டிலை இருந்திருந்தான் என்டால் அதைச் சாட்டாக வைச்சுக்கொண்டு அடிக்கடி அந்தப் பக்கம் போகலா மெல்லோ...?” என ராகமிழுத்தான்.

“மச்சான்... கயல் விழுந்தது கிணத்துக்குள்ளை இல் லை. உன்றை மனதுக்குள்ளை தான்ரா!” என நான் கூறியபோது;

‘‘வருஷக்கணக்காநீ உந்த எக்கவண்டன்சியிலை மெனக் கெட்டுக் கொண்டிருக்கிற நேரம் முழுநேரமாகக் கதையளை எழுதினாயெண்டால் வலு கெதியிலை முன்னுக்கு வந்திடுவாய் மச்சான்’’ என்றான் ரவி முந்திக்கொண்டு.

நீண்ட நாட்களுக்குப் பிறகு கொஞ்ச நேரம் இருவரும் வாய் விட்டுச் சிரித்துக் கொண்டிருந்தோம்.

அடுத்த சில நாட்களில் நாட்டில் சுமுக நிலை ஏற்படவே கொழும்பு திரும்பிய நான், வேலையென்றும் வகுப்பென்றும் சுறுசுறுப்பாகி விட்டதில் ஊர்ச் சம்பவங்கள் அனைத்தையும் ஏற்த தாழ மறந்தே விட்டேன்.

ஆனால், பாடநெறியை இடையில் விட்டுவிட்டு ஊர் சென்று ‘ரீச்சிங்’ உடன் ‘செற்றில்’ ஆகி விடுவதற்கு ‘படிக்க முடியாது’ என்று ரவி சொன்ன காரணத்திற்கும் அப்பால், கயலும் ஒரு காரணி என்பதைப் பின்னர் நான் ஊகித்துக் கொண்டேன்.

ஊர் சென்ற ரவி ஆரம்பத்தில் கிழமைக்கு ஒரு கடிதம் எனக்கு அனுப்பி வந்தான். பின்னர் அது மாதமொன்றாகி, சில காலங்களில் பண்டிகைகள், பிறந்தநாள் வாழ்த்து மடல்களாகி காலப் போக்கில் எதுவுமே இல்லாது போயிற்று. என்னையும் அவன் தவிர்க்க ஆரம்பித்திருப்பது அப்போதுதான் எனக்குப் புல நாயிற்று.

நானும் மணமாகி மனைவி சாந்தி மற்றும் இரு குழந்தைகளுடன் தொழிலே கதியென்று கொழும்பில் ‘செற்றில் டவுன்’ ஆகி விட்ட பின்பு, ரவியின் தொடர்புகள் அறவே அற்றுப் போயிற்று.

இரண்டு, இரண்டரை தசாப்தங்களின் பின்னர் போர் ஓய்ந்து, 'ஏ-நயின்' பாதை திறந்த பின்பு, ஊர் சென்று வரத்தக்க நிலமை மீண்டதும் முதன் முதலில் ரவியைப் பற்றிய நினைவே என் மனதில் விரிந்தது.

கயல்விழியை மணமுடித்ததில் பெற்றோருடன் ஏற்பட்ட உறவு முறிவால், ரவி ஊரை விட்டே அந்நியமாகி, வன்னியில் படிப்பித்துக்கொண்டு இருந்ததாகவும், கண்டாவளையில் தான் அதிபராக இருந்தசமயத்தில்பரந்தன்பகுதியில்ஒரிருதடவை கள் அவனைத் தான் சந்தித்ததாகவும், இறுதிப் போரின் பின்னர்... அவனைப் பற்றியோ, அவனது குடும்பத்தினர் பற்றியோ சரியான தகவல்கள் எவருக்குமே தெரிந்திருக்கவில்லை எனவும் திருவிழாவிற்கென கடந்த முறை ஊர் சென்ற சமயம் கிளைப்பனையடி சிவகுமார் வானத்தை வெறித்துப் பார்த்தபடி சொல்லிக் கொண்டிருந்தான்.

நான் ஊர் சென்று வந்து, தற்போது நான்கைந்து மாதங்களின் பின்னர்... சென்ற கிழமைதான் ரவியைப் பற்றிய புதிய தகவல் ஒன்று எனக்கு எட்டியது.

பரந்தன், மூல்லைத்தீவு வீதியில் முரசுமோட்டை எனும் இடத்தில் ரவிச்சந்திரன் தற்போது வசிப்பதாகவும், பரந்தனில் உள்ள பாடசாலை ஒன்றில் அவன் அதிபராக இருப்பதாகவும்... அப்பகுதிக்கான வலையைப் பிரதிக் கல்விப் பணிப்பாளர் ஒருவர் வாயிலாக சிவகுமாருக்குச் செய்தி கிட்டவே, அவர் மூலமாகவே ரவியின் முகவரியையும் உறுதிப்படுத்தி உடன் அவன் எனக்கு அதைச் செல்போனில் சொல்ல, இரு நாட்கள் லீவைப் போட்டு விட்டு ரவியைப் பார்ப்பதற்காக கொழும்பிலிருந்து நான் இப்போது இப் பயணத்தை மேற்கொள்கிறேன்.

அவசரப்பட்டு ரவியைச் சந்திப்பதற்கு நான் இன்றைய தினத்தைத் தெரிவு செய்ததற்கு இன்னொரு காரணமும் உண்டு. நவம்பர் ஆறாம் திகதி... இன்று, அவனது பிறந்தநாள், ஐம்பத்து மூன்று வயதைப் பூர்த்தி செய்கின்றான். பிறந்த நாளில் அவனுக்கு ஒரு 'சேப்பிரைஸ்' ஆக எனது வரவு அமையட்டுமே என்ற ஒரு மன அங்கலாய்ப்பே அது.

நேற்று இரவு பத்துமணிக்கு கொழும்புக் கோட்டையில் இருந்து கொட்டும் மழைக்கு மத்தியிலும் மெயில் நெயினில் புறப் பட்ட நான் அதிகாலை ஐந்து மணிக்கெல்லாம் வவுனியாவை வந்தடைந்து விட்டேன். பூந்தோட்டத்தில் உள்ள மைத்துனரின் வீடு சென்று என்னை 'பிறஷ்' ஆக்கிக்கொண்டு மீண்டும் நகரைய டைந்து எட்டு மணிக்கு யாழ்ப்பாண பஸ் எடுத்து இப்போது முறு கண்டியைத் தாண்டி வந்து கொண்டிருக்கிறேன்.

ஏ-9 வீதி வழியே பகலில் பிரயாணங்கு செய்யும் போது தான், யுத்தத்தால் நிகழ்ந்த அழிவுகளையும் தற்போது நிகழ்ந்து கொண்டிருக்கும் அத்துமீறல்களையும், ஆக்கிரமிப்புகளையும் நன்றாகவே தரிசிக்க முடிகின்றது. வீதியோரக் கோயில்களையெல்லாம் புதிதாய் முளைத்திருந்த போதிமாதவனின் சிலைகள் கிரகணப்படுத்திக் கொண்டிருந்தன.

கிளிநொச்சி கழிந்து பரந்தனை நோக்கி பஸ் சென்று கொண்டிருக்கிறது. இதே வீதியால், எதிர்காலக் கனவுகளை நெஞ்சில் நிறையச் சுமந்து கொண்டு நானும் ரவிச்சந்திரனும் நன் பர்களும் எத்தனை நாட்கள் பயணங்கு செய்திருப்போம்? ஆனால் நிகழ்ந்த கலவரங்களாலும், யுத்தங்களாலும் ஆளுக்கொரு பக்கம் சிதறி... சிலர் தவறி...

கயல்விழியை மணமுடித்த பின்னர் ஒரு தடவையாவது ரவியைச் சந்திக்க முடியாது போனதும் அவனது பிள்ளைகள், அவர்கள் நிலைவரம் பற்றியெல்லாம் எவருக்குமே தெரியாது போனதும்... எவ்வளவு துரதிர்ஷ்டமான நிகழ்வுகள்?

“பரந்தன் சந்தி, இறங்கிற ஆக்கள் இறங்குங்கோ” ஏறத் தாழ எனக்கே சொல்லுமாப்போல் பஸ் நடத்துனர் சத்தமிடவே கொண்டு வந்த சிறிய ரவலிங் பாய்க்கையும் தூக்கிக் கொண்டு அவரச அவசரமாக இறங்குகின்றேன்.

“ஜயா, ஓட்டோ நிக்குது. எந்தப் பக்கம் போகவே ணும்?” கைப்பையினை பறிக்காத குறையாக அருகில் வந்து நின் றான் அசப்பில் வடிவேலுவுடன் வரும் சிங்கமுத்துவைப் போல் ஒருவன்.

“முரசுமோட்டைக்கு” என்றேன்.

“அங்கை எந்த இடத்துக்கு ஜயா” வலப்பக்கமாக கழுத் தைச் சாய்த்தவாறே கேட்டான். முகவரியைச் சொன்னேன். கட்டணத்தில் பேரம் பேசி எனக்கு நியாயமாகப்பட்ட வாடகைக்கு அவன் உடன்பட்டபோது பிரயாணப் பையினை சீற்றில் வைத்து விட்டு ஓட்டோவில் பாய்ந்து ஏறினேன்.

தூரத்தே பழைய புகையிரத நிலையப் பக்கமாகவும் புதி தாக ஒரு புத்தர் சிலை உயர்ந்து நின்றது.

கண்டி வீதியைக் குறுக்கிட்டவாறே கிழக்கே விரிந்து செல்லும் மூல்லைத்தீவு வீதியை நோக்கி முச்சக்கர வண்டியைச் செலுத்திக் கொண்டிருந்தான் சாரதி.

இன்னும் சில நிமிடங்களில் என் ஆருயிர் நண்பனைச் சந்திக்கப் போகிறேன். அவனது குடும்பத்தினருடன் பேசி மகிழப்போகிறேன் என்பதை நினைக்கையில் மனதில் உற்சாகம் ஊற்றெடுத்தது. அந்த ஏகாந்த மிகுதியில் ஒட்டோ சாரதியிடம் வேண்டுமென்றே கதை கொடுத்துக் கொண்டு வந்தேன்.

“அது சரி ஜயா முரசுமோட்டையிலை ஆரைச் சந்திக்க வேண்டு போறியள்?”

“அதிபர் ரவிச்சந்திரனை” என்றேன் ஒருவித இறுமாப் புடன்.

“கொழும்பிலை காலாகாலமாக இருக்கிற உங்களுக்கு அவர் எப்படி ஜயா பழக்கம்?”

“அவர் என்ற பிரண்ட், கிளாஸ்மேட். எல்லாவற்றுக்கும் மேலை என்ற ஊரவன்.”

“அவர் உங்கடை கிளாஸ் மேட்டா?” புருவம் மேலெழ ஏற்தாழ திரும்பியவன் என்னை ஓர் தடவை மீண்டும் ஏறிடுப் பார்த்துவிட்டு, “அவரைப் பார்த்தால் இளந்தாரியா இருக்கிறார்...” என்று ராகமிழுத்தான்.

“அவர் ஆள் கட்டை எண்டபடியாலை வயது தெரியேல்லைப்போலை” என்று கூறிய நான் தான் தொடர்ந்தேன்... “இந்த வீடுகள் எல்லாம் கொஞ்சம் புதுசாக் கிடக்கு இப்பகட்டி னதோ?”

“இஞ்சை இருந்து முரசுமோட்டை, தருமபுரம், விசுவமடு, உடையார்கட்டு அங்காலை தேவிபுரம், புதுக்குடியிருப்பு எண்டு மூல்லைத்தீவு மட்டும் ஒரு வீடும் தப்பில்லை. எல்லாம் சண்டைக்குள்ளை தரைமட்டமாப் போச்சு. பிறகு இப்ப கொஞ்சங் கொஞ்சமா சனங்கள் குடிவந்து மெல்ல மெல்லக் கட்டி யெழுப்புதுகள்.”

பச்சைப் பசேலென வீதியின் இரு மருங்கிலும் விரிந்திருக்கும் வயல் வெளிகள் இங்கு வாழும் மக்கள் ‘பீனிக்ஸ்’ பறவைகளாக மீண்டும் தழைத்து வாழுத்தலைப்பட்டிருப்பதை பறைசாற்றிக் கொண்டிருந்தன.

தூரத்தே கடைகளுடன் கூடிய ‘பசார்’ ஒன்று தென்பட்டது.

“வாற சந்திதான் முரசுமோட்டை. நீங்கள் சொல்லுற இடத்துக்குப் போற பாதையிலை இன்னும் ஒரு கொஞ்சத்தூரம் போகவேணும்” மௌனத்தை கலைத்தவாறே சாரதி கூறினான்.

சந்தியை ஊடறுத்துக் கொண்டு தொடர்ந்தும் கிழக்குப் புறமாக ஓட்டோ சென்றுகொண்டிருந்தது.

எங்காவது ‘போத்தில்’ கடை தென்படுகிறதா என வீதியின் இருமருங்கிலும் பார்வையால் துழாவினேன். ஏமாற்றமே எஞ்சியது. ரவியின் பிறந்தநாளை ஓட்டி இன்றிரவு ஒரு ‘தண்ணிப்பாட்டி’ ஏற்பாடு செய்யும் எண்ணமும் என்வசம் இருந்தது. அதையொட்டியே திடீரென இந்த ஆராய்ச்சி. ‘போத்தில்’ இங்கு இல்லாது போனால் என்ன, அவனைச் சந்தித்த பிறகு, பரந்தன் சந்தியில் இருந்தாவது ஏற்பாடு செய்யலாம் தானே, என்று சிந்தித்தவனாக...

“பரந்தன் சந்தியிலையிருந்து இவடம் எவ்வளவு தூரம் வரும்” என்று கேட்டேன் சாரதியை.

“என்ன ஒரு மூண்டு மூண்டரை மைலுக்கு கிட்ட வரும் ஜயா” என்று கூறியவன் கொஞ்சநேரம் தாமதித்து, “இது தான் ஜயா அதிபரின்றை வீடு” என்றான், தகரப்படலை போட்ட வீடொன்றின் முன் ஓட்டோவை நிற்பாட்டியவாறே. தகரப்படலையில் இருந்த இலக்கமும், சிவகுமார் சொல்லி நான் குறித்து வந்த இலக்கமும் சரியாகவே இருந்தது.

ஓட்டோவில் இருந்து பாய்ந்து இறங்கி, பேசி வந்த கட்டணத்தைச் செலுத்தியதும் நன்றியுணர்வை தன் முகத்தில் படரவிட்டவாறே, ஆட்டோவைத் திருப்பி வந்த வழியே சென்று கொண்டிருந்தான் சாரதி.

ஓட்டோ சென்றதும் படலையில் தட்டினேன்.

உள்ளே ஆளரவம் ஏதுமில்லாததால் கூப்பிட்டுப் பார்ப் போமே என்று எண்ணியவாறே, ‘ரவி’ என வாயெடுத்து விட்டு என்னதான் நன்பனாக இருந்தாலும் அதிபர் பதவியில் இருக்கும் ஒருவரைப் பெயர் சொல்லி அழைப்பது பொருத்தமாக இருக்காது என்பதால், எதற்கும் பொதுவாக இருக்கட்டுமே என்று, “மாஸ்டர், மாஸ்டர்” என அடித்தொண்டையால் அழைத்தேன்.

சில விநாடிகளில் தெருவாசல் கதவு திறக்கும் சத்தம் பல மாகக் கேட்டது.

இனம்புரியாத பதற்றம் ஒன்று என் நெஞ்சிலிருந்து பிரவாகித்து உடலெங்கும் தொற்றிக்கொள்கிறது. அந்நிலையிலும்

புளைவியூர் ஆகிருந்தினவேணவு | காவியமால்.. ஸந்திஸ் ஓவியமால்...

‘மெனி மோர் ஹப்பி றிற் ரேண்ஸ் ஒவ் த டே’ என வாழ்த்துவதற்கு நாக்கு தயார் நிலையில் இருந்தது.

உள் தெண்டியிருந்த படலையைத் திறந்தவண்ணம் நடுத்தர வயது மதிக்கத்தக்க குள்ளமான ஒருவர் வெளிப்பட்டார்.

“யாரைத் தேடுறியள்?” என்றார் என்னை விசித்திரமாகப் பார்த்தவாறே.

“அதிபர் ரவிச்சந்திரனை” என்றேன், வீட்டின் உட்பக்கமாக என் பார்வையைச் செலுத்தி துழாவியவாறு.

“ஓ, அதுசரி... நீங்கள் ஆர்?” கடூர முகத்துடன் கேட்டார்.

எனது பெயர், பிறந்த ஊர், தற்போது செய்யும் தொழில் விபரங்களைச் சொன்னேன்.

“மீடியாவிலை மனேஜராக இருக்கிறியளா? உள்ளை வாங்கோ சேர்” என்றார். அவர் முகத்திலிருந்த கடூரம் கணிச அளவில் குறைந்திருந்தது.

“ரவிச்சந்திரன் எங்கை...” ஏனோ என்குரல் இடறிற்று.

“இங்கை அதிபர் ரவிச்சந்திரன் என்பது நான்தான்” என்றார் நிதானமாக.

விக்கித்து நின்றேன் நான்.

வீட்டுக்குள் அழைத்தார். சீமெந்து நிலம் போடாத விறாந்தையில் வைக்கப்பட்டிருந்த பிளாஸ்டிக் கதிரையொன்றில் அமர வைத்தார்.

அந்த வீடு இன்னும் பூரணப்படுத்தப்படாத நிலையில் இருந்தது. விறாந்தையின் இரு மூலைகளை இணைத்தவாறு இருந்த இழைக்கயிற்றில் சில உட்பாவாடைகளும், றவுசர்களும் தோரணங்களாகத் தொங்கிக் கொண்டிருந்தன.

“நீங்கள் தேடிவந்த ரவிச்சந்திரன் சேர் உங்கடை சொந்தக்காரனா?” என்று கேட்டவாறே உள்ளிருந்து கொண்டு வந்த இன்னொரு பிளாஸ்டிக் கதிரையை என்னேதிரே போட்டு அதில் அவர் அமர்ந்து கொண்டார்.

“இல்லை அவன் என்றை பெஸ்ட் பிரண்ட், கிளாஸ் மேட்..”

“இதுக்கு முன்னாலையும் ஒரு சிலர் அவரைத் தேடிக் கொண்டு இஞ்சை வந்திருக்கினம். அவற்றை அக்கா எண்டு சொல்லிக்கொண்டு கூட வவுனியாவிலையிருந்து ஒரு வயதான அம்மா கிட்டடியிலை வந்து போனா. அதனாலை தான் எனக்கு அவரைப் பற்றி விசாரிச்சு அறிய வேண்டி வந்தது...”

“அவனைப்பற்றி அறிஞ்சியளா, இப்ப எங்கை இருக்கிறான்?”

“அவசரப்படாதையுங்கோ சேர், எப்படிச் சொல்லுற தெண்டுதான் எனக்குத் தெரியேல்லை. அவருக்கும் எனக்கும் பெயர் மட்டுமில்லை, சண்முகம் ரவிச்சந்திரன் எண்டு முழுப்பெயரும் ஒரே மாதிரித்தான். இனி அவரும் வடமராட்சி, நானும் வடமராட்சி. இரண்டு பேரும் அதிபர் எண்டதும் வேறை. அதுதான் சேர், இந்த மாறாட்டத்துக்கெல்லாம் காரணமாய்ப் போச்சு.”

“மாஸ்டர்... நீ...ங்கள் சொல்லுறதொண்டும் எனக்கு விளங்கேல்லை.”

“உங்கடை பிரண்ட் கடைசியா, இப்ப நான் படிப் பிக்கிற ஸ்கூலிலை தான் அதிபராகவும் இருந்திருக்கிறார். அவரின்டை வைப், கயல்விழி எண்டு அவவும் இயக்கத்தின்றை அப் பொயின்ட் மெண்டிலை ரீசராக இதே பள்ளிக்கூடத்திலைதான் படிப்பச்சிருக்கிறா. அவையளுக்கு ஒரேயொரு பொடியன்தான். ஏதோ ஒரு நல்லபெயர்... இப்ப எனக்கு நினைவு வருகுதில்லை... அவரும் கிளிநோச்சியிலை படிச்சுக் கொண்டிருந்திருக்கிறார்” சொல்லிக் கொண்டு வந்தவர் இடையில் நிறுத்திவிட்டு என்னை உற்றுப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தார்.

எனக்கோ ‘பிறசர்’ ஏறிக்கொண்டிருந்தது.

“என்ன மாஸ்டர் சொல்லுங்கோவன்.”

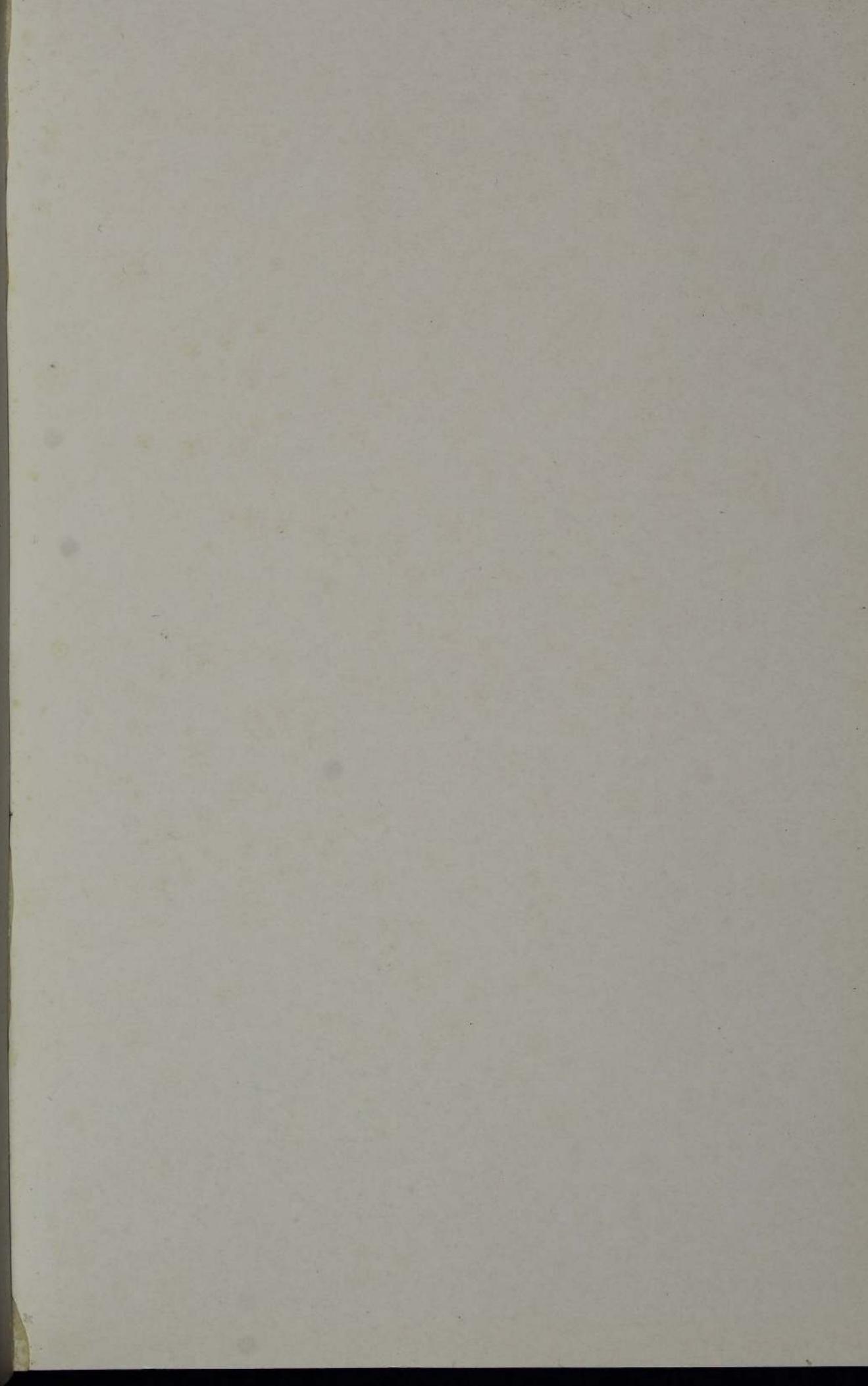
“யுத்தத்தாலை இடம்பெயர்ந்து, இடம்பெயர்ந்து புது மாத்தளன் வரை போயிருக்கினம். அங்கை வைச்சுத்தான்... அந்த அனர்த்தம் நடந்திருக்கு. கூடப்போன அவரோடை படிப்பிச்ச ஸ்ஹவன் எண்ட ஆசிரியர்தான் அதை உறுதிப்படுத்தியிருக்கி றார்.”

எனக்கோ இதயம் கனக்க ஆரம்பித்தது.

“விழுந்து, சிதறி வெடிச்ச செல் பட்டு முண்டுபேரும் குடும்பத்தோடை ஸ்பொட்டிலையே...”

“ஜேயோ என்றை ரவி...” என்னையே அறியாது நான் எழுப்பிய பெருங்குரல் அச்சுழலையே அதிர வைத்துக் கொண்டிருந்தது.

- தினக்குரல் : 06.11.11 / 13.11.11

நூற்றுப் புளைக்கதை வரலாற்றில் வடமராட்சி பற்றிய பதிவுகள் மிக முக்கியமானவை. சிறந்த புளைவுகள் என விதந்துரைக்கப்பட்ட படைப்புகள் பல வடமராட்சியைக் கதைக்களமாகக் கொண்ட வெய்யாக அமைந்திருப்பதையும் அதனைப் படைத்தவர்களில் பலர் வடமராட்சிக்கு அப்பால் பிற பிரதேசத்தைச் சார்ந்தவர்களாக இருப்பதும் ஒரு தற்செயலான நிகழ்வே.

ஆயினும் வடமராட்சி மன்னைச் சார்ந்த பல நல்ல கதைஞர்கள் அற்புதமான படைப்புக்களை கடந்த 5 தசாப்த காலமாக ஈழத்துப் புளைக்கதைத் துறைக்கு தந்துள்ளமையை எவ்ரும் மறுத்துரைக்க மாட்டார் என்பது நிச்சயமான உண்மையாகும்.

எனது 1/2 நூற்றாண்டு வாசக அனுபவத்தில் என்னால் ஆகர்சிக்கப்பட்ட பல படைப்பாளி களை-அதிலும் குறிப்பாக வடமராட்சிப் படைப்பாளிகளை - என்னால் பட்டியல் படித்த முடியும். அவர்களில் பலர் காலமாகிவிட்டாலும் 70 பதுகளின் பிரக்கற்றிலிருந்து இன்று வரை சோர்வின்றி எழுதும் ஒருவராக நான் இரத்தினவேலோனை அஸ்டியாளம் காண்கிறேன்.

தயாரிப்பு அந்தாமெதுவும் இல்லாத - இயற்பள்ளுவாத கதை சொல்லும் முறைமைக்கு உதாரணம் காட்டக் கூடிய-அச்சிசாட்டான - படைப்பாளியென இரத்தினவேலோனை நான் குறிப்பிட்டுக் கூறுவேன். அவரது ஆரம்ப எழுத்திலிருந்து இறுதியாக அவர் எழுதிய இந்நாலின் மகுடக்கதை வரை அவரது நெஞ்சாங்கூட்டு நினைவுகளைப் பகிர்ந்துகொண்டவன் என்ற வகையில் ஒர் உண்மையை இங்கே அழுத்திக் கூறி வைக்கிறேன். போரின் ஆறா வடுக்களைச் சமந்து நிற்கும் தித்தருணத்தில் இக்கற்று சிலருக்கு அதிருப்தி தரக்கூடிம் என்ற போதிலும் இக்கற்று ஒரு பாந்துபட்ட வாசகன் என்ற முறையில் என்னால் மிகைப்படுத்தப்பட்ட ஒன்று அல்ல. கடந்த தசாப்த காலத்தில் ஈழத்தில் எழுதப்பட்ட தரமான சிறுகதைகளில் ஒரு பத்துச் சிறுகதைகளை ஒருவர் தொகுப்பதற்கு முனைந்தால் அக்கதைகளில் ஒன்று இரத்தினவேலோனின் கதையாக முதல் ஜந்து கதைகளுக்குள் நிச்சயம் இடம்பிடிக்கும் என நான் அறுதியிட்டுக் கூறுவேன். இதையிட்டு அவர் தன்னாட்கத்துடன் பெருமிதம் கொள்ளலாம். அவர் மேலும் வளர் - எழுத்தில் - எனது வாழ்த்துகள்.

அன்புடன்
நந்தினி சேவியர்

01-12-2011